

Anarşistlerin Ekonomi Tartışmaları (9)
Libertad Kolektifi

s 28

Liseliler'den Sınavlara Karşı
Kinaye Sınavı

s 26

Devletin Adaleti
Gülsüm'e Müebbet

s 42

Brezilya Halkları
Kapitalizme Karşı Defansta

s 24

meydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi kadar özgür insanların arasında özgürdür"

AYLIK
ANARŞİST
GAZETE
SAYI: 19
HAZİRAN
2014

Soma Katliamını Madenci Anlatırsa... s 4

TAŞERONLAŞMAYA HAYIR

Sendikaların ve meslek örgütlerinin çağrısıyla Soma'da yaşamını yitiren maden işçileri için 25 Mayıs günü Kadıköy'de "Taşeronlaştırmaya Hayır" mitingi gerçekleştirildi.

Devrimci Anarşist Faaliyet mitingine "Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur" pankartıyla katılırken, miting boyunca Yeni Çeltik'te, Kozlu'da, Zonguldak'ta katledilen maden iş-

çileri de hatırlatılarak, katledilenlerin hesabının sorulacağı vurgulandı. Yürüyüş sırasında "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

ÜZÜNTÜMÜZ ÖFKEMİZİN TOHUMUDUR

İşçilerin Katili Soma Holding Önünde Açıklama

Soma'da yaşanan katliamın ardından Devrimci Anarşist Faaliyet İstanbul'un farklı semtlerine

"Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur" yazılı sokak afişlemesi yaptı.

Soma için birçok Üniversite'de afişler asıldı. İstanbul, Boğaziçi, Yıldız Teknik, Mimar Sinan ve

Marmara Üniversite'lerine Anarşist Gençlik "Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur" yazılı afişler astı.

4 Haziran günü maden işçileri Soma'da sokaklara çıkarken, Levent Soma Nöbetinin çağrısıyla Soma Holding'in İstanbul Levent'teki ofisi önünde de bir eylem gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada, yalnızca Soma'da değil, Güllük'te, Ağaoğlu İnşaat'ta, Şirnak ve Mardin'deki maden ocaklarında katledilen işçiler hatırlatıldı. Eylem sırasında ofisin perdeleri kapatılarak içeride kimsenin olmadığı izlenimi

yaratılmaya çalışılsa da, eylem esnasında ofis içerisinde birkaç çalışanın olduğu gözlemlendi. Yapılan eylemde, iş cinayetlerinde katledilen tüm işçilerin öfkesiyle sokaklarda bulunduğu belirtilerek, işçilerin katledilmesine davetiye çıkaran rödovans sistemine de dikkat çekildi. Açıklama sonrasında "Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur" yazılı dövizler, çalışanların okuması için, katil holdingin ofisinin kapısına asıldı.

Sakarya'da İnşaat İşçileri DİRENİŞTE

Sakarya'nın Erenler ilçesinde Milli Eğitim Bakanlığı ve İl Özel İdaresi tarafından yaptırılan İmam Hatip Lisesi inşaatında çalışan yaklaşık 200 işçi, iki aydan fazla bir zamandır ücretlerini alamadıkları gerekçesiyle eylem yaptılar.

İşçilerden yaklaşık 15'i okul inşaatının çatısına çıkarak, çatıda bulunan kiremitleri aşağıya

attı ve okulun çatısını ateşe verdi.

İşçiler paralarını alamadıklarını ve bu konuda görüşecek muhatap da bulamadıklarını belirterek, iki aydır evlerine ekmek götüremediklerini ve mağdur olduklarını söylediler. Çatıdaki işçiler, paralarını alana dek her gün eylem yapacaklarını söylediler.

Okmeydanı SSK'da DİRENİŞ

Soma'da 301 maden işçisinin katledilmesine karşı iş bırakma eylemi gerçekleştiren Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan 8 taşeron işçisi, 22 Mayıs günü işten çıkarıldı. Dev-Sağlık İş üyesi taşeron işçileri, sonraki gün hastane bahçesinde direnişe başladı. 23 Mayıs gününden bu yana mesai

giriş-çıkış saatlerinde sloganlarla bekleyen ve öğlen hastanede çalışan diğer taşeron işçilerin de katılımıyla basın açıklamaları gerçekleştiren direnişçiler, dayanışmaya gelen sendika, meslek örgütü ve devrimci kurumlar ile beraber hastane yönetimine ve taşeron sistemine karşı kararlılıkla direnişi sürdürüyor.

İşçilere İhanet Eden Patron Sendikası MADEN-İŞ

Halil Çelik

halilcelik@meydangazetesi.org

Resmi rakamlara göre 301 işçinin yaşamını çalan, tarihin en büyük katliamı olan Soma Katliamı, bir kez daha gösterdi ki devlet ve kapitalizm kısılcında kendini var eden bir sendika, her ne kadar işçi örgütü gibi görünse de aslında patronları koruyan hatta patronların temsil edildiği bir yapıdır. Türkiye Maden-İş, gerek bölgelerde ve merkezdeki yönetimiyle gerekse maden ocaklarındaki tavrıyla ve son olarak Soma Katliamı'nda gün yüzüne çıkan şirket ve devlet işbirliğiyle tam da böylesi bir yapıdır.

Türk-İş Konfederasyonu'na bağlı olan Maden İş Sendikası'nın tarihi, işçilere ihanet ve patronlarla işbirliğiyle doludur. Ancak Maden-İş'in bu yapısını görmek için tarihe bakmak bir yana, en güncel örneği Soma'ya bakarak daha net anlayabiliriz. Soma'da 12 bin üyesi bulunan Maden-İş Sendikası'nın iş yeri temsilcileri ve delegelerinin patronlar tarafından belirlendiğini, maden işçilerinden Şevket Duman'ın "Şirket kimin ismini verdiyse sendikaya o isim seçiliyor" sözleri net bir şekilde özetliyor. Hatta bu durum zaman zaman öyle bir hal alıyor ki madenlerde sık sık karşılaşılan ücret ödenmemesi, "iş kazası" ve benzeri sorunlarda patron ile görüşmeye giden işçi, kapıda sendika temsilcileri tarafından engelleniyor. Öte yandan yine sendikanın Soma şubesi yönetiminin Soma Holding ile yönetsel bağı da, katliam sonrası iyice açığa çıktı. Bu durumun belgelerinin ortada olması bir kenara sendikanın Ege Böl-

ge Temsilciliği'nin katliamın yaşandığı ilk dakikalardan itibaren Soma Holding CEO'suymuşçasına yaptığı, şirketi öve öve bitiremediği açıklamalara bakmak yeterlidir. Sendika genel merkezinin de farklı açıklamaları olmamış; Türk-İş Konfederasyonu ise gülünç bir şekilde iş yerlerinde her gün 3 dakika iş bırakma eylemi yapmıştır.

Tüm bu durumların farkında olan Soma'daki maden işçileri, katliamın ardından gerçekleştirdikleri eylemlerde sendikayı da hedef aldılar. 26 Mayıs günü sendika binasını işgal etmek için yürüyüş başladı. Soma'daki maden işçilerinden Engin Turşucu bu eylemde katliamın sorumlusunun sendika olduğunu "Sendika bu zamana kadar hiç yanımızda durmadı. Bu olayların olması bunlarla da bağlantılı bir durum yani" sözleriyle vurguladı. Bu eylemle beraber önce Maden-İş'in Ege Bölge Temsilcisi Tamer Küçükgencay ardından da tüm bölge yönetimi istifa etmek zorunda kaldı. İşçilerin büyük bir kısmı da sendikadan istifa etti. Şu an hala daha istifalar sürerken, bazı maden işçileri ise DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'e üye olmaya başladı. Ancak katliamın ardından başta Soma'daki olmak üzere tüm maden işçilerinin hissettiği acının, öfkeye dönüşerek ocaklardaki kölelik koşullarına, iş kazaları adı altında katledilmeye karşı duruşunun adı ne Maden-İş, ne de Dev Maden-Sen'dir. Bu dönüşümü sağlayacak yegane güççe, işçilerin öz örgütlülüğüdür.

Maden İşçisi

Soma Katliamını Anlattı

13 Mayıs günü, bu toprakların en büyük işçi katliamı yaşandı. Yüzlerce madenci; devlet, şirket, sendika, hastane işbirliğiyle katledildi. Kınık'ta madencilik yapan ve arkadaşlarını kurtarmak için yerin yüzlerce metre altına inen ancak yüzlerce cesetle geri dönen Ö.Ç ile Soma'da yaşanan katliamı konuştuk.

Soma'da katledilen işçilerin üzüntüsü hala yüreklerimizdeyken, bu katliamın bir ilk olmadığını hatırlatmak, katillere duyduğumuz öfkeyi daha da büyütmek için yaptığımız röportajı paylaşıyoruz.

Siz hangi madende çalışıyorsunuz? Katliamdan önce de, bölgedeki madenlerde benzer durumlar yaşanıyor muydu?

Soma Holding dışında, aslında üç tane daha holding var o bölgedeki madenlerde. Birisi İmbat, benim de çalıştığım. Bir tanesini Ciner grubu almıştı patlamadan önce. Olaylardan sonra, Ciner almaktan vazgeçti.

Buna benzer ölümler daha önce de yaşandı. Arkadaşlarımızı kaybettik. Bize yaralı diyorlar, baygın diyorlar. Bir gün sonra öldüğünü öğreniyoruz. İşe gelmemek için bahane uyduruyorun diyorlar ve arkadaşlarımızın cenazesine bile göndermiyorlar bizi. Ölen arkadaşı yer üstüne taşıyoruz. Revirde nabzına bakılıyor, ölmüş. Ancak "yerüstün-

de ölmüş diyeceksiniz" diyorlar. Böyle yapmayınca bizi ağır işlere veriyorlar, tokmakla taş kırmaya, demir malzeme taşımaya... Bu şekilde caydırmaya çalışıyorlar.

Çalışma koşullarınız nasıldı?

Normalde dört saat çalıştıktan sonra yemek hakkımız var. Ama yemek yiyecek yerimiz yok. Kumanya istiyoruz yukarıdan, ancak kumanya yok diyorlar.

Toz maskelerimiz kötü, normal ameliyat maskesi gibi. Ağzımıza bir maske veriyorlar, hiçbir faydası olmuyor. Normalde toza karşı daha duyarlı, koruyucu bir maske olması gerekiyor. Bir de patlamalar ve yangınlarda kullanabileceğimiz maskeler verdiler. Bir kere nasıl takacağımızı gösterdiler yarımıyamalak. Beş se-

neden beri aynı maske...

Herkesin yapabileceği bir iş kapasitesi var. "O niye yirmi kasa yaptı sen niye yapamadın" diye soruyor. Bazen yer bozuk oluyor. Çalışırsan yıkılabilir, altında kalabilirsin. Ancak amir ben yukarıda bunun hesabını nasıl veririm derdinde. Niye yetiştirmedin diye hesap soruyor, çarpık falan yapsaydın, direğini yamuk yapsaydın diyor. Yapamadım deyince, yevmiye cezası.

Yedi bine çıktı üretilen kömürün tonu. Üç bin beş yüzden, yedi bine. Ama yedi bin de yetmiyor. "400 lira prim yazarız bu mesai için" diyerek sekiz saatten sonra bir de bir saat fazla mesai verdiler. Her vardiyadan 500 kişiyi, elliser-yüzer kişilik gruplara ayırdılar. İki ay bir sorun çıkmadan işledi, üçüncü ay paralarımı-

zın yatırılmadığını gördük. Gittik sorduk, bize "Kaç çıkardın sen bu ay?" dediler. 25 çıkardım dedim, iki eksik dediler.

Açık başlıyor ondan sonra. Açık başladıkça mecburen sürekli gideceksin. O açığı kapatmak zorundasın. Kapanmıyor da. İşçiye yüklendikçe yüklendiler. Yevmiye cezası korkusundan kimse yemeğe gidemedi. 5 dakika erken çıktın diyelim, o günkü yevmiyen yok.

Katliamın olduğu gün, yaşananlardan nasıl haberiniz oldu?

O gün, aşağı ocakta patlama olduğunu söylediler. "Ana kablo patlamış, duman yapmış, fazla bir şey yok, içeride 20 kişi varmış, onlar da kurtarılmış" dediler. Biz yukarı çıkmıştık ama

amirin biri geldi "Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz, insenize aşağıya" diye bağırdı.

Sonra haber geldi; ölüm var diye. Herkes amire yüklendi, bir sürü insan ölmüş orada diye. "Bir şey yok. Öyle bir şey olsa, biz de oraya giderdik" dediler. Patlamayı bizden saklıyorlardı. Bindik servislere. Yolda bir baktık bir sürü ambulans geliyor. Dedik bu işte başka bir şey var.

Ben eve gittim, ama orada ne olduğu belli değildi ve ikinci vardiyada kardeşim vardı. Atladım arabaya gittim. Kardeşim Allah-tan madene inmemiş. Patlamayı duyunca inmemeye karar vermiş.

Biz yukarıda beklerken cesetler birikmeye başlamış zaten. Hiç canlı çıkmıyordu. Canlı çıkarsa, bu saate kadar çıkması lazım diye düşündüm. Gittim sordum, kurtarmaya çalışıyoruz dediler. Çizmeyi, baret, lambayı aldım, maskemi taktım "Ben aşağıya ineceğim" dedim.

Sonra? Madene indikten sonra karşılaştığınız manzara neydi?

İNmez olsaydım. Böyle bir vahşet, böyle bir katliam olmaz. Bantların üzeri, yerler, revirler... Kurtulan yok. Gittiğimiz yer ceset dolu, kurtulan yok. Seksen kişi sadece bir bantın önünde kalmış üst üste. Sanki paketlemişler gibi, yığılmış kalmışlar. Kimini bant parçalamış... Kimisi tutunup kalmış, lambası açık; herhalde yaşıyor diyorsun, yanına gidiyorsun ölmüş. Duman ileride yoğunlaşınca ileriye geçemedik, hepimizi dışarı çıkarttılar.

Yönetici ve amirler geldi. Bize sadece "İşçiler aşağı girecek, o yüzden işçiler beklemede kalsın. Eğer yaralı olursa işçiler alıp gelecek" dediler. İçeriden bir arkadaş çıktı geldi. Ona sordum, ilerisi nasıl diye. "Hepsinin üstüne basıp geçtim. Sakın gitmeyin, gaz arttı, siz de kalırsınız. Maskelere de güvenmeyin" dedi.

Yaşamını yitirenlerin sayısıyla ilgili bir yanlış bilgilendirme de oldu katliam sonrasında. Madende yaşamını yitirenlerin gerçek sayısı neydi?

Normalde 780 kişi yeraltına iniyor o gün. 301 kişi öldü diyor-

lar, hiç inandırıcı değil. Kaç ölü olduğunun üstünü kapattılar. Kimini yolda öldü gösterttiler, kimine yaşıyor dediler... Biz ilk başta 201 kişi çıkardık. Gerisini sonra çıkardılar. Ölen işçiyi çıkarıyorlar. Ağzına maskeyi takıyorlar, sonra da "ölü" yazılı kâğıdı takıyorlar. Dışarı çıkan 201 işçiye de aynı-sını yaptılar.

Evime geldim. Televizyondaki sayıya baktım, 148'de bekliyor. Ama ben çıkardım onları. Nasıl bu sayı böyle duruyor? Sabah geri gittim. Yeraltına indim. S panosuna ulaşmışlar. 27 kişi daha geldi. Artık cesetler şişmişti, yüzlerinden kim oldukları tanınmıyordu. Yüzlerine maske takmak istediler. Görevliler takıyor, doktor da var, AFAD da var. Maske taktıklarında baktım derileri yüzülmeye başlıyor.

Bu sürede cesetler de gelmeye devam ediyor. Hepsinde farklı ölüm, vücutları harap olanlar, zehirlenenler...

O zaman sadece zehirlenmeden dolayı ölüm yaşanmadı?

Bir sürü şey yaşandı. En son

18 kişi kaldı dediler ya, o 18 kişinin tamamı yanık çıktı. 301 kişi son rakam dediler, 227'den sonrası zaten yanık çıkmaya başlamıştı. Banda yakın olan yerlerde kalan cesetlerin tamamı yanmaya başlamış. En son madene inen 3-4 kişi, "Kalan cesetleri biraz geri çekelim, orada torbaya koyar öyle taşırız" demişler. Ama bir arkadaş cesetlerden birine uzanmış, kolunu tutmuş, kolu kopmuş. O şekilde çürümüş artık cesetler.

Soma Holding'in patronu Alp Gürkan katliam sonrası düzenlenen basın toplantısında, "Denetimlerimiz tamdır, bu konuda bir sıkıntı yok, devlet denetleyicileri de böyle kaydetti" demişti. Ama anlattıklarınızla da görüyoruz ki, durum böyle değil...

Değil. Katliamdan önce madende çalışan arkadaşlar, anayolda demire değdiklerinde, sıcaklıktan dolayı ellerini geri çekiyorlarmış. Kardeşim de orada çalışıyordu, o ocaktaki demire değemediklerini söylüyor. Demirler iyice ısınmaya başlamış, 20 gün öncesinde aslında durum zaten belliymiş. Ama sensörleri kapatmışlar, derecele-

rini yükseltmişler; normalde 80 derecede patlayacak sensörleri 120-130'a çıkartmışlar. Denetlemeci geliyor, ama tam madenin derinine inmeden geri dönüyor. Şirket açıklamasında da gördük ki, denetlemeciler de zaten patronun akrabasıymış. Bunu da bilmiyorduk, açıklamayla öğrendik, iyi oldu.

O zaman danışıklı dövüş gibi bir şey bu. Şirket-devlet işbirliği var...

Aynen. Hatta sendika da bunun içinde. Sendika şirkete diyor ki; bize üye olursanız, size saha ayarlarız.

Burada devletin, taşeron sisteminin ve sendikanın katliamda birlikte rol oynadığını görüyoruz. Peki, taşeronun katliamın yaşanmasındaki etkisi ne?

Normalde kömürü devlet alıyor. Taşı, toprağı, kömürü çıkar bana diyor. Taş-kömür fark etmiyor. Devlet hafriyatı da parayla alıyor, kömürü de. Bu sefer şirket ne olursa olsun, çıkar diyor.

Madenden çıkanları devlete satan taşeron şirketler, amirlere pirim veriyor. Bu yüzden amir de komple taşeronu yükleniyor. Onlara ödül veriliyor yani... Sonra yarış başlıyor. Madene inme saati üç buçuktan üç çeyreğe, oradan da üçe çekiliyor...

Az işçi, çok kömür. Üretim hızlanıyor, yarış başlıyor. Sırtındaki atleti çıkarıyorsun, sıkıyorsun tekrar giyiyorsun; sıkıyorsun, tekrar giyiyorsun. Bu şekilde bir sıcaklık var. Eve varıyorsun, yorgunluktan bitiyorsun. Oranın bütün gazı, pis havası senin içinden geçiyor.

O zaman devletin 1900'lü yılların başından maden örnekleri vermesi de boşuna değil. Devlet hep daha fazlasını istiyor, bunu da bugün taşeronuyla yaptırıyor.

Aslında madende değişen bir şey yok.

Şirket normalde kömürü 100 liraya alıyorsa; devlet ben sana sahayı da vereceğim sen bana kömür çıkar diyor. Ama yalnızca kömür değil, taşı da, toprağı da çıkar diyor. Ben o şekilde alacağım senden diyor. Kömürü durduruyorlar, taşı basıyorlar, daha ağır olsun, üretim fazla görünsün diye. Geride kalan kömür ne olacak? Yanmaya başlıyor. Kül de basmıyorlar, o da zahmetli ve masraflı geliyor.

Oksijen girdikçe madene, geride kalan kömür yanmaya başlıyor. Bir yerde kömür bitmeden başka yere indiğinde, oradan da sıcak kömür çıkmaya başlıyor. Üstün cayır cayır yanıyor yani.

Şirket aç bırakıyor, sıfır masraf istiyor, çok üretim istiyor... Aslında maden patlamış patlamamış o saatten sonra da fark etmiyor, şirket seni bir şekilde öldürüyor...

İş yerinden çıkıyoruz, kurs var diyorlar, daha girişte hiçbir şey okutmadan önümüze bir evrak koyuyorlar, imzala diyorlar. Okumak isteyince de "Seninle mi uğraşacağız" diyorlar. İmzayı at geç, imzayı at geç... Ne imzalağımı bilmiyorum.

"Ben bu maskenin eğitimini aldım, kullanmasını biliyorum" diye imza attırıyorlar. Ama ben bu maskeyi kullanmayı bilmiyorum. Sözde eğitim veriyorlar ama biri geliyor maske şöyle kullanılır, böyle takılır anlatılıyor; maskeyi işçiye takmıyor bile. Ondan sonra o adam madende ölüyor.

Madende çalışan işçilere verilen maskelerin çalışmadığı ya da zaten böyle bir katliamda işçiyi koruyamayacağı haberleri sonradan geldi. Madencilere verilen maskeler gerçekte nasıldı peki?

Çalışan maskeden de adam ölüyor. Kullanmayı bilmedikten sonra o maskenin hiçbir anlamı yok. Çünkü burnundan nefes almaya başladığın andan itibaren o maske artık bir işe yaramıyor. Havayı çekmeye başladığın takdirde bir uyku çöküyor, halsizlik başlıyor, kalp atışların hızlanıyor, olduğun yere yığılıp kalıyorsun.

Maskenin 45 dakika süresi var deniyor. Ama benim Karaçam'dan çıkardığım bir arkadaşım, maskeyi 15 dakika takmış, daha sonra yürüyememiş. Maskeyi çıkarsa ölecek, ama çıkarmasa da ölecek. Bir bakıyor, önünde ustası düşüyor. Ustası düşününce, bir bakıyor yan tarafta oksijen tüpü. Sonra tüpü çekiyor ustasına da uzatıyor, o şekilde tüpü sürüyerek 80 metre geliyorlar. 80 metreyi geldikten sonra, temiz hava geldiğini fark ediyorlar. Ben madene inerken onu görüyorum ama o bana "Abi hiç gitme. Arkadaşlarımdan hepsi komple öldü" diyor. Sen nasıl kurtuldun deyince, anlatıyor oksijen tüpünü, yani maskelerin işçiyi kurtarma ihtimali sıfır.

Aslında maskeler geçici çözümler. Peki, yaşam odaları?

Yaşam odası diye bir yer yok bizim orada. Onların yaşam odası dedikleri yer, sadece revir. Orası anayolun yanında açılmış bir oda, kurtulma şansın yüzde sıfır, çünkü oraya da pis hava giriyor.

Soma'da oraya girmiş işçiler ama biz orada, revirde üst üste 17 kişiyi ölü bulduk. Yaşam odası dedikleri yeri biz de bilmiyorduk, televizyonda gördük. Konteyner

gibi bir şeymiş.

Açıklamada anlatıyor şirket yetkilileri "Yaşam odamız var, ama onun altında patlama olduğu için oraya geçiş yapılamadı" falan filan. Hep hikaye bunlar.

Şirket işçileri katletmeden önce de aslında her şekilde, anlaştığı hastaneyle, sendikayla... işçileri daha fazla sömürüyor ve aslında olası katliamların da önünü açıyor mu. Madende çalışan işçiler ne tür ihlallerle karşı karşıya?

Haklarımız çok yeniyor. Haberimiz olmadan toplantı yapılıyor, iş güvenliği için bize ceza yazılabileceği kararı alınıyor. Mesela malzeme atmak yasak kararı çıkmış, amir geliyor "Sen bunun yasak olduğunu bilmiyor musun" diyor. Bilmiyorum deyince, "Biz toplantıda aldık karar" diyor. Haberim olmadığını söyleyince, "Haberin olması mı lazım" diyor ve 2 yevmiye ceza veriyor. Bir de hafta tatili gidiyor.

Normalde şirket çocuk yardımı yapmak zorunda. Ama kaç çocuğun olursa olsun, bordroda çocuk sıfır gösteriliyor.

Yıl sonunda, bir maaş ikramiye vermek zorunda. Arkadaşlarımız bankaya bunu araştırmaya gitti, banka "Biz bilgi veremeyiz, siz sendika ile toplu sözleşme yapıyorsunuz, bilgiyi onlardan alın" demiş. Yani sendika kendine alıyormuş parayı. Gitmiş Denizbank'la anlaşmış. 4 TL kalmış ATM'de kalıyor, 15 TL kalıyor, ama çekemiyorum. Eksik evrak var diyorlar, ATM'den maaşımızı çekemiyoruz. Bütün madenciler Soma'ya bankaya gidiyor, evrak imzalıyor. üç gün sonra postacı kredi kartı getiriyor evimize. "Biz başvurmadık" diyoruz, postacı "Siz imzalamışsınız" diyor.

Sonra... Mesela ben şalterci değilim ama beni şaltere yolluyor. Oldu ki orada bir şey oldu da ben öldüm, kendi alanım dışında bir yerde çalıştığım için de yine beni suçluyor.

Katliamdan sonra, yeraltında ve yerüstünde ölmek arasındaki fark konuşulmaya başlandı. Bu durum tam olarak nedir, biraz bahsedebilir misiniz?

Yeraltında ölürsen 350-400 milyar tazminat veriyorlar. Yerüstünde 70-80 milyar lira falan. Dinamit patlıyor yeraltında, etlerin komple duvara yapışıyor. Ama anlaşmalı doktorlarla, ambulanslarla bu arkadaşları yerüstünde ölmüş gösteriyorlar.

Soma'daki katliamda battaniyelerle çıkarılanların hepsi aslında ölüydü. Yeraltında dinamit

patladı, adamın gırtlığı koptu, boynu parçalandı... Yeraltında öleni, yerüstünde ölmüş gösteriyorlar. Hastanede götürürken yolda öldü diyorlar. Soma Devlet Hastanesi doktorları da bunlara imza atıyor.

Patronun kurtulsan sendikaya takılıyorsun, oradan çıkarken doktora, doktordan bankaya takılıyorsun. En son bankadan temiz çıkacağım derken bir patlama, ölüm oluyor... Gene devam ediyor.

Bu adamlar öldürdükçe güçleniyor. Zaten başta en büyük katil devlet, çünkü her şeye izin veren de devlet. Özelleştiren de devlet. Önce devleti yıkmak lazım.

Katliam boyunca ana akım medyadan gelen bilgi, her zaman yanlış bilgi oldu. Yaşamını yitirenlerin sayısı, madende kalanların durumu manipüle edildi. Bu durumu anlatabilir misiniz?

Orada, hepsi bizim önümüzde canlı yayın yaptılar. Ölü sayısını şaşırttılar. Televizyonda 48 ceset çıktı diyor, ama ben aşağıya indim, kendi gözümle gördüm. Düşündüm, acaba rakamı mı yanlış gördüm dedim. Ama her kanal aynı rakamı yazıyordu. Sadece ben, 227 tane cenaze çıkardım.

1 tane canlı çıkıyor, arkasından 10 tane ölü çıkıyor. "Siz bu insanların yaşamasını istemiyor musunuz? Yolu açın!" diye insanları azarlıyorlar. Göstermelik bir şeyler takıyorlar göğsüne kalp masajı yapılmış gibi, yüzüne bir maske takıyorlar ama hortumları açıkta. Ölenlerin kollarını göğsünde birleştirip üzerlerine battaniye örtüyorlar, kolları sağa sola düşmesin diye. Çıkana "Bu yaralı, helikopterle İzmir'e gidiyor" diyorlar. Ama helikopterle götürdüklerinin hepsi ölü.

Peki, katliamın ardından neler oldu?

Ben katliamdan sonra televizyonu izleyince, arkadaşlarla konuştum, biz de bir şeyler yapalım dedim. Önce olmaz dediler, ben de tek başıma gittim. Ama sonra arkamdan gelenler de oldu. Gittim meydana tek başıma oturdum, gücümün yettiği kadar bağırıyordum, üç kişi beş kişiye haber verdi, beş kişi on kişiye haber verdi derken 300 kişi olduk orada.

Sonra ertesi gün bir yürüyüş oldu, 500 kişi. Ama hani nerede diğerleri? Onca insanın ölümü bile örgütleyemedi. Orada halk sokağa çıksaydı, Soma'ya giden yolları kapatsaydı böyle olmazdı. TOMA bile gelse, yolu açamazdı. Traktörleri koyardık yola, keserdik yolları...

Devletin Medyasına Karşı Soma'nın Sesi Oldular

"Soma'yla Dayanışma ve Haberleşme Sayfası" ya da "Soma'nın Sesi", Soma'da yaşanan katliama karşı bir şeyler yapmak için üç arkadaşın oluşturduğu bir Facebook grubu. Ana akım medyanın gerçekte yakından uzaktan ilişkisi olmayan bilgilendirmesine karşı, sürece ilişkin bilgileri hem de yerinden bizlerle paylaşarak gerçekten haberdar olmamızı sağladılar. Yolculukları boyunca yaşadıkları, devletin yaşanan katliama ilişkin bilginin Soma dışına çıkartmama çabalarını anlamak adına önem taşıyor. Meydan Gazetesi olarak Soma'daki deneyimlerine ilişkin gerçekleştirdiğimiz bu röportaj, kendi çabalarıyla orada gerçekleştirdikleri röportajlardan bir kısmını yayınladığımız bölümü anlamada yardımcı olacaktır.

Meydan: Biraz grubunuzdan bahseder misiniz?

Soma'yla Dayanışma ve Haberleşme: İsmim Işık Bora. Üç arkadaş, olayın olduğu ilk gün Taksim'de eylem olduğunu öğrendik. Beraber katıldık, sonra Soma'ya gitmeyi kararlaştırdık. İstanbul'dan dayanışma için kaldırılan otobüslere yetişemedik. Sonra biz de otogardan kendi çabamızla Manisa'ya yola çıktık.

Manisa'ya ulaştığımızda, Soma otobüslerinin şoförleri Jandarma'nın emrinden dolayı hiçbir öğrenciyi ya da dışarıdan gelen birilerini otobüse alamayacaklarını söylediler. Kıvrık olduğunu ve oraya gitti-

ğimizi söyledim. Sonra bir sorun çıkarmadılar. Ancak ileride kontrol noktası olduğuna ilişkin bizi uyardılar. Zaten bize gelen haberler de bu yöndeydi. İlçeye dışarıdan gelen herkesi, kimlik kontrolü sonrası İzmir otobüslerine bindirip yolladıklarını duyduk.

Dayanışma için gidenleri almadılar yani?

Biz Soma mezarlığına yakın bir noktada indik. Kalabalığın arasına karıştık. İçeriye girdiğimize ciddi anlamda gergin bir ortam vardı. İnsanlar sırtımızdaki çantayı gördüklerinde ters ters bakıyorlardı. Bir cenazeye katıldık. Sonrasında mezara yakın bir yere oturup

biraz gözlemde bulunduk. Oranın gençlerine Kızılay yelegei giydirmişler, gelenleri karşılıyorlardı. Onlarla konuşalım dedik, durum nedir diye. Yanlarına gittik. Önce kendimizi tanıttık, İstanbul'dan taziyeye geldiğimizi söyledik. Bunu belirtmemiz gerekiyor çünkü diğer şehirlerden gelenlerin orayı karıştırmaya çalıştıklarıyla ilgili bir bilgilendirme yapılmış onlara. Biz ne yapabiliriz, elimizden ne gelir diye sorduk. Bir şey yapmazsınız, geldiğiniz gibi gidin dediler. Biz konuşurken dört-beş polis gelip müdahil oldular. Gençleri bizden uzaklaştırdılar. Biz çok dikkat çektiğimizi anladık, uzaklaştık.

Başkalarıyla konuşmaya baş-

ladık. Polis gelene kadar konuşan insanlar, polis gelince söylediklerini değiştiriyordu. Zaten içeride fazla kimse kalmadı, herkesi kurtardılar demeye başlıyordu.

Soma'ya gelen siyah tişörtlü herkesi polis gözaltına alıyor diye bir söylenti dolaştı. Biz de dikkat çekmeyelim diye renkli bir şeyler giydik. Mezarlıkta yapılacak bir şey olmadığını anlayınca, merkeze gidelim dedik. Ancak merkeze gidenleri dövdüklerini duyduk.

Yola koyulduk. Kontrol noktasını yürüyerek geçtik. Sonra bir petrol istasyonunda durduk. İstasyonun sahibi de katliamın yaşandığı madene servis hizmeti veren biriyim. Orada konuşur-

ken garsonlardan biri yaklaştı ve sert bir şekilde nereden geldiğimizi sordu. Biz de söyledik. Buraya göstericiler gelmiş, olay çıkaracaklar bizim üstümüze kalacak diyordu garson. "Bence o tarafa gitmeyin" dedi.

Otobüsler durmadı. Biz de doğrudan Kınık otobüslerinin kalktığı terminale gittik. Otobüste bile, çantalarımızı dışarıdan görenler, sert bir şekilde bize bakıyordu. Kınık'a ulaştınca Boğaziçi Üniversitesi'nden bir otobüsün geldiğini duyduk. Ancak jandarmaların şoförleri tehdit edip, oradan kovduğunu duyduk. İrtibata geçebileceğimiz kimse yoktu.

Akşam ortalığı kolaçan edelim derken, bir oturma eylemi olduğunu gördük. Aslında ilk iletişimi bu şekilde sağladık. Eylemde işçilerle konuşmaya başladık.

Tabi Kınık'tayken sivil polislerin bizi izlediğini fark ediyorduk. Gelen yabancıların büyük bir çoğunluğu basındı. Geri kalan kimse yoktu. Polislerden biri geldi, bize neyi merak ettiğimizi sordu. Biz de taziyeye geldiğimizi söyledik. Madende kimsenin kalmadığını, hepsinin çıkarıldığını söyledi. Polisler özellikle bunu vurguluyordu.

Bilginin dışarı çıkmasını engellediler yani?

Kesinlikle. Yeni gelenlere de bu şekilde bir bilgilendirme yapıyorlar, "ben kendi ellerimle çıkardım, kimse kalmadı". Hatta madenden fotoğraflar bile gösteriyorlardı.

Oturma eylemine katıldık. Aslında çok böyle bir kültür olmadığını gördük. En çok söyledikleri "Katil Tayyip"ti. Çok sinirli ve öfkeliydiler. Ama ne yapacaklarını

bilmiyorlardı. Orada insanlarla bir ses kaydı gerçekleştirdik. Mümkün olduğunca görüntü almamaya çalıştık. Çünkü işten çıkarılma durumları da var. Biz zaten oradaki işçilerle, İmbat'tan, Uyar'dan, Soma'dan işçilerle röportajlar gerçekleştirdik.

Ertesi gün bir işçi ailesinin yanında kaldık orada. Kaldığımız akşamın sabahında bizi Elmadere'ye götürdüler. Elmadere'ye bomba düşmüş gibi bir hal vardı. Köy sanki yerle bir olmuş gibiydi. Orada tek tek evleri gezmeye başladık. "Başınız sağolsun, olay nasıl oldu, müsaade ederseniz ses kaydı alalım" dedik. Son taziyelere katıldık. Köseler köyüne gidecektik. Ancak zaman bulamadık.

Soma'daki arkadaşlar evden çıkamadıklarını, bir şey yapamadıklarını söylediler. Sonra beraber değerlendirip geri dönmeye

karar verdik.

Onları unutmadığımızı göstermek bizim için önemli. İrtibatımızı hala daha tutuyoruz. Biz bu durumun örtbas edilmemesi, unutulmaması, sürekli sıcak tutulması için bir şeyler yapmak lazım dedik.

Şu an aktif olarak işlettiğiniz bir Facebook grubu var sanırım?

Soma'yla Dayanışma ve Haberleşme Sayfası, www.facebook.com/somaninsesi diye yazınca da ulaşılabilir. Soma'dan, doğrudan işçi arkadaşlar üzerinden haberleri almaya çalışıyoruz. Bunun dışında başka yerlerden insanlar, Soma için bir şeyler paylaştığında oradaki insanlara da moral oluyor. Farklı şehirlerden doğrudan bir iletişim kurmak adına mütevazı ama iyi bir çalışma olduğunu düşünüyoruz.

Soma'dan bir köylüyle yapılan röportaj;

Soma'yla Dayanışma ve Haberleşme: Acımız nasıl hafifler dersin?

Madenlerin koşullarının iyileştirilmesiyle olur. Zonguldak'ta ölenler oldu. Bir ay sonra unutuldu. Emniyetini, tedbirini alırsın, başka canlar yanmasın.

Sendika konusunda ne düşünüyorsunuz?

Sendika işçiyi sömürüyor. Her ay, işçiden bir yevmiyesini kesiyor. Şirket para vermiyor. Normalde denetim, sosyal haklar bunlar hep sendikayla ilgilidir. Sendika taziyeye bile gelmedi. Buradaki sendika sistemi böyle.

Katliamın yaşandığı madende 9 yıldır çalışan bir maden işçisiyle yapılan röportaj;

Soma'yla Dayanışma ve Haberleşme: Kaç yıldır o madende çalışıyorsunuz?

Ben 42 yaşındayım. 9 yıldan beri o madende çalışıyorum. Kardeşimi kaybettim.

Bu katliamdan önce koşullar nasıldı?

Koşullar hem ağır hem de zordu, denetimsizlik vardı. Bu yaşananlar da zaten denetimsizliğin sonucudur. Ben ilk kurtarma ekibindeydim. 200-300 metre gittiğimde, ölmüş 100 kişiyle karşılaştım. Maskeleri olanlar vardı. Maskelerin bakımı önceden de yapılıyordu. Yapılıyordu ama 10 yılda 2 sefer.

Uyarı alarmlarının çaldığı ama işçilerin buna uymadığından bahsediyordu şirket, doğru mu?

Doğru ama bir şey olmadığına ilişkin bizi amirler uyarıyordu. Çalışmamızı onlar istiyordu.

Şimdi televizyonlarda yaşam odası meselesi konuşuluyor.

Yaşam odası ne Soma'da ne İmbat'ta hiçbirinde yok. Zaten bu sektördeki şirketlerin hiçbirisi bunu yapmıyor. Yaşam odasıyla sığınma cepleri farklıdır. Şirket bunu uyduruyor. İnsanları kandırmaya çalışıyor.

Şirketin iş güvenliği uzmanları denetime geliyor muydu?

Arada geliyorlardı ama gelse de bir şey yapamıyorlar ki. Paralarını şirketten alıyor onlar. Devlet yetkilileri bile geldiğinde aşağıya inmiyordu. Denetim diye bir şey yok. Zaten 70 cm'lik bir yere devlet yetkilisi girmez. Biz ekmeğimizi bu 70 cm'lik yerden kazanıyoruz.

Sendikalar ne durumda?

Şirketler ne diyorsa onu yapıyorlar. Zaten sendikadan kimse olaydan sonra gelmedi.

Televizyonlarda gösterilen ölen işçi sayısına ilişkin bir çarpıtma olduğu söyleniyor, buna ilişkin ne düşünüyorsunuz?

En az söylenebilir rakam, bence 500. Bakan televizyonlara çıkıp yalan atıyor. Rakamların az tutulması, tepkiyle alakalı. Rakamları aşağıya çe-

kiyorlar.

Madende ölen işçilerin dışarıya çıkarılmadan ağızlarına oksijen maskesi takıldığı ve ölmemiş gibi gösterildiği doğru mu?

Evet. Hatta bir de serum takıyorlar. "Dışarı çıktığında ölmüş değil baygın olduğunu söyleyin" diye de tembihliyorlardı. En yakın yerde zaten 200-250 kişi ölmüştü, geri kalanını sen düşün.

Köseler Köyü'nde bir köylüyle yapılan röportaj;

Soma'yla Dayanışma ve Haberleşme: Enerji Bakanı'nın doğru söylediğini düşünüyor musunuz?

Yalan atıyorlar. Sayıyı aşağıda tutmaya çalışıyorlar. Bu cinayettir. Bakanlar istifa etmeliydi. İki bakan da, enerji ve çalışma bakanları istifa etmeliydi.

Kınık bu bölgede en çok cenaze gelen yer değil mi?

Evet, Köseler Köyü. Hükümet buraya gelmedi. Suçlarından korkup gelemiyorlar. Başka köylere gittiklerin duyuyoruz, belki burası Alevi köyü olduğundan dolayı da gelmiyor olabilirler. Acının mezhebi olur mu?

Elmadere köy kahvesinde, Soma madeninde çalışan işçilerden biriyle yapılan röportaj;

Soma'yla Dayanışma ve Haberleşme: Sen oradaydın sanırım.

Evet, ilk çıkanlardanım.

Olayın olacağını önceden kestirebileceğiniz bir durum olmuş muydu?

Yok olmadı. Saat 3 sularıydı. Bizim işimiz bitmişti ve yukarıya çıkıyorduk. Yukarıya çıkarken pis hava çıkışından duman bürüdü ortalığı. Biz maskeleri taktık. Ama herkesin maskesi çalışmıyordu.

Maskelerin kontrolü yapılıyordu mu?

Yapılıyordu ama artık bir senede bir mi, altı ayda bir mi, öyle. Zaten çoğu arkadaş da gaz maskesi kullanmayı bilmiyordu. Çoğuna zaten ben takım maskeyi.

Siz kaç kişiydiniz aşağıda?

Biz 20-30 kişilik bir ekip-tik. Maskeler bitince, aşağıya doğru indik. Orada biraz temiz hava vardı. Duman yoktu. Tabi aşağıda 150 kişiye yakın işçi olduk. Saat 7 oldu, gelen giden yok. Telefon edemiyoruz, bekliyoruz. Oturduk. Benim önümde iki kişi, üç kişi ölmeye başladı. Yanımda amcam vardı, ona amca dedim bizim kurtuluşumuz yok. Olay saat üçte oluyor olay, gelen giden yok. Biz de bayıldık. Ben sonra bir ara uyandım. Amcamı kaldırmadım. Sonra tekrar bayıldık. Saat 9 civarında, bizi aldılar. Bandın üzerinde kömür yerine insan cesetleri vardı. Bana dediler bakma diye ama, niye bakmayacağım benim arkadaşlarım ölmüş, onlarla omuz omuza aşağıya inmişim.

OLAYLARIN ARKASINDA DEVLET VAR

Yeni Akit gazetesinde yayınlanan "Olayların Arkasında DAF Var" başlıklı "haber" üzerine Devrimci Anarşist Faaliyet açıklama yaptı.

Yeni Akit gazetesinde 24 Mayıs 2014 tarihinde Salim kurşun ismi ile "Olayların Arkasında DAF Var" başlıklı bir "haber" yayınlanmıştır. Adeta polis diliyle Devrimci Anarşist Faaliyet'in meşru mücadelesi hedef gösterilerek yazılmış bu haber; Okmeydanı'nda geçtiğimiz hafta polisin saldırıları sonucu iki insanın katledilmesi ile başlayan eylemlerin, Devrimci Anarşist Faaliyet tarafından örgütlendiği iddiasını taşımaktadır. Yaşanan olayların polis tarafından başlatıldığını bildiğimiz gibi, Akit Gazetesi ve benzeri tetikçi medya kuruluşlarının geçtiğimiz seneden bu yana yaşamını yitiren tüm arkadaşlarımızı hiçleştirme çabası içerisinde habercilik yaptığını da biliyoruz. Adaletsizlikler karşısında meşru mücadelesini sürdüren devrimci kurumların hedef gösterildiği haberlerini bildiğimiz gibi.

Akit gazetesinin konumu paralelinde yayımladığı bu haber ve haberler bizleri şaşırtmazken, bu haberlerin bugün Okmeydanı'nda ki ve her mahallede ki ve her alanda ki mücadeleleri, mücadele edenlerin meşrutiyetini karalayamayacaklarını bildiririz.

Devrimci Anarşist Faaliyet

Olayların Arkasında "DAF" Var

"Okmeydanı'nda meydana gelen ve iki kişinin hayatını kaybetmesine sebep olan olayların arkasında Devrimci Anarşist Faaliyet (DAF) isimli yeni bir marjinal grup olduğu ortaya çıktı.

Polis araçlarına molotof atarak ortamın gerilmesine sebep olan DAF üyelerinin geçtiğimiz günlerde üniversitelerde ve liselerde yaşanan provokatif olayların da arkasında olduğu belirlendi. İstanbul İstinye Anadolu Lisesi'nde Soma'yı bahane ederek eylem yapan gençlerin de DAF'ın lise yapılanmasının sempatanları olduğu belirtiliyor. Lise örgütlenmesini tamamlamak üzere olan grubun Türkiye için daha tehlikeli sonuçlara sebebiyet vermeden elebaşlarının bir an önce toparlanıp gerekli cezalara çarptırılmaları talebinde bulunan güvenlik uzmanları, provokatörlerin cezalandırılmaması durumunda olayların Gezi benzeri bir hal alabileceği uyarısında bulunuyorlar."

Devlet Alevileri Katlediyor

Okmeydanı Cemevi bahçesinde Uğur Kurt'un polis tarafından başından vurularak katledilmesinin ardından, Alevi dernekleri coğrafyanın dört bir yanında sokaklara çıktı. Alevi derneklerinin çağrısıyla 25 Mayıs günü İstanbul'da Şişli'de düzenlenen mitinge "Üzüntümüz

Öfkemizin Tohumudur" yazılı pankartla katılan Devrimci Anarşist Faaliyet, yürüyüş boyunca devletin katliamcı yüzünü teşhir etti. Miting boyunca devlet tarafından katledilenlerin isimleri okunarak "Unutmayacağız, unutturmayacağız" denildi.

Okmeydanı Uğur İçin Direndi

Okmeydanı'nda polis şiddeti Uğur Kurt'un yaşamını yitirmesine sebep oldu. Bir taşeron işçisi olan Uğur Kurt'un hesabını katil polisten ve devletten so-

racağız demek için herkes Okmeydanı Cemevi önünde bir araya geldi. Ancak polisin saldırısı gecikmedi, halk ise direnerek karşılık verdi.

Katil Devlet Hesap Verecek

Okmeydanı'nda polisin gerçek mermi kullanarak vurduğu Uğur Kurt için Kadıköy'de eylem gerçekleşti. Eylemciler Kadıköy Boğa'da toplandı ve "Dün Berkin Bugün Uğur Diren Okmeydanı Kadıköy Seninle" yazılı pankart açarak,

yapılan yürüyüşün ardından bir açıklama gerçekleştirdi.

Açıklamada Uğur Kurt'un hesabını sorma çağrısı yapıldı. Eylemde sık sık "katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı.

Devlet Katliamıdır

Tayyip Erdoğan sözde kaçırılan çocukların çözümü olarak yakın zamanda BDP ve HDP'yi işaret etmiş, bu partilerin gerekeni yapmaması halinde B ve C planlarımız var demişti. Hemen ardından Suriye'de TC tarafından beslenen IŞİD çetesi, Rojava'daki köylere saldırarak bir katliam gerçekleştirdi.

Rojava'da Serékaniyé'de köylere saldıran IŞİD çetesine karşı 30 Mayıs günü HDP, HDK ve Kadıköy Gençlik Meclisi'nin çağrısıyla Kadıköy'de bir yürüyüş gerçekleşti.

Devrimci Anarşist Faaliyet, Erdoğan'ın son zamanlarda dillendirdiği "B planı, C planı" söylemlerine de atıfta bulunarak "D(evletin) Planı Rojava Katliamı" yazılı dövizlerle katılırken, devletin her yerde katliam olduğunu ve tüm planlarının da katliamla sonuçlanacağını ifade etti.

LİCE KATLIAMI SONRASI IRKÇI-FAŞİST SALDIRILAR

Diyarbakır Lice'de iki kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan devlet saldırıları sonrası, bölgedeki bir garnizondaki TC bayrağının indirilmesini bahane eden ırkçı gruplar çeşitli şehirlerde devrimcilere yönelik saldırılarda bulundular.

İlk olarak Tokat'ta, Lice'deki devlet saldırılarını ve kalekol

yapımlarını protesto için basın açıklamaları düzenlemek isteyenlere karşı ırkçı bir grup saldırıda bulundu. Çevrede bulunan çevik kuvvet polisleri daha önceki benzer olaylarda olduğu gibi saldırganlara karşı tepkisiz kalırken, saldırıya uğrayan gruptan 35 kişiyi bölgeden uzaklaştırma bahanesiyle otobüslere bindirerek fiili gözaltı yaptı. Faşist saldırıda bir-

çok kişi darp edilerek yaralandı.

Aynı günün akşamı Diyarbakır'daki bayrak indirme olayı ile ilgili Başbakan Erdoğan'ın, "Tokat'taki vatandaşlarımızın ortaya koyduğu tavrı tüm vatandaşlarımızın koymasını istiyorum" şeklindeki açıklamasının akabinde Ankara'da devrimcilerin yoğun olarak bulunduğu Kızılay'da bu-

lunan Konur Sokak'a faşistler saldırdı. Devrimci kurumların standlarının bulunduğu sokaktaki filamaları ve pankartları indirmek ve kafelerde oturanlara saldırıda bulunmak isteyen faşistlere devrimciler tarafından karşılık verildi ve faşistler sokaktan kovuldu. Saldırının püskürtülmesinin ardından devrimciler Kızılay'ın ara sokaklarında bir yürüyüş gerçekleştirerek devlet destekli faşist saldırıları teşhir etti.

Benzer bir şekilde bu saldırının bir gün sonrasında Malatya'da BDP'lilerin Lice saldırılarını protesto etmek için yapmak istediği basın açıklamasına faşistler önce sözlü tacizde sonrasında da taşlı sopalı saldırıda bulundu. Parti binasına sığınan BDP'lileri, binayı kuşatan çevik kuvvet polisi gözaltına almakla tehdit etti.

Erzurum Atatürk Üniversitesinde faşist bir grup Kürt öğrencilere saldırdı. Öğrencilerden aynı zamanda DİHA muhabiri olan bir kişi faşistler tarafından darp edilirken, diğerleri bir öğretim görevlisinin odasına girerek burada barikat kurdu. Faşistler aynı gün kentte Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı Mahallebaşı semtine saldırmak istedi fakat bu saldırı girişimi de püskürtüldü.

Rojava'dan Lice'ye

Çok değil, daha bir yıl önce, aynı yerde Medeni'yi katletmişti devlet. Devletin, "barış" adı altında yürüttüğü savaş sürecinin önemli parçalarından biri olan kalekollara karşı çıkmıştı Medeni. Devletin katil yüzünün belirginleştiği bir sürecin sonucuydu ölümü. Ethem gibi, Ali İsmail gibi, Berkin gibi...

Yine aynı yerde; Lice'de, 2009 yılında havan topuyla katledilen Ceylanların öfkesiyle kalekolların karşısına dikilmişti Ramazan Baran ve Baki Akdemir. 15 gün boyunca kalekollara karşı direnen Lice halkı, devletin sadece askeri stratejileriyle değil, psikolojik savaşına karşı da koydu.

Devlet, Ramazan ve Baki'yi de Lice'de katlettikleri gibi katletti.

Lice

Sadece Ceylanların, Medenile-

rin, Ramazanların, Bakilerin katledildiği yer değildi Lice. TC devletin kuruluşundan bu yana, devletin savaş politikalarına karşı Kürt halkının direnişinin yeri idi.

1927'de, TSK Lice'ye bağlı 280 köyü yerle bir eder; binlerce insanı katleder. Şeyh Said İsyanı'nın bedelidir bu. Lice, bu tarihten sonra devletin sürekli kontrol altında tutmaya çalışacağı bir yer olacaktır. Ve tabii devlet hegemonyasına karşı örgütlü direnişin doğacağı yer de...

1950'li yıllarla beraber, Kürt siyasal hareketinin örgütlendiği bir yer haline gelmiştir. Büyük mitinglerin yapılmaya başlandığı Lice, devletin siyasal iktidarını dayatamadığı bir coğrafya haline gelmiştir.

1980'lerde Fis'le beraber anlamı büyür Lice'nin. Kürt Özgürlük Hareketi'nin temelleri burada

atılır. 1990'larda devletin korucu yapma politikasına Lice halkı karşı çıkar. Yine köy boşaltmalar, zorunlu göçler. 2000'e kadar ki süre içerisinde JİTEM'in insan kaybetme politikasının en yoğun işlediği yer haline gelir.

Lice'nin direnen tarihi, aslında TC'nin kuruluşundan bu yana, bölge üzerindeki planlarının yoğunlaştığı ama başarıya ulaşamamasının tarihidir. Sözde barış süreciyle Kürdistan coğrafyası, kalekollarla teslim alınmaya çalışılırken Lice halkının direnişi, bu coğrafyanın devletin gerçek yüzünü bilmesinden dolayıdır.

Barış Sürecinin Planları

Tayyip Erdoğan, Ağrı'da yaptığı konuşmasında "barış" sürecinin istenildiği gibi gitmediği bir durumda, uygulanabilir diğer planlarının olduğundan bahsetti. Diyarbakır Büyükşehir Belediye-

si önünde "çocuklarının PKK tarafından kaçırıldığı gerekçesiyle" oturma eylemi başlatan anneler, Ağrı'daki konuşmaya iyi bir arka plan oluşturdu. Sadece hükümet değil, CHP ve MHP de mevzu bahis gündemin verimliliğinden yararlanmaya çalıştı.

Hükümetiyle ana muhalefet partileriyle girişilen karalama kampanyası sırasında, meşrulaştırılmaya çalışılan, "barış" sürecinde devletin en önemli hamlelerinden biri haline gelen kalekol çalışmalarıydı. Hükümete yakın yayın organlarında son bir aydır iyice belirginleşen "uyuşturucu taciri" örgüt karalamasına, bir de "çocukları kaçıran" örgüt kampanyası eklenmişti.

Tabii ki bu karalama kampanyaları sadece kalekolların bir yandan rahatça işleyebilmesi için izlenen bir politika değildi sadece. Hedeflenen özellikle Kürt

D(evletin) Planı Katliam

Hüseyin Civan

hcivan@meydangazetesi.org

halkının gözünde özgürlük hareketinin meşruluğunu kırmaktır. Kalekol direnişlerinin başından bu yana gerillanın halkla beraber belirginleşen tavrı, bölge üzerindeki stratejileri rahatsız etmiş olacak ki, karalama kampanyalarının hedefine özgürlük hareketi alınmıştır.

Erdoğan'ın B ve C planları, Kürdistan coğrafyasında istediği karşılığı alamamıştır. Lice'den Mezopotamya ve Anadolu coğrafyasına yayılan eylemler bu nun en belirgin örneğidir.

D Planı: Katliam

7 Haziran'da Lice'de yaşanan katliamdan sonra, valilikten yapılan açıklama; "07.06.2014 günü saat 18.00 sıralarında Diyarbakır - Bingöl karayolunun güvenliğini sağlayan güvenlik güçlerine yapılan silahlı saldırı sonucu, çıkan çatışmada 2 saldırgan yaralan-

mıştır" denilerek yapılan saldırı meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Benzer şekilde askeri birlik komutanının eylemcilere, saldırı öncesinde yaptığı uyarı konuşmasında eyleme devam edenlerin açık bir şekilde infaz edeceğini dile getirmesi de aynı saldırganlıktadır. Tayyip Erdoğan'ın gittikçe sertleşen söylemlerinin karşılığı devletin tüm kademelerinde kendini göstermektedir.

Devletin son süreçte uyguladığı plan, bu sertleşme planıdır. Bu planın bir parçası olarak katliam devlet gözünde bir politika haline gelmiştir.

Soma'da yaşanan katliam sonrası gerçekleşen eylemlerde devletin katlettiği insanlar, devletin eylemlere yönelik bir refleksi olmanın dışında, bilinçli bir korkutma politikasıdır. Katledilen insanlarla beraber gündemi kendi

gücü lehine değiştirmekte ve bunun için moral motivasyona bazen ihtiyaç bile duymamaktadır.

Soma Katliamı sonrasında, iktidarının meşruiyetini hesaplayamadığı bir yerden kaybeden devlet, Soma eylemlerinde insanları katletmekten çekinmedi. Korkutma politikasıyla, hesaplayamadığı alanı (Soma'yı) unutturmaya çalışan devlet, aynı zamanda gündemi manipüle etmeyi başardı. Konuşulan şey tabi ki katil devletti, ancak kendinin belirleyebildiği alandan "katil" yüzünü konuşturttu devlet: Katliamlara, kendince haklılık oluşturabileceği bir alandan.

Soma'da devletin hesap edemediği, önceden kestiremediği bir alandan darbe almasıydı. "Katil Erdoğan" sloganı hiç beklemediği bir alanda atıldı. Devlet meşruiyetini hesaplayamadığı bir yerde yitirdi.

Soma sonrasında, devletin içine girdiği bu sert yönelim, Lice'de devletin izlediği politikanın da altyapısını oluşturmaktadır. Lice sonrasında, "bayrak meselesi" üzerinden başlatılan provokasyon, aynı önceden kestirilen katliam planlarının devamı niteliğindedir. Keza "bayrak meselesi" üzerinden devletin kışkırttığı milliyetçiliği bu topraklarda ilk kez deneyimliyoruz.

Erdoğan'ın Ağrı'da açıkladığı B ya da C planı nedir bilinmez, ama bu topraklardaki devletin değişmez planı katliamdır. Demokrasi maskesini yüzünden çoktan atmış, devlet yapılanması kendi diktatörlüğünü günden güne dayatırken önceden planladığı, gündem belirleyen devlet katliamlarını büyük bir farkındalıkla karşılamak ve muhalefet hattını buraya oturtmak gerekiyor.

Devletten Şirkete Aynı Reçete

Uzunca bir süredir söz edilen sağlık hizmetlerindeki dönüşüm, yepyeni bir hizmet olarak lanse edilen ve her ilde açılacağı söylenen şehir hastanelerinin projelendirme ve ihalelerinin bu yıl içinde tamamlanacağı haberleriyle yeniden gündeme oturdu.

Sözü edilen şehir hastaneleri, tarife bakılırsa bir sağlık merkezinden çok bir turizm ve biraz da finans merkezi olacağı benzer. Hasta ve yakınları için konforu 5 yıldızlı bir oteli aratmayacak bir konaklama tesisinin, kafeteryalarının, alışveriş merkezlerinin de bünyesinde inşa edilmesiyle, bir "çekim merkezi" olacağı şimdiden konuşuluyor.

Peki, kimler için tasarlanıyor bu şehir hastaneleri? Ve dahası tüm bu söylenen hizmetlere erişim nasıl olacak? Yani bunun bir bedeli olacak, kaç? Üstelik hâlihazırda var olan üniversite hastaneleri için en ufak bir ödenek ayırmayan Sağlık Bakanlığı, şehir hastanelerine yatırımda ne amaçlıyor? Ya da çıkarı ne?

Şehir Hastaneleri ya da resmi adıyla Entegre Sağlık Kampüsleri

Şehir Hastaneleri denen şey, kanunda, yap-işlet devret benzeri bir model ile devletin tahsis

etiği bir arazide bir yatırımcının bir hastane inşa etmesi ve bunu 30 yıllığına işletme hakkına erişmesi gibi görünse de, bugüne dek kamu eliyle verilen sağlık hizmetlerinin artık tümüyle bir yatırımcının eline daha doğrusu insafına bırakılmış olması demek.

Bunun için de bir ihale açılmış durumda. Ama ihalede dönen dalavereleri, bürokratların müdahalelerini, başbakanın bizzat araya girip "Bu fakirin üzerinde 6 yıldır ısrarla durduğu bir şehir hastaneleri projesi vardır. Biz bu şehir hastaneleri projemizi ne

Haydarpaşa Numune'de gözümüze çarpan bu tabela, hastanelerin birer otele dönüşürülmek istendiğinin bir kanıtı gibi: Hasta Hizmetleri ve Sağlık Otelciliği!

Hastanelerin koridorları içinde ne olduğu belli olmayan sıvılarla dolu.

Tıbbi atıklar hem gerçek bir koruyucu önlem alınmadan toplanıyor hem de çöplerin hastanenin bahçesinden binaya girişte ayaklara bulaşan çamur yol kenarında biriken suda temizlenmeye çalışılıyor

yazık ki bürokratik oligarşi ve yargı sebebiyle hala hayata geçiremedik" deyip ilgili kanun maddesini daha da patronlar yönünde değiştirme gayretini, bunun üzerine AKP'lilerin "bakan onayı ile sözleşme ve eklerinde değişiklik yapılabilecek" maddesini torba yasaya ekleterek onaylattıklarını hatırlarsak işin rengi anlaşılır. Üstelik usulsüzlük ve yolsuzluklar o kadar alenileşmiş ki, mesela Adana'da Entegre Sağlık Kampüsü ihalesine giren şirketlerden Ascension Group Architects LP'nin çivisi bile çakılmadan, İstanbul İkitelli Entegre Sağlık Kampüsü'nü referans gösterilebilmiş.

Şehir Hastaneleri'nde kar: Garanti!

Daha da ilginç ve bu yazıyı yazmaya iten şey de devletin bu yeni sağlık işletmecisine 30 sene boyunca hem bina kirası hem de bu "kamu hizmetleri" karşılığında hizmet bedeli ödeyecek olması, işletmenin KDV'den, Damga Sosyal ve adaletli olduğu iddiasındaki devlet, sağlık hizmetlerini bizzat kendi eliyle şehir hastaneleri üzerinden şirketlerin insafına teslim ediyor. Elbette şirketler de bu "hizmet"i toplumun değil kendi şirketlerinin sağlığı, yani para için yapıyorlar.

Vergisi'nden ve harçlardan muaf tutulmasının yanı sıra ve hatta ondan da önemli olarak "hasta garantisini" de sunması. Bu şu demek, bakanlık, elindeki hastanelerdeki hizmeti aksatarak ya da tamamen durdurarak hastaları bu yeni şehir hastanelerine "yönlendirecek". Yoksa şehir hastanelerinin patronuna tazminat ödemek zorunda kalacak.

Bakanlığın bununla ilgili neler yaptığını anlamak için Cerrahpaşa'ya bakmak yeterli. Hem 1999 depreminin, hem daha sonra İSKİ'nin açtığı tünelin ve hem de yakın zamanda Marmaray inşaatının İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi hastanesi binalarını yıkılmanın eşğine getirmesine rağmen bu konuda herhangi bir yenileştirme çalışması yapılmamış olmasının bir anlamı olmalı. Bu konuda geçtiğimiz günlerde hastane önünde bir basın açıklaması ile durumu kamuoyuyla paylaşan sağlık emekçileri, durumdan endişeli olduklarını dile getiriyor ve bir örneği Soma'da yaşanan katliam benzeri bir katliamın hastanelerde de yaşanmasına an meselesi gözüyle bakıyorlar, böyle bir durum yaşandığında da "ilgililerin" kader ya da bu işin fitratında var diyecek olmasından korkuyorlar.

Sağlık bakanının sağlıkta ne

Randevu sisteminin düzgün çalışmaması yüzünden sabahın erken saatlerinden itibaren hastane koridorlarında bekleyiş sürüyor

kadar da ileri bir ülke olduğumuz yönündeki açıklamaları, Cerrahpaşa'nın durumunu görünce, her nedense bize, Soma'daki katliamdan önce patronun, bir göçük halinde madencilerin yaşam odalarına sığınabilecekleri, burunları bile kanamadan sağ salim kurtulacaklarını söylediği gazete haberini hatırlattı. Bütün bu söylenenlerin yalan olduğu, yapılan denetimlerde her nedense çıkmamış, ancak madenciler toprak altında ölüme mahkum edildikten sonra ortaya çıkmıştı. Öyle ya, denetleyen de kendine bağlı bir birimse, elbette hiçbir usulsüzlükle karşılaşılmaz!

"Dış cephede kontrol edilemeyen tehlike"

Elbette ve ne yazık ki çökme tehlikesi olan binalar yalnızca Cerrahpaşa'dakiler değil. Şişli Etfal Hastanesi'nin başhekimliğinin de olduğu ana binasının dış çevresine belli belirsiz yerleştirilmiş tabelalarda "Dikkat! Dış cephede kontrol edilemeyen tehlike vardır" yazısı bu ödenek yokluktan bakımsız bırakılmaya bir diğer örnek sayılabilir. Hastaneye giden herkesin en azından bir imza işi yüzünden başhekimliğe gitmek zorunda olacağını düşünürsek hemen her gün hastanelerde yeni bir katliamın yaşanmaması yalnızca bir "şans" olarak mı değerlendirilmeli?

Şehir hastanelerinin işte bu işi şansa bırakmak istemeyenlerce tercih edileceği söylenebilir. Ama bunun bedelini ödemek koşuluyla elbette. Ama en bilinen inşaatçımızın bile deniz kumuyla inşaat yaptığını çok rahat bir biçimde dillendiriyor olmasındaki özgüveni esas alacak olursak, devletin yeni şehir hastaneleri inşaatlarının da sağlamlığı hakkında bir fikrimiz ister istemez olacaktır. Yani usulüne uygun inşa edilmeyecek her hastane binası, insanlara şifa değil kabus dağıtmaya aday olacak.

Temiz iş!

Sağlık sisteminin kendisi o kadar çelişik durumlarla dolu ki. Bunlardan biri binaların yıkılacak derecede eski olması, ama buna rağmen temizliğine çok önem veriliyormuş gibi davranılması. Ama işin aslı, hastanenin temizliği yalnızca koridor temizliğinden ibaret değil. Birçok ameliyatın yapıldığı, kanın alındığı, tedavinin yapıldığı, yani kısaca birçok tıbbi malzemenin kullanıldığı ve dolayısıyla birçok atığın olduğu yerler, hastaneler. Oysa katı olsun sıvı olsun bu tür hastane atıklarını ayrıştırarak ya da depolayacak bir yer bulunmadığı gibi, bu atıklar çevreye ölüm de sağlıyor.

Başta Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde olmak üzere

Hergün binlerce hastanın geldiği Şişli Etfal hastanesinin dış duvarlarında görülen küçük bir tabela, büyük bir tehlikeyi göstermek yerine gizliyor gibi duruyor: "Dikkat, Dış cephede kontrol edilemeyen tehlike"

gözümüze çarpan bir başka detay ise, başta bu atıkları getirmekle götürmekle görevlendirilen personelin yalandan bir ağız maskesi dışında gerçek bir koruyucu önleminin olmamış olması. Hatta bu personel, hastane koridorlarında topladığı atıkları hastanenin şimdi yıkılmış, yeniden yapılmayı bekleyen inşaat arsasına döktükleri yere çamurlu bir yoldan gidiyor ve aynı yoldan dönüyor. Ayaklarına bulaşan çamuru hastane binasına girmeden önce yol kenarında biriken suda temizlediklerini görmek, günü kurtaran ve sonra ne olacağını önemsemeyen bir anlayışın, alında hiçbir zaman ortadan kaybolmadığını, sadece gizlemeye çalıştıklarını gösteriyor.

Eline bataabilecek bir iğne ile her an bir ölümcül hastalığa yakalanma tehlikesi bir yana, kontrolsüzce atılan atıklar çevreye de tehlike saçıyor. Bu yalnızca Göztepe'de mi dersiniz, hemen hemen bütün hastanelerin sıvı atıklarının kanalizasyona karışarak denize oradan da bütün şehre yayıldığını söylemek, tehlikenin boyutunu göstermesi açısından önemli.

Değişmeyen tek şey, değişmemek!

İnsan sağlığını hiçe sayan bu tutum, şehir hastanelerinde çözümler mü dersiniz? Aslında sağ-

Başbakanın kendini kast ederek "bu fakirin 6 yıllık düşü" dediği şehir hastaneleri, olağanüstü teşviklerle destekleniyor ve kazancına vergi muafiyeti getiriliyor. Dahası devlet, "hasta garantisi" taahhüt ediyor. Hâlihazırdaki hastanelerin ilgisizliğinin asıl önemli nedeni de bu.

lıkla ilgili yönetmeliklerde bu tür bir atık tesisi tarif edilmişse de bunun belli bir maliyeti olduğu ortada. Ama bu maliyetten bile

kaçınılıyor. Bakanlığın bu hastanelerin işletmesini vereceği taşeron şirketler de ceplerinden para çıksın istemeyecek elbette. Yani bu sistem değişmediği sürece, değişen bir şey olmayacak.

Kaldı ki, diyelim atık yönetmeliğine uygun bir yere atıklar gömüldü. Peki ya doğa için bu atıklar tehlikeli olmayı sürdürmüş olmuyor mu? Elbette evet. Zaten sağlığın yalnızca insan sağlığı olarak düşünülüyor olması, doğadaki diğer canlıların yaşamlarının dikkate bile alınmaması tam da bu kapitalist sistemin bir sonucudur.

"Sistem" gayet düzgün çalışıyor!

Şişli Etfal'de hastanenin hemen her yerine yapıştırılan "Yeni sisteme geçiyoruz, amacımız sizlere daha iyi bir hizmet verebilmek" yazan kağıtların bu yazıyı ilk okuyanda yarattığı merak ve beklenti, daha binadan içeri girer girmez siliniyor. Burada bekleyen kalabalık ve onlara bağırarak özel güvenlik görevlisi, sizin hayalinizi

yıkma konusunda yeterince etkili. Güvenlik görevlisi, muhtemelen bilgisayarların düzgün ya da hiç çalışmamasını referans alıp "sistem çalışmıyor" diye haykırıyor ama sağlık sistemini paralı hale getiren ve ticarete döken bir algı akla gelince, aslında sistemin tam da bu olduğu, yeni yapılacak şehir hastanelerine yönlendirme işleminin tıkır tıkır çalıştığı, rahatlıkla söylenebilir.

Olmayacak şeyler: "Hastaya güler yüz, çalışana saygı"

Okmeydanı Hastanesi'nin bir başka dış duvarında kocaman harflerle "Hastaya güler yüz, çalışana saygı" yazılmış. Bu ifade çok manidar. Hâlihazırda olan bir şeyden söz etmedikleri kesin. Hastaların yüzüne şöyle bir bakarsanız, olmayan bir şeyden söz edilerek bunu yazıldığını hemen anlarsınız. Çalışanların bir kısmı ise, geçtiğimiz ayki Soma katliamında ölen işçilere dayanışma eylemine katıldıkları için hastane yönetimi tarafından işten atılmış olduklarından, duvarda yazılı saygıyı göremedikleri gibi,

Okmeydanı Hastanesi'nin bir başka dış duvarında kocaman harflerle "hastaya güler yüz, çalışana saygı" yazılmış. Bu ifade çok manidar. Hâlihazırda olan bir şeyden söz etmedikleri kesin.

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Soma'da katledilen maden işçileri için dayanışma eylemi yapan sağlık çalışanları hastane yönetimi tarafından işten çıkarıldı

Okmeydanı Hastanesi'ne gelenler polikliniklere ulaşmak için bir sürü iş makinesinin, dozerin ve kamyonun olduğu bir yoldan geçmek zorundalar

ölülere bile saygı yok dercesine tepkililer. Ve ana kapı önünde bekleyişlerini sürdürüyor, işe geri alınma yolundaki taleplerini muayene ya da tedavi olmak için gelenlerin biraz şaşkın biraz da korkak bakışları eşliğinde haykırma devam ediyorlar. Hastane koridorlarına asılı sessiz olmayı işaret eden hemşire fotoğrafının tersine bu kez seslerini yükseltenler onlar, sağlıkçılar.

Ama yine de hastaların şehir hastanelerini tercih etmelerinde en önemli payda olarak, sağlık çalışanlarının "kötü" uygulamalarına büyük iş düşüyor. Muayene ya da tedavi olmak için bir hastaneye gelmiş kimseler, hastalıklarına derman arama derdi ile yıkık duvarların, çöplerin, özel güvenlikçilerin, acilin önünü kışatan taksicilerin, her hastanede

kantin ihalesini almış Beltur'un çok da farkında olamayabilir, çok da önemsemeyebilir. Ne var ki bire bir muhatap olduğu sağlık görevlisinin, hemşirenin ya da doktorun kendisiyle ilgilenmediği, kendisine kötü davrandığı, işini iyi yapamadığı, mesleki bilgisinin yetersiz olduğu gibi somut olgu ya da kanılarla, şehir hastanelerine gitmeye razı ve dahası istekli olabilme durumu pekâlâ söz konusu.

Taşeronu hayır!

Daha çok puan alma gayesiyle birçok hastalığa ameliyat tedavisi! uygulayan, daha ucuz bir ilaç tedavisi uygulanabilecekken büyük firmaların pahalı ilaçları leblebi yazar gibi yazan sağlıkçılar, belki performanslarını ve dolayısıyla maaşlarını artırıyor şüphesiz.

Ancak, Sağlık Bakanlığı'nın bir anlamda "taşeronu" da olup "şehir hastanelerinde bu tür şikayetler yaşanmayacak" yalanının propagandasının en birinci ağızdan aktarıcısı olma durumu da her daim bakidir.

Oysa bu performans sisteminden vazgeçilmediği takdirde şehir hastanelerinde de benzer bir son hepimizi bekliyor olacak. Belki bir puan için ciğerimiz alınıp, kafamıza 10 dikış atılabilir. Hepsi sağlık sisteminin sağlığı için!

Hastalar Şehir Hastanelerine, paralar şirkete, peki ya sağlığımız?

Yukarıda pek azını sıralayabildiğimiz örnekler gösteriyor ki, sağlıkta ticarileşmenin önü

nü açan bu algı, ister üniversite hastanesinde, isterse şehir hastanesinde, yalnızca kar ve daha fazla kar elde etmek üzerine bir tutum izliyor. Nitekim, elinin altında bir dolu hastaneye yatırım yapmayan Sağlık Bakanlığı'nın şehir hastanelerini icat etme nedeni de bu yeni rant alanı.

Sağlık hizmeti verme iddiasında olan devletin, bizzat kendi eliyle hastaları şehir hastaneleri üzerinden şirketlere teslim ettiği gün gibi ortada. Elbette şirketler de bu "hizmet"i toplumun değil kendi şirketlerinin sağlığı, yani para için yapıyorlar.

Sağlığımız mı? Geçmiş olsun! Bu durumda o da Allah'a emanet!

Acil servislerin önü polis araçlarından ya da taksilerden geçilmiyor, bir ambulansın hasta nakletmesi neredeyse imkansız

Bebeklere Süt UHT'li Mama GDO'lu

29 Mayıs günü Resmi Gazete'de de yayınlanan GDO yönetmeliğinde değişiklik ile Tarım, Gıda ve Hayvancılık Bakanlığınca, tüm bebek mamalarında GDO kullanımını serbestleştirdi.

Geçtiğimiz aylarda bebek maması üreten ve en bilinen şirketlerden biri olan Milupa'nın "Milupa Aptamil Sütlü Tahıl Karışımı"nın raflardan alınmış ürünlerine yapılan analizlerde GDO tespit edilmişti. Ardından şirket ve ürünle ilgili Tarım Gıda ve Hayvancılık Bakanlığı "söz konusu bebek mamasının GDO analizi yapılmış, GDO tespit edilmediğinden ithalatına izin verilmiştir. Ancak piyasa denetimlerinde GDO tespit edildiğinden bebek mamaları toplatılmış, firma hakkında yasal süreç başlatılmıştır" diyerek bir açıklamada bulunmuştu.

Bunun üzerinden çok geçmeden 29 Mayıs günü Resmi Gazete'de de yayınlanan GDO yönetmeliğinde değişiklik ile Bakanlık, tüm bebek mamalarında GDO kullanımını serbestleştirdi.

Biyogüvenlik Kanunu'nun "yasaklar" başlıklı 5. maddesinde GDO ve ürünlerinin, bebek mamaları ile bebek ve küçük çocuk ek besinlerinde kullanılması yasaklanmıştır. Yasadaki bu düzenlemeye rağmen yapılan yönetmelik değişikliğiyle bu yasa delinmiştir. Bu yasağı delmek içinse Bakanlık, yasadaki tanımlanmayan bir kavramı yönetmeliğe koymuştur; GDO Bulaşanı.

Kısaca Bakanlık şunu demek istemektedir; Türkiye'de Biyogüvenlik Kurulu bugüne kadar sadece hayvan yemi ihtiyacına yönelik ürünlerde bulunan GDO'lara izin vermiştir. Bu GDO'lara Biyogüvenlik Kurulu izin verdikten sonra, aynı gen insan ürünlerinde de çıkarsa, ürünün piyasada kullanılmasına izin verilecektir. Bu düzenleme Biyogüvenlik sistemine tamamen aykırı olsa da.

Yani bu yönetmelikle hayvan yeminde bulunan gen, eğer ki bebek maması dâhil diğer gıdalarda da bulunursa, bunlar tüm ürünün binde dokuzunun altındaysa bu ürünlere izin verilecektir. Hem de ister üretim aşamasında, isterse de paketleme, nakliye, ambalaj aşamasında GDO bulaşmış olmasına bakılmaksızın. GDO'lu olarak üretilen bir ürünü bile, binde dokuz eşliğinin altında denilerek, GDO'lu olmaktan çıkarmanın yolu bulunmuştur.

Bu serbestliğin asıl amacıysa Milupa gibi gıda sektöründe para uğruna sağlığımızla oynayan şirketleri kurtarmak, tüm gıdalarımızda en başta bebek mamalarında GDO'yu serbest hale getirmektir.

Londra'da Sokakta Yaşayan Evsizlere Çivili Engel

Londra'nın lüks semtlerinde evsizlerin kaldırımlarda ve apartman girişlerinde yatmasını engellemek için zemin üzerine çiviler yerleştirildi. Londra'da evsizlik oranının yüzde 30 artmasıyla birlikte, lüks semtlerde oturanlar, evsizleri evlerinin yakınından uzaklaştırmak için böyle bir yöntem geliştirdi.

Alkol ve uyuşturucu kullananların da bu yöntemle evin yakınından uzak tutulduğunu söyleyen semt sakinleri, başka önlemler de alınması gerektiğini söylüyor.

Evsizler için faaliyet gösteren yardım kuruluşları ise duruma tepkili. Asıl sorunun insanların dışarda kalmak zorunda kalmasını olduğunu belirten yardım kuruluşları, bu uygulama karşısında sosyal medya üzerinden bir kampanya başlattı.

Ezilenleri bu koşullara mahkûm edenlerin, ezilenlerle aynı yeri paylaşmak istememesinin en güncel örneği konumunda bulunan uygulama, sadece İngiltere'de değil, dünyanın farklı yerlerinde tepkiyle karşılanıyor.

Gine'de Ebola Tehdidi

Gine'de ebola virüsünden kaynaklı ölümler artmaya devam ediyor. ülkenin kuzeybatısındaki Telimele bölgesinde 114 vaka dan 8'inin öldüğü bildirilirken, Dünya Sağlık Örgütü'nün son

verilerine göre Şubat ayından bu yana Gine'de 208 kişi ebola virüsünden dolayı öldü. Komşu coğrafyalarda da yayıldığı belirtilen virüsten dolayı, ülke dışında 135 kişinin öldüğü belirtiliyor.

TSK Öldürdü, Şimdi Kurşunun Parasını İstiyor

Batmanlı Abdurahman Çiftçi'nin askerliğini yaptığı Muş'un Hasköy ilçesindeki birliğinde yaşamını yitirip, ölümüne "intihar" denmesinin ardından, bu ölüme inanmayan Çiftçi'nin ailesi şimdi de TSK'nın istediği "kurşun parası"yla karşı karşıya. Çiftçi'nin "şüpheli" biçimde yaşamını yitirmesinin ardından kurşun parasını soruşturmaya değer gören 8. Kolordu Komutanlığı savcısı, Çiftçi'nin sıkıldığı iddia edilen 11 kurşunu "hazine zararı" görerek, şüpheli biçimde yaşamını yitiren erin ailesinden

122 TL kurşun parası istedi.

Zaten gündemden hiç düşmeyen kışla cinayetlerine bir yenisinin, üstelik böyle fütursuzca bir yenisinin, eklenmesi zorla askere götürülen bütün gençler için kabus olmaya devam ediyor. Bu ölümlerin durdurulması için, bu cinayetlerin birer tesadüf değil tam da, kaybetmeler gibi, köy yakmalar gibi devletin bilerek ve sistemli bir şekilde planladığı ve uyguladığı katliamlar olduğunun anlaşılmasına ihtiyaç var.

TSK İnfaz Ediyor İntihar Diyor

Askerdeyken şüpheli biçimde öldürülen gençlerden biri ile ilgili hazırlanan rapor, askeriyenin "intihar etti" yalanını kullandığını gözler önüne seriyor.

2004 yılında Foça'da askerken intihar ettiği söylenen er Aydın Çevik'in ölümüyle ilgili hazırlanan

idari tahkikat raporunda, havai fişekle intihar ettiği iddia edilen Çevik'in bu fişekleri nereden bulduğu, ne zaman temin ettiği ile ilgili kısımlara hiç değinilmediği görüldü. Bu durum, oğullarının ölümünün bir intihar olduğuna zaten inanmayan aileyi de, ölümün bir infaz olduğu konusunda emin kıldı.

Anayasa Mahkemesi'ne Vicdani Ret Konusunda İkinci Başvuru

VR-DER üyelerinden olan, aynı zamanda derneğin ve birçok vicdani retçinin avukatlığını üstlenen Davut Erkan'ın geçtiğimiz ay, vicdani ret hakkının tanınmamasından kaynaklı hak ve özgürlüklerin ihlalinin tespiti talebiyle Anayasa Mahkemesi'ne yaptığı bireysel başvurusunun ardından AYM'ye bir başvuru daha gerçekleşti. İlk başvuruyu gerçekleştiren Erkan'ın ardından, vicdani retçi Osman Murat Ülke de, AYM'ye başvurdu.

Avrupa İnsan Hakları Mahke-

mesi, Osman Murat Ülke'nin vicdani ret nedeniyle maruz kaldığı cezaların ve ceza tehdidinin yaşamını bir bütün olarak etkilediğini belirterek, Türkiye Devletini bu konularda düzenleme yapmakla sorumlu tutmuştu. Osman Murat Ülke avukatı Hülya Üçpınar aracılığıyla yaptığı AYM başvurusunda, AİHM tarafından verilen kararın yerine getirilmesi ve yaşanan ihlalin tüm sonuçlarıyla ortadan kaldırılması için gerekli önlemler alınmasının yanı sıra vicdani ret hakkının tanınması ile ilgili de görüşlerini aktardı.

Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde Kıbrıs'tan da Ret Açıklamaları Geldi

Kıbrıs'ta Vicdani Ret İnişiyatifi, Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde Kuir Kıbrıs ve YKP-fem ile ortak etkinlikler düzenledi. Etkinliklerin ardından Kıbrıs Asal Şubesi önünde iki kişi de vicdani reddini açıkladı. Halil Sayın, ret açıklamasında Kıbrıs'ta askerken DİSKO'da gördüğü işkence sonucu katledilen Uğur Kantar'a dikkat çekti. Sayın, "Biz ölmeye, savaşa, silahlara, şiddete, yok etmeye, hükmetmeye, ezmeye, ezilmeye karşıyız. Ben bir kez daha bu militarist faşist sömürücü yapıya ne bedenimi ne de benliğimi teslim

etmeyeceğim. Her türlü askeri seferberlik yani savaş hazırlığına katılmayacağım, sözde yurt ödevi askeri seferberlik mükellefiyetlerimi ret ettiğimi duyururum." diyerek vicdani reddini açıkladı.

Didem Türün de ret açıklamasında "Hiçbir türün, dinin, dilin, ırkın, cinsiyetin bir diğerinden daha değerli olduğuna inanmıyorum ve herhangi birinin üstünlüğü uğruna savaşmayı ya da savaş hazırlığına katkı koymayı reddediyorum" dedi.

İsmail Saymaz'dan "Şüpheli Ölümler" Üzerine Bir Kitap: Esas Duruşta Cinayet

Zorunlu askerliğini yapmakta olan birçok gencin kışlalarda "şüpheli" biçimde katledilmeleri, gazeteci İsmail Saymaz'ın son kitabında da işlenen bir konu oldu. Şüpheli ölüm mağduru birçok aile ile görüşen Saymaz ki-

tabında, "kaza sonucu öldü" ya da "intihar etti" denilen birçok "şüpheli" ölümün arkasındaki asıl faili vurgulamayı seçerek; bir emir komuta zinciriyle orduda ve TSK'da belirginleşen militarizme de dikkat çekmiş.

Kaçak Değil Vicdani Retçiyiz

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü etkinlikleri dahilinde, Vicdani Ret Derneği'nin Soma Katliamı sebebiyle ertelediği "Kaçak Değil Vicdani Retçiyiz" yürüyüşü, 24 Mayıs 2014 tarihinde Kadıköy'de gerçekleştirildi.

Vicdani retçiler, savaş karşıtları ve antimilitaristler, son zamanlarda asker "kaçak"larına yönelik gerçekleşen GBT tehditlerine karşı Kadıköy'de bir yürüyüş gerçekleştirerek, Kadıköy İskele Po-

lis Merkezi önünde bir açıklama yaptı. Vicdani retçiler, karakolun önüne barikat kuran polise kadar ilerledi ve polis barikatı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın metnini okuyan VR-DER Yönetim Kurulu Üyesi Gökhan Soysal açıklamada, "GBT uygulaması çeşitli nedenlerle askere gitmeyen birçok yoklama kaçağı veya bakayanın firari bir yaşantı içerisine girmesine, dolayısıyla kamusal hizmetlerden yararlanmasının engellenmesi-

ne, toplumsal yaşantısının, hak ve özgürlüklerinin kısıtlanmasına neden olmaktadır" dedi. Yapılan açıklama sonrasında, polis barikatlarının önünde, vicdani retçilere verilen GBT tutanakları, "Kaçak Değil Vicdani Retçiyiz" sloganlarıyla ateşe verildi.

Tutanaklarının yakılmasının ardından Karaköy İskelesi önüne yürüyen Vicdani Retçiler burada da kısa bir açıklama yaptı. Açıklamada konuşan VR-DER Eşbaş-

kanı Merve Arkun, derneğin bir yıllık faaliyetlerine değindi ve yapılacak tüm vicdani ret açıklamalarının Soma'da katledilen maden işçilerine, Gezi'de katledilenlere ve Okmeydanı'nda polis tarafından katledilen Uğur Kurt ve Ayhan Yılmaz'a ithaf edileceğini açıkladı.

Açıklamanın ardından 23 kişi vicdani reddini açıkladı. Vicdani ret açıklamalarının ardından, eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Kalekola Karşı Vicdani Ret

18 yaşındaki Can Satılmış, devletin kalekol yapımını protesto etmek isteyenlere yönelik baskısını protesto ederek, "Anti-emperyalist olmak, anti-kapitalist olmak, ırkçı olmamak, ataerkinin karşısında durmak, faşist resmi ideolojinin karşısında durmak gibi özelliklerden herhangi biri bile zorunlu askerliği reddetmek için yeterli bir sebeptir" sözleriyle-

le vicdani reddini açıkladı. Can Satılmış, açıklamasını "Devlet, "ne karakol, ne kalekol" diyerek mücadele eden Kürt kadınları ve de gençlerini Lice'de bir kez daha bugün katletti. Yürüttükleri mücadeleyi sahipleniyor ve ses vermek için resmi ideolojinin silahlı örgütüne katılmayı reddettiğimi beyan ediyor, vicdani reddimi açıklıyorum" diyerek bitirdi.

Karakolda Vicdani Reddini Açıkladı

Muğla Dalyan'da kaldığı otel odası sabaha karşı 03:00'te polisler tarafından basılan ve askerlik yapmadığı gerekçesiyle karakola götürülen Necdet Özaktin, vicdani reddini açıkladı.

Özaktin "asker kaçağı" olduğu gerekçesiyle götürüldüğü karakolda yaşadıklarını, "Davetlerine ister istemez icabet ederek gitti-

ğim karakolda, yeni yasalar gereği, durumumla ilgili bir tebliğ belgesi hazırlayıp yeni prosedürü aktararak tebligatı imzalamamı istediler.

Ben ise vicdani retçi olduğumu deklare ederek belgeyi imzalamayacağımı aksi halde imzalamayacağımı kendilerine aktardım" sözleriyle açıkladı.

TÜRKİYE'NİN YENİ KOMŞUSU

İŞİD

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

Suriye'de 3 yılı aşkın bir süredir devam eden iç savaştan yararlanarak bölgeye Sünni bir şeriat devleti kurmak için birçok cihatçı örgüt gelmişti. Özellikle son bir yıldır, Suriye'nin, Rojava'yı da içine alan kuzey kesiminde gerçekleştirdiği katliamlarla gündeme gelen Irak Şam İslam Devleti (İŞİD), bu cihatçı örgütlerden biri. İŞİD, şu günlerde eylemlerini Suriye'ye komşu Irak'a taşıyarak yaşadığımız coğrafyanın ve dünya gündeminin dikkatini çekmekte. Irak'ın ikinci büyük kenti olan ve zengin petrol yataklarıyla bilinen Musul, çıkan çatışmalar sonrasında 10 Haziran günü Irak kolluk güçlerinin, silahlarını bırakarak bölgeyi terk etmesiyle tamamen örgütün

kontrolüne girdi. Musul'daki merkez bankası kasasını boşaltan örgüt, toplam 429 milyon dolara el koydu. İŞİD bu kritik bölgeyi ele geçirerek, yine petrol zengini olan Rakka kentinden sonra, ikinci kilit bölgeye hakim oldu. Örgüt, Karkamış Sınır Kapısı'nın olduğu bölgeyi de alarak, TC'nin fiilen sınır komşusu oldu.

Musul'da bulunan TC Konsolosluk'u da basan örgüt, başkonsolos dâhil, konsolosluk çalışanlarından 15 civarında kişiyi rehin aldı.

Irak-Şam İslam Devleti Nedir?

Selefi İslam çizgisini benim-

seyen İŞİD bu doğrultuda Irak, Suriye, Filistin, Ürdün ve Lübnan topraklarını içine alan bölgede şeriat devleti kurmayı amaçlıyor. İŞİD, 2004 yılında "Tevhid ve Cihat" adıyla Ebu Musa Zerkavi tarafından Irak'ta kuruldu. El-Kaide'nin o zamanki lideri Usame Bin Ladin'e biatını açıklayan örgüt adını "Mezopotamya'da El-Kaide" olarak değiştirdi. Ebu Musa Zerkavi 2006'da ABD'nin Irak'ta düzenlediği bir operasyonda öldürülünce yerine Ebu Hamza el Muhacir geçti. Aynı yılın sonlarında, El-Kaide'ye yakın Ebu Ömer el Bağdadi "Irak İslam Devleti" örgütünü kurduklarını ilan etti. Nisan 2010'da Irak ve ABD güçleri ortak bir operasyonla Ebu Ömer el Bağdadi ve Ebu Hamza

el Muhacir'in kaldıkları evi basarak her ikisini de öldürünce, Ebu Bekir el Bağdadi Irak İslam Devleti örgütünün yeni lideri oldu. 2011 sonlarında Ebu Muhammed Colani liderliğinde El-Kaide'nin Suriye kolu olarak El-Nusra Cephesi kuruldu. Aynı yıl Irak İslam Devleti lideri Ebu Bekir el Bağdadi El-Nusra Cephesi ile birleşerek Irak Şam İslam Devleti adını aldıklarını duyurdu. Ancak bir süre sonra Ebu Muhammed Colani iki örgütün İŞİD adıyla birleşmesine sıcak bakmadığını belirterek, El-Kaide lideri Eymen Zevahiri'ye biatını ilan etti. Zevahiri de 2013 başlarında İŞİD'i tanımadığını ilan ederek örgüte, Suriye'yi terk etme çağrısı yaptı. Bu süreçten itibaren iki örgüt arasında şid-

detli çatışmalar yaşandı. Çatışmalar, IŞİD'in, El-Nusra Cephesi kontrolündeki Deyr Ez-Zor kentini ele geçirmesiyle son buldu.

Suriye'de Muhalif Cihadçı Gruplar ve IŞİD

IŞİD'in, kontrolü altında bulundurduğu petrol kenti Rakka'da çıkan petrolü Beşar Esad rejimine satma iddiaları ve kendisi dışındaki gruplara karşı çatışmacı tavrı nedeniyle Suriyeli muhaliflerin tepkisini çekiyordu. Geçen Ocak başlarında 7 muhalif gruptan oluşan İslami Cephe, IŞİD'in Cerablus kentindeki karargâhına Özgür Suriye Ordusu, Mücahitler Ordusu ve bazı muhalif grupların da destek verdiği bir operasyon düzenleyerek örgütün Cerablus ve muhaliflerin fiili başkenti sayılan Halep'ten çekilmesini sağladı. IŞİD buradaki kontrolünü kaybedince, saldırılarını Rojava'da yoğunlaştırmaya çalıştı.

Rojava Işid Tehdidi Altında

Bu yılın başlarında üç kantonlu özerk yönetimini ilan eden Rojava, Marttan itibaren IŞİD tehdidi altında. IŞİD üç kantondan oluşan Rojava'nın kritik noktası Kobani'ye, Arapça ismi olan Ayn el Arap(Arap Pınarı)'ı Ayn el İslam (İslam Pınarı) olarak değiştireceğini ilan ederek saldırdı. Bu saldırıların ilkinde çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 24 sivil katletti. Saldırıları, bölgenin öz savunma güçleri YPG ve YPJ tarafından püskürtüldü. Bu noktada muhaliflerle IŞİD arasındaki dengeleri de iyi gözeten Rojava Kürtleri, bu çatışmalarda Özgür Suriye Ordusu şemsiyesi altındaki Cephel-ül Akrad(Kürt Cephesi) savaşçıların da kendileriyle iş birliği yapmasını sağlayarak askeri üstünlüğü ele geçirdi. IŞİD bu süreçten sonra Kürt savunma güçleriyle açık cephe savaşına girmekten kaçındı ancak sivillere yönelik katliamlara ve intihar saldırılarına devam etti. Bunlardan sonuncusu, YPG denetimindeki kanton merkezi Qamişlo'ya uzak bir bölge olan Tiliye'de yaşandı. Ezidi Kürtlerin yaşadığı bölgedeki bu saldırıda çoğunluğu Halep'ten göçmüş ve tarım işçisi olarak çalışan Araplar olan yaklaşık 30 kişi yaşamını yitirdi.

Kobani, stratejik olarak hem IŞİD, hem Rojava Kürtleri ve hatta TC için önemli. Rojava Kürtleri açısından bölgenin önemi Rojava Devrimi'nin başladığı yer olmasıyla, IŞİD açısından bu önem daha stratejik bir noktada. Kobani, IŞİD'in kontrolü altında bulundurduğu Rakka'nın Haleple bağlantısını kurması nedeniyle lojistik açıdan önemli. TC açısından ise bölgenin önemi, Suriye'de muhalif gruplar, cihatçı örgütler ve Suriye rejimi dışında, farklı deneyim yaratan ve öz yönetim ilan ettiğini söyleyen Rojava ile sınır komşusu olmaktan kaçınmak için Rojava Devrimi'nin karşısına tampon olarak IŞİD unsurlarını koymayı gerektiriyor. Bu anlamda geçtiğimiz 30 Mart seçimlerinde Kobani'nin hemen karşısındaki Ceylanpınar seçimlerinin şüpheye yer bırakmayacak şaibe iddialarıyla, AKP lehine sonuçlan(dırıl)masını da çerçe-

vede düşünmek gerek.

Süleyman Şah Türbesi ve IŞİD-TC İlişkisi

Geçtiğimiz Mart ayında örgüt Suriye'de bulunan ve TC toprağı sayılan Süleyman Şah Türbesi'ndeki askerlerin üç gün içinde çekilmesini istedi ve aksi halde bölgeyi bombalayacağını duyurdu. Bunun üzerine Dışişleri Bakanlığı'nda aralarında istihbarat yetkilileri ve dışişleri bakanının bulunduğu bir toplantı yapılmış ve toplantının ses kaydı internete düşmüştü. Bu ses kaydında Suriye ile sıcak çatışmaya girmeye istekli olduğu aşikar olan TC yetkililerinin Suriye ile savaş çıkarma senaryoları konuşuluyordu. Toplam 25 dönümlük toprak parçasının IŞİD için nasıl bir öneme sahip olduğu tartışması bir yana, TC'nin Suriye'deki rejim muhalifi cihatçı gruplara askeri ve lojistik desteği bilinen bir gerçeklikti. 2014 başlarında Adana'da durdurulan MİT tırları uzun süre kamuoyu gündemini meşgul etmişti. Her ne kadar devlet yetkilileri tırların bölgedeki Türkmenlere gittiğini söylese de, gerek ÖSO şemsiyesi altında gerekse farklı oluşumlar içerisinde Türkmen grupların askeri ve politik ağırlığından söz etmek zor. Söz konusu tırların güzergâhındaki bölgeler arasında IŞİD'in kontrolündeki bölgeler de bulunuyor.

Felluce'den Musul'a IŞİD

IŞİD'in son Musul saldırısı ve işgali, aslında geçtiğimiz yıl sonlarında, Irak'ta bulunan, Sünnilerin yaşadığı bir başka merkez olan Felluce'ye yapılan saldırıları düşündüğümüzde çok şaşırtıcı değil. IŞİD bu saldırılarda Felluce'de kontrolü elinde tuttuysa da Maliki yönetimi kimi aşiretlerin de desteğiyle örgütü püskürtmüştü. Bu süreçteki çatışmalarda Musul'da "savunma bakanının" Samarra'da ise "tarım bakanının" öldürülmesi bölge özelinde örgütü sarsmıştı. Fakat bölgede son 5 yıldır, özellikle Musul'un varoşlarında kırsal bölgelerde örgütlenmekte olan IŞİD için bu moral sarsıntı uzun sürmedi. Sünni nüfusun yoğun olarak yaşadığı bu bölgelerde Şii merkezi yönetimin otoriterliği de örgütün militan ve taban kazanması için uygun zemin sundu.

IŞİD,Küresel Kamuoyunun Gündeminde

IŞİD'in son Musul operasyonu sonrası başta bölge ülkeleri olmak üzere ABD ve AB üyesi ülkelerinin de "bir anda" gündemine girdi. ABD'de Beyaz Saray sözcüsü ve bazı AB üyesi ülkelerin sözcüleri bölgede yaşanan durumun "bölge barışı için kaygı verici olduğunu" belirten minvalde açıklamalarda bulundular. Bölgesel ve küresel finans çevreleri de Musul'un IŞİD tarafından ele geçirilmesi sonrası ciddi tepkiler verdi. İstanbul Borsası sert bir düşüş yaşarken ABD doları yükseliş kaydetti. Dünya borsalarında işlem gören Türk hisseleri ise özellikle Musul bölgesinde faaliyet gösteren Türk şirketleri nedeniyle düşüş yaşadı.

Boko Haram 20 Kadını Daha Kaçırıldı

Selefiş şeriatçı Boko Haram örgütü Nijerya'nın kuzeyinde kız çocuklarını ve kadınları kaçırmaya devam ediyor.

Geçtiğimiz 15 Nisan'da 300'den fazla kız öğrenciyi kaçıran ve hala daha 272 kız öğrenciyi ulaşılamazken, şeriatçı Boko Haram aynı bölgeden 20 kadını daha kaçırdı. Boko Haram saldırılarına karşı direnmek için oluşturulan sivil gruptan üç erkeğin de kaçırıldığı belirtiliyor. Kaçırılanların Borno şehrine uzak ve bilinmeyen bir bölgeye götürüldüğü iddia ediliyor.

İsrail Gazze'yi Bombaladı

Özellikle Hamas ve El-Fetih ittifakıyla beraber gerilmeye başlayan İsrail-Filistin ilişkileri, İsrail devletinin saldırgan tutumunun daha fazla belirginleşmesine yol açıyor. İsrail savaş uçaklarının, Gazze'ye yaptığı saldırıyı sahiplenen İsrail başbakanı Netanyahu, "Politikamız açık, bizi kim öldürmeye kalkarsa onu öldürürüz." diye cevap verdi. İsrail halkının can güvenliğinin bu ittifakla beraber ortadan kaybolduğunu söyleyen Netanyahu, Filistin hükümetinin İsrail'e saldırı planladığını belirtti.

Gazze'nin kuzeyine yapılan hava saldırısı sonucu 33 yaşındaki Muhammed Awwar katledilirken, İsrail'e geçtiğimiz Çarşamba günü gerçekleştirilen füze saldırısında ölen ya da yaralanan olmamıştı.

%100 Doğal Rant

Emre Bayyığıt

Arttırılan tüketici bilinciyle, 1980'li yıllardan bu yana hızla gelişerek uluslararası alanda desteklenen Eko-turizm, 1992 Rio Çevre Zirvesi'nde "sürdürülebilir" bir dünya ve "çevre" için kriterleri ortaya konulan, kapitalizmin sömürü kaynaklı varoluşunu devam ettirmesini sağlayacak projelerinden biri olarak bizlere sunulmuştur.

Şehirlerdeki "yaşam kalitesi" küreselleşmenin güncel sorunu haline gelmiştir. Günümüzde insanlar artık yaşadıkları kentlerde daha "insancıl" ve daha "sürdürülebilir" bir yaşam arayışındalar. Bu da; gündelik koş-turmacasından daralan insanların, yılın belli dilimlerinde soluğu turizm acentalarında almalarını yahut "kocaman" sırt çantalarına sarılıp yola düşmelerini sağlamaktadır. Parası olan kesim kendilerine tahsis edilen imkânlarla gittikleri yerlerde "doğa ile barışık" bir iki hafta geçirdikten sonra yıllık "kurtarıcı" insani görevlerini yaşamının tatmin-karlılığı ile rutin hayatlarına geri dönerler. Sırt çantalı grup ise; "gönüllü"lük esasına dayanan kapitalist düzendeki "ekolojik sorunlara çözüm çiftlik"lerinde yahut benzer alanlarda toplaşarak, şehir yaşamından bunalıp daha sade, "öz" bir yaşam talebiyle kırsala yerleşen insanların oluşturdukları alanlarda işin bir ucundan tutup, karşılığında kalacak yer ve yemek alacaktır. O gönüllü sıfatlamasıyla parasız tatil yapmanın, ona kapisını açansa sigortasız, keza masrafsız taze kan olan işçi çalıştırmanın hazzına varacaktır. Hepsisi olmasa da, büyük bir kısmı kapitalistlerce fonlanan bu alanlarda kapitalistlerin katlettiği dünyamıza katkı sunduğunu düşünmek de cabası. Son olarak da "kırsalda" üretenlerin "şehirli" kardeşlerine %100 doğal pazarlar aracılığıyla ulaştırdığı "organik sertifikalı"

ürünleri fahiş fiyatlardan satarak bu süreci tamamlamış olacaktırlar.

Kapitalist dünyada turizm; istikrarlı bir şekilde büyüyen bir sektör olmaya devam ediyor. Devletler ve işbirlikçileri kapitalistler turizmi bir büyüme lokomotifi olarak ve yerel ekonomiyi canlandırarak bir döviz, istihdam kaynağı gibi lanse etmektedir. Özellikle 1980'lerin ortalarından bu yana popüler trend, kitle turizminden uzaklaşma ve eko-turizm adı altında çeşitli doğa temelli turizm çeşitlerine kayma yönünde olmuştur. 19.yy'ın ikinci yarısı ve 20. yy'ın başları kapitalist sistemin seri üretim için seri tüketim, sürekli genişlemesi gereken bir tüketici ağına ihtiyacı olduğunu fark ettiği dönemlerdi. Ekoturizm, sürdürülebilir turizm, doğa turizmi, etik turizm, yeşil turizm, jeoturizm, miras turizmi, kültür turizmi, arkeolojik turizm ve etnik turizm gibi yeni kavramlar oluşturuldu ve yaygınlaştırıldı.

En büyük yalanları ise; herkes daha fazla mal, daha fazla sosyal hizmet istiyor. İktidarlı ilişkiler içerisinde, devlet politikaları çerçevesinde, kapitalistler bu amaçlara hizmet eden çeşitli uygulamalarına olanak veren pazarları kontrol etmek için yarışıyor. Aslında "ekolojik sürdürülebilirlik" çerçevesine oturtulmuş eko-turizm, kırsal ve doğal alanlarda faaliyet alanını genişleterek, turizm endüstrisini, yerli yaşamları ve ekolojik bütünlüğü yok eden pazar politikasının bir parçasıdır. Bu politikanın uygulanması sırasında, yeni "çevre dostu" ürünler ve ileri teknolojilerle "temiz, güvenli" üretim süreçleri yaratılmakta ve çevreyi kirleten sistemin kendisi tarafından, daha ileri teknolojilerle kirliliği önlemeye yönelik adımlar atılmaktadır. Bu politikalarla devlet ve şirketler;

imajını, kârlılığını, enerji tasarruflarını, elde tuttukları kaynak ve kontrolün gücünü arttırmaktadır.

Çevresindeki bitki örtüsü ile üzeri kaplanan, yukardan bakıldığında varlığı gözükmeyen- gizlenmiş, Avustralya'nın Wonthaggi kentinin Bass sahil kıyısına inşa edilen ve Melbourne'ün yıllık su ihtiyacının 3/1'ini sağlayacak olan deniz suyu artıma tesisinin mühendislerinden biri konuşması sırasında; tesisin üzerini orada bulunan bitki örtüsü ile kapatmalarını bu ileri teknolojiye sahip tesisi doğanın kalbine koymak istediklerini, doğanın içinden geliyormuş gibi göstermek istediklerini söylemesi, bize pişkinlik derecelerini bir kez daha gösterirken, zaten kapitalist sistemlerinden ötürü kendilerinin kurdukları yaşam alanlarını, en azından orta vadeye kadar uzatıp, sömürü varlığını devam ettirme hareketlerinin sıvama halini sunmaktadır.

Eko-turizmin katil şirket ve devletlerin amacına hizmet eden alternatif bir ekonomik kalkınma politikası olduğu ortadadır. Kapitalist biçimde eko-turizm; yaşamı ve içerisinde barındırdığı varlıkları "kaynak" olarak görüp, daha derinden metalaştırır. "Bir şey meta haline gelirse piyasa onu korur" iddiasındaki neoliberal düşünce ve yine bu aynı zihniyet doğanın "evrensel öneme sahip" alanlarını beton bloklar ve tellerle çevirip milli park ilan ederek de doğayı koruduğunu sanmaktadır.

Katil şirketlerin halkın sömürüsüne yol açan eko-turizmi, zamanla sömürmelerinden ötürü kısıtlı olan su kaynaklarını kurdukları yapıların hizmetine geçirerek, yereldeki insanların susuz kalmasına neden olurlar.

Tarım için önemli olan toprakları da kah otel kurarak kah baraj gölleri ile su altında bırakarak kah HES(Hidroelektrik Santral), RES (Rüzgar Enerji Santralleri), GES (Güneş Enerji Santralleri) şeklindeki ekolojik kıyım faaliyetleri ile zimmeterine geçirirler. Evrenin üzerinde bilim ile geliştirdiği teknolojiyle hâkimiyet kurmak, devamında da doğayı insanlardan korumak için çepe çevreleyip müzeleştirilmiş bir şekilde muhafaza edilmesi gerektiğini savunan çevreciler üretmektedir. Unesco'nun yerel halkları yerinden ederek, "evrensel doğal değerleri" koruma altına almayı kendine görev biçmesi, Dünya Miras Projesi'nin de turizmin hizmetine sunması, kapitalist ilişkilerin var ettiği arzulanan doğa üretim biçimleri olduğu da ortadadır.

Kentlerin geleneksel yapılarını korumaları, arabaların merkezlerden çıkarılmasını teşvik etmek ve bununla birlikte sürdürülebilir enerji kullanımını desteklemek gibi kavramlar alternatif turizm türlerine daha fazla yönelmeyi ve yeni trendlerin oluşmasını sağlamıştır. Bu trendlere örnek olarak; doğaya zarar vermeden de kentlerin gelişebileceğini savunan Cittaslow (Yavaş Şehir - Bkz: Seferihisar, Akyaka, Halfeti...) hareketi gösterilebilir. Doğal yaşam alanlarına olan ilgi, daha çok yeşil alana olan özlem, Yavaş Şehir Hareketi'nin hızla gelişmesine ve buna aday pek çok yerel yönetimin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bunun yanında çevreye duyarlı turizm paketleri, bu olguyu destekler nitelikteki çevreyi korumaya yönelik pek çok projeyi de harekete geçirmiştir. Örneğin Eko-Etiketleme; gönüllü bir sistem olup, diğer ürünlere nazaran çevreye daha az zararlı olduğu kabul edilen ürünlere bir ödül olarak verilmektedir. Bunların başında uluslararası bir etiket olan "Mavi Bayrak" ve ulusal etiket olarak çevre duyarlı tesislere verilen "Yeşil Yıldız" uygulaması sayılabilir.

İstenmeyen koşulları yaratan, iyi planlanmış hedefleri olan "yüksek eğitimli" insanlar, popülerliğini her daim koruyan, yerliler arasında kültür turizmlerinde Nepal boyunca köylere yürüyerek, geleneksel değerlerin ve ürünlerin, Coca-Cola ve pizza kültürüyle nasıl yer değiştirdiği yerinden görmektedir. Çok yakınımızdaki bir örnek de; inşaat-gayrimenkul, enerji ve turizm sektörlerine el atmış Ağaoğlu'nun şantiyelerindeki iş güvenliği ekiplerine rağmen "nasıl öldüğünü anlamadıkları" işçi ölümleri devam ederken, şirketin özellikle yerli "doğal ve temiz enerji kaynağı" olduğunu söylediği rüzgar, hidroelektrik ve jeotermal enerji projelerine 1 milyar Euro gibi bir yatırım yapması, temeli insana ve doğaya saygı olan, insanların yuva ihtiyacını sportif ve kültürel aktivitelerle bağını eksiksiz kurarak, yaşamı talan projelerine "yaşam mimarlığı" adı altında devam etmektedir.

Turizm yaygınlaştıkça, yerel halk giderek topraklarını kaybetmeye başlamaktadır. Amaç; sermayenin ekonomik sürdürülebilirliğidir. Sonuçta ülkeye turist çekmek, dünya pazarlarında yüksek teknoloji ürünleri satmaktan daha kolaydır. Devlet kurumları, hükümetler, küreselleşmiş finans ve kredi kuruluşları eko-turizmi yerel zenginlik için hizmet eden yollardan biri olarak desteklemektedir. Bu sahte gerçeklik, devletlerin, politikacıların, akademisyenlerin, büyük şirketlerin ve kitle iletişim araçlarının günlük söylemleriyle kuvvetli bir şekilde desteklenmektedir.

Kısacası eko-turizm denen bu palavra değişen kapitalizmin yeni yüzüdür. Kapitalistler, kendi neden oldukları ekolojik yıkıma karşı ekolojik yıkımı sürdüren hatta kat be kat arttıran yeni projeler üretirler. Yani eko-turizm, yeşil kredi kartlarından, daha az enerji harcayan buzdolaplarından ve çamaşır makinelerinden daha farklı bir şey değil, yalnızca başka bir sektörün "ürün çeşitlendirme"si olabilir.

Gri kentler devasa binalar, gözün alabildiğince ıssızlık, gözün alabildiğince kuraklık. Her yerde çalışmaktan bitap düşmüş insanların solgun suratları... Sanki yaşam her gün her sabah devasa bir enjektörle içimizden çekip alınıyor gibi. İnsanların yaşama duydukları özlem, hobi bahçeleri, bitki çayları reçeteleri, organik tarım, ekolojik yaşam, dingin hayat ve eko turizm gibi anlamsız pazarlama teknikleri ile giderilmeye ve gerçek sıkıntının yani kapitalizmin yarattığı tahribatın üzeri örtülmeye çalışıyor. Oysa yaşamın kendisi açık ve basittir. Doğadaki hiçbir canlı yoktur ki, ister bilerek ister bilmeyerek katliamına ortak olduğu bir yeri terk edip "ayağım toprağa değsin" diye başka bir yere tatile gitsin.

AMASYA'DA HALK DİRENİŞLE KAZANDI

Amasya'da Haziran ayının ilk haftasında İstasyon semtinde bulunan parktaki ağaçların, akaryakıt istasyonu yapılmak için kesilmek istenmesine karşı çevrede bulunan halk, parkta eylem yapmaya başladı. "Amasya'nın Gezi Parkı" nitelenmesi yapılan direnişte eylemciler, bölgede park nöbeti tutarak akaryakıt istasyonu inşaatını engelledi.

100'ü aşkın ağacın bulunduğu yaklaşık 3,5 dönümlük arazi, 49 yıllığına bir petrol şirketine kiralanmıştı. İnşaat çalışmaları

için 30'u aşkın ağacın kesilmesi sonrası kentte bir yürüyüş düzenlendi ve insanlara parka ve ağaçlara sahip çıkma çağrısı yapıldı, sonrasında ise park nöbeti başladı.

Çevre sakinlerinin yemek, su ve çay ikramında bulunduğu eylem sonrası Amasya Belediyesi de bölge idari mahkemesine başvurarak yürütmeyi durdurma kararı alınmasını istedi. Başvuru sonrası bölge idare mahkemesi söz konusu şirkete akaryakıt istasyonu yapımı için verilen izinlerin durdurulması kararı verdi.

AMASRA HALKI TERMİK SANTRAL İSTEMİYOR

Bartın'ın Amasra ilçesinde kurulması planlanan termik santrale karşı 5 Haziran'da ilçe halkı eylem yaptı.

Bartın Platformu tarafından gerçekleştirilen insan zinciri eylemi, ilçe merkezinde bulunan Amasra Kalesi civarı ve santralin

yapılacağı Tarlaağzı Köyü bölgesinde eşzamanlı olarak gerçekleştirildi.

Yoğun sağanak yağış altında yapılan eylemde sanral karşıtı dövizler taşındı ve sloganlar atıldı.

BREZİLYA KAPİTALİZME K

Eyaleti gözetleyen 3 bin kamera, 20 bin polis, 170 bin güvenlik görevlisi, insansız hava araçları, güvenlik robotları, 40 ayrı ülkeden istihbarat desteği, kimyasal ve nükleer tehditlere karşı alınan önlemler, yapılan tatbikatlar ve tabii ki bütün bunlar için harcanan 600 milyon Euro...

Yukarıdaki rakamlar sıcak çatışmaların ve gırtlak gırtlığa bir savaşın yaşandığı bir Ortadoğu ülkesine değil, başka bir savaşın yaşandığı bir Güney Amerika ül-

kesine; Dünya Kupası'na ev sahipliği yapacak olan Brezilya'ya ait. Üstelik savaşın tarafları açık ve net, nedenleri gün gibi ortada: Cephenin bir tarafında bölge halkını hiçe sayan Dünya Kupası'nı bahane ederek mahalleleri talan eden, insanları yaşadıkları bölgeden zorla kovan, binlerce insanı aç bırakan küresel kapitalistler ve onların o bölgedeki ortakları, cephenin diğer yanında ise tutunabilecekleri tek şey yaşamları ve beraber mücadele ettikleri insanlar olan ezilenler.

Eğer son yıllardaki büyük spor organizasyonlarının yapıldığı coğrafyalara ve o coğrafyalar hakkında çıkmış kıyıda köşede kalan haberlere bakarsanız, muktedirlerin neden bu kadar çok korktuğunu anlarsınız. Çünkü kapitalizm son 20-30 yıldan bu yana kendi kentlerini yaratmaya, hâlihazırda cehenneme çevirdiği yaşam alanlarımızı kendi arzuladığı ölçüde dönüştürmeye uğraşiyor. Şehir merkezinde kalmış yoksul mahalleleri, kent dışına çekmeyi, yoksullardan bo-

şalan yerleri devasa rezidanslar, büyük alışveriş merkezleri ile doldurup bizlerin cehenneminden kapitalizmin cennetini yaratmaya çalışıyor. Güçlü kapitalist devletlerin kısmen başardığı bu dönüşümü yakalamaya çalışan diğer "üçüncü dünya ülkeleri" için ise, Dünya Kupası ve Olimpiyatlar gibi devasa spor organizasyonları büyük olanaklar sunuyor. Çünkü böylesine büyük bir organizasyonu alan devlet için yıkım ve tahliyeler meşrulaşiyor. Yani, bu organizasyonlar sırasın-

HALKLA RI ARŞI DEFANSTA

Özgür Erdoğan
ozgure@meydangazetesi.org

da stadyumun içinde ya da televizyonun başında Messi'nin attığı golü ya da Usain Bolt'un deparını izleyenler stadyumun dışını göremez oluyorlar.

2014 Dünya Futbol Şampiyonası ve 2016 Olimpiyatlarına ev sahipliği yapacak olan Brezilya'da da yaşanan şey bu. "Kentsel dönüşümü" hızlıca tamamlamaya çalışan devletlerle kapitalistler ve buna çanak tutmaya oldukça hevesli olan büyük spor ağalarının ortaklığı.

Brezilya'da şu ana kadar

250.000 kişi evinden edildi, onlarca mahalle haritadan silindi, yüzlerce ev yıkıldı, bu dönemde özel tim polisleri tarafından 18 mahalle işgal edildi ve onlarca kişi öldürüldü, devlet erkanınca ülkenin görüntüsünü bozan ve imajını zedeleyen sokak çocukları bir anda ortadan kayboldu; kimileri bu çocukların öldürüldüğünü kimileri de gözetim altında tutuldukları yerlerde işkence gördüklerini söylüyor, sadece stadyum inşaatlarında çalışan 8 işçi yaşamını yitirdi.

Bu rakamlar ve katliamlar tüylerinizi ürpertmeye yetmiyorsa elinize bir harita alın ve bu organizasyonların yapıldığı yerlere tekrar bakın ve bugün de Brezilya'dan geçmekte olan fay hattını izleyin. 1988 Seul Olimpiyatları'nda 720.000 kişi evinden edilmiş, 1996 Atlanta Olimpiyatları'nda 30.000 kişi, 2008 Pekin Olimpiyatları'nda da 1.250.000 kişi ve 2014 Güney Afrika Dünya Futbol Şampiyonası'nda yine yüz binlerce kişi evlerinden, mahallerinden

zorla tahliye edilmiş, yoksullardan boşaltılan yerlere stadyumlar, alışveriş merkezleri ve rezidanslar inşa edilerek bu bölgeler, hızlı bir şekilde kapitalist dönüşümlerini tamamlamışlardı.

Kısacası, Brezilya'da devlet erkânı, kapitalistler ve endüstriyel futbol adamları bize büyük bir futbol şöleninin gölgesinde; yıkım, ölüm ve yağma sunuyor ve ne yazık ki bu Dünya Kupası'nda da isteseler de istemeseler de tüm futbolcular gollerini karşı ta-kıma değil, biz ezilenlere atıyor.

Liselilerden Sınavlara Karşı Kinaye Sınavı

Lise Anarşist Faaliyet'liler Kadıköy'de Sınavlara Karşı yürüdü. LYS sınavlarından bir hafta önce Kadıköy Altıyol'da biraraya gelen LAF'lılar Bahariye üzerinden Mehmet Ayvalıtış Meydanı'na oradan da iskeleye bir yürüyüş gerçekleştirdi. İşkele Meydanı'nda sonu gelmeyen sınavlara ve bencil ve rekabetçi eğitime vurgu yapılan bir basın açıklaması okundu. Basın açıklamasının ardından Lise Anarşist Faaliyet'liler kinaye sınavı adını verdikleri sorular sordular. Kinaye sınavının ardından tekrar Altıyol'a yürüyen Lise Anarşist Faaliyet'liler burada eylemi sonlandırdı.

Lise Anarşist Faaliyet'lilerin Berkin Elvan'ın katledilmesinden Gülsüm Koç'un müebbet hapis cezası almasına, İstinye Anadolu Lisesi'ne gerçekleştirdikleri sabotaj eyleminden dayatılan bencillik ve rekabete vurgu yaptıkları kinaye sınavının soruları ise şöyle:

1-) Aşağıdakilerden hangisi evinden ekmek almak için çıkan bir lisenin karşı karşıya kalacağı durum olabilir?

a) Mahalleyi basan polis ile karşı karşıya kalıp coplanabilir.

b) Mahalleyi basan polisin akrebinin ya da TOMA'sının altında

ezilebilir.

c) Mahalle üzerindeki ranttan payını almak isteyen çetelerin kurşunuyla vurulabilir.

d) Mahalleye saldıran polislin hedef olarak attığı gaz kapsülülle vurulup yaşamını yitirebilir.

e) Hepsi.

Berkin Elvan Ölümsüzdür!

2- Hangisi okulda soma katliamı ile ilgili eylem yaptığında başına gelebilir?

a) Öğretmenler tarafından tebrik edilebilirsin

b) Müdür tarafından onur belgesi ile ödüllendirilebilirsin.

c) Yaptığın eylemden dolayı tebrik etmek için okula polis girebilir.

d) Üzüntünü teselli etmek için bu işin fitratında ölüm olduğunu söylerler.

e) Öğretmenlerin ya da müdür tarafından darp edilebilip disiplin cezası alabilir soruşturmaya tabi tutulabilirsin.

Bir Gece Ansızın Gelebiliriz!

3-) Ayşe sabah erkenden kalkıp okula doğru yol aldı. Okulun demir parmaklıklılı kapısından girmeden önce üstünü başını istemeye istemeye toparladı. Kapıdan içeri koşarak girdi, sırasına geçti,

hizayı aldı ve soluk soluğa marşa katıldı. Sınıfa doğru giderken nöbetçi öğretmenin denetimiyle karşılaşip azarlandı. Zil sesleriyle başlayan ders, yine zil sesleriyle teneffüse dönüştü, her teneffüste öğretmenlerin azarı sürerken, Ayşe günü yılgın ve yorgun bir şekilde bitirdi.

Bu parçaya göre öğrenci için okul neyi ifade eder?

- a) Hapishane
- b) Tımarhane
- c) Fabrika
- d) Kışla
- e) Hepsi

Okul Hapishane, Öğretmenler Gardiyan!

5-) Aşağıdakilerden hangisi yapılırsa devletin adalet sistemine göre müebbet cezası alınır?

a) "Sıfırladım babacım" diyerek milyonlarca lirayı yolsuzlukla çalmak.

b) Daha fazla dağıtmak ve satmak için günde 14 saat kötü koşullarda çalıştırılarak madene gönderilen işçileri katletmek.

c) Devletin çıkarı uğruna çeteleri besleyip farklı topraklarda katliamlar yapmak.

d) Kendisi gibi düşünmeyip

sokağa çıkan, direnen ve isyan eden gençleri emir verdirip öldürtmek.

e) Eyleme katıldığına dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen kimsenin tanımadığı ve bilmediği, yani devletin uydurduğu tanığın ifadesiyle suçlu sayılan bir liseli olmak.

Gülsüm Koç'a Özgürlük!

5-) "Bu sınav oluşturacağım kariyer için en önemli aşama. Bu sınavda başarılı olmak için dört senedir hazırlanıyorum. Arkadaşlarımın hepsini birer rakip olarak görüyorum ve bildiklerimi onlardan saklıyorum. Günümün yarısını okulda, diğer yarısını dersanede, kalanını ise evde test çözerek geçiyorum. Sadece sanal ortamlarda sosyalleşiyorum. Bu sınavı kazanmak benim için hayat memmat meselesi."

Bu şekilde düşünen bir lisenin belirgin nitelikleri nelerdir?

- a) Rekabetçi
- b) Bencil
- c) Hırslı
- d) İntihara meyilli, depresif
- e) Hepsi

Salla Şıkları Boşver Sınavı Özgürlük İçin Haykır Laf'ını!

Lise Anarşist Faaliyet'ten Soma ile Dayanışma Eylemleri

Soma'da 301 maden işçisinin katledilmesine karşı Lise Anarşist Faaliyet (LAF) İstanbul'un hemen hemen her semtinde okul tahtalarına "Üzüntümüz Öfkemizin Tohumudur" yazarak liselerde ders boykotu yapıp, okul bahçelerinde Soma'daki maden işçileri ile dayanışma eylemleri gerçekleştirdi. Hafta boyunca Kadıköy Altıyol ve İskele Meydan'larında oturma eylemleri gerçekleştiren LAF; İstinye Anadolu Lisesi'nde Soma'daki maden işçileri için eylem yapan lise öğrencilerine okul müdürünün saldırmaları üzerine bu okula sabotaj eylemi gerçekleştirdi.

Ne Okula Ne Kışlaya Militarizme Karşı LAF İsyanda

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü kapsamında Vicdani Ret Derneği'nin Kadıköy İskele Karakolu'na gerçekleştirdiği yürüyüşe Lise Anarşist Faaliyet(LAF) de "Militarizme Karşı Koymak İçin Reddet-Lise Anarşist Faaliyet" yazılı pankartı ve kara bayrakları ile katıldı.

İskele Karakolu'ndaki GBT tutanakları yakma eylemi ardından İskele Meydanı'nda ret açıklamaları gerçekleşti. Toplumun farklı kesimlerinden bireylerin ret açıklamaları gerçekleştirdiği eylemde " Berkin'i, Ceylan'ı, Dersim'i, Roboski'yi ve kaybolan milyonlarca canı düşünerek militarizmi reddediyorum." diyen Yaren Şimşek; "Var olan devletin ve militarizmin otoritesine karşı koymak için vicdani reddimdir." diyen Umut Çakmak; " Daha ilkokul çağında beyinlerimize enjekte edilen bu militarizm, artık benim de kabul etmediğim bir olaydır." diyen Gülce Gümrükçü; " eğitim, militarizm; okul, kışla; öğrenci askerdir!" diyen Şeyma Çopur ve " otoriteye karşı koymak için vicdani reddimdir." diyen Semi Dönmez de vicdani retlerini açıkladı.

Ret açıklayan 5 Lise Anarşist Faaliyet'li de bu ret açıklamalarıyla liseli vicdani retçiler arasına katıldı.

Senin Masken Hangisi

Tayyip Erdoğan'ın eylemlerde kullanılan peçeler ile ilgili sözlerinin ardından Lise Anarşist Faaliyet 31 Mayıs öncesi "Senin Masken Hangisi" adıyla bir bildiri dağıttı. Bildiri dağıtımları ile beraber herkesi maskesini, peçesini takarak alanlara çağırarak Lise Anarşist Faaliyet'lilerin "Senin Masken Hangisi" bildirisi şöyle:

T.C devletinde 10 yılı aşkın süredir başbakanlık maskesini kapmış, muhalefete kaptırmayan ve kaybetmemek için her şeyi yapan zat, başbakanlık maskesi suratında, "maske" hakkında atıp tutuyor. Baş muhalefet maskesini suratına geçirmiş zat ise; başbakanla aynı telden çalıyor.

Bu sistem içerisinde yaşamak zorunda bırakılan bizler içinse hazırlanmış birçok maske vardır. Bu maskeleri yüzümüze takmak için birbirimizle yarışırken, maskeleri takmayı beceremediğimizde ya da istemediğimizde karşı karşıya kaldığımız şey ise iktidarın tahakkümü olacaktır.

Peki bize özgürlüğümüzü kazandıracak olan maske, hangisi?

Daha çocukluğunda oyun oynamak isterken seni eve çağıran anne babanın, azarı ve dayağıyla karşı karşıya kalmamak için oyunu yarım bırakıp eve giden "terbiyeli çocuk" maskesi mi?

Ya da okul adı verilen, birçok maskeyi takıp çıkartmayı öğrenip sisteme uygun, kişiliği belirsiz karakterlere dönüştürüldüğümüz, hapisanede dayak ya da disiplin korkusu, gelecek kaygısıyla taktığın itaatkar öğrenci maskesi mi?

Ya da hangi arkadaş ortamı olursa olsun, seçimini yaptığın ortamın imajına bürünebilmek için şekilden şekile girdiğin popüler genç maskesi mi?

Çalışmaktan ayakları şiştiği, beli tutulduğu halde maaşından kesinti yapılmasını diye ya da işten atılmamak için kötü çalışma koşullarına ve fazla mesaiye karşı koyamayan itaatkar işçi maskesi mi?

Daha fazla şey satın almak için imrenip gece gündüz çalışıp hat-ta taksit taksit borçlanıp, sahip oldukların sonunda sana sahip olduğu halde vazgeçemediğin doyumsuz müşteri maskesi mi?

Devletin ve kapitalizmin bizlere uydurduğu bu maskeler bitmez. Ya bize dayatılan bu maskeleri takip kendimizi bulamayacak ve kaybolacağız. Ya da hiyerarşiden, statüden, otoriteden, iktidardan sıyrılıp, benlerden biz olduğumuz isyanın maskesini takarak iktidarın korkusu olacağız. İktidarın bu maskelerden korkar ama maskelerin ardındakileri tanımadığından değil, tanıdığı için korkar.

Maskelerin ardında ezilenler vardır.

Gazze'de siyah-beyaz puşidir maske, Amed'de sarı-kırmızı-yeşil puşidir. Chiapas'ta inka işlemeli peçedir, Alexis'te kapkara, Berkin'de kızıldır. Erkek egemenliğe karşı mor, cins ayrımcılığına karşı rengarenk, türkülüğe karşı yeşildir. Yasaklı 1 Mayıs'larda Taksim, Gezi'de barikat-tır. Roboski'de Soma'da öfkedir. Maske her yerde direniş, her zaman isyandır.

İktidarın bizden istediği şey itaatin maskelerini çıkarmamamızdır, çünkü çıkardığımızda isyanın maskesiyle karşılaşmaktan korkar. Bu korkunun paniğiyle devlet, birer birer kardeşlerimizi katlederken bize düşen isyanın maskesinin ardında kavgayla yaşamı kazanmaktır. Bu ezilenler için özgürlüğü yaratmakken iktidar için yok oluşturun.

Sen, hangi maskeyi takacaksın?

Senin masken hangisi?

Chiapas'tan Hamburg'a Uzanan Dayanışma Kolektifi LIBERTAD

Güncel anarşist ekonomi deneyimlerinin taşıdığı iddia, kapitalizmi ikame edebilecek ekonomik yapıların şu anda deneyimlenebileceği ve bu deneyimlerle yaşamsal ihtiyaçların karşılanabileceğidir. Hamburg'daki Libertad Kolektifi de bunun örneklerinden biri. Gazetemizin Anarşist Ekonomi Tartışmaları yazı dizisinin bu sayısında Libertad Kolektifi'nden Cemal Selbuz'la kolektifin işleyişini ve anarşist ekonomik modelini konuştuk.

Meydan: Önce senle başlayalım, bize biraz kendinden söz edebilir misin?

Cemal Selbuz: Bir anarşist olarak Hamburg'da yaşıyorum. Daha çok Ermeni anarşistler ve Osmanlı'da anarşizmle ilgili araştırmalarım var. Hamburg'da ilişkim yoğunluklu olarak anar-kosendikalistlerle. En çok yoğun oldukları yer burası, Hamburg.

Libertad Kolektifi'yle tanışman nasıl oldu?

1999'da kurulmuştu. Kuran arkadaşları tanıyordum, politik faaliyetlerden biliyordum. Ama asıl olarak 2002'de, kolektifin kurulduğu yeri ziyaret etme fırsatım oldu. Faaliyetlerin nasıl gittiği, Meksika ve diğer ülkelerdeki köylü kooperatifleriyle nasıl ilişki kurulduğu konusunda sohbet ettim. Hatta bazen bu konularda dayanışma gösterdim. Yani doğrudan kolektifin bir üyesi olarak değil de, politik bir dayanışma olarak ilişkiliniyordum.

Sen ne zamandır kolektiftesin?

Almanya'ya ilk gittiğimde 1985 sonuydu. O zaman tanışmıştım. Ama Libertad'da üye olarak 8 aydır bulunuyorum. İlk girişte belli bir para ödemek gerekiyordu aidat niteliğinde, 1000 Euro kadar. Tabi, o senin paran olarak kalıyor. Çalışanların üye olmaları tercih ediliyor. Yani 8 aydır ben tam üyeyim kolektife.

Çalışanlar ortak karar alma süreci de işlettiklerinden, çalışandan daha çok üyeleri ya da yoldaşları olarak hitap etmek daha doğru oluyor.

İşleyişten biraz söz edebilir misin?

Mesela çok yoğun olduğu zaman insanların geçici olarak çalışması da mümkün olabiliyor. Ama geçici de olsa, onun aldığı ücret bizimkiyle aynı. Hem de sigortaları ödenecek şekilde. Biz geçici de olsa çalışanları bir yıl kadar çalışmaya ikna edip ayrıldıklarında işsizlik parasından da faydalanmalarını tavsiye ettik. İster depoda olsun ister büroda olsun hepimiz, bütün çalışanlar arasında ücretlerde bir farklılık yok. Mümkün olduğunca da depodakilerin büro, bürodakilerin de depo işlerini de öğrenmelerine çaba sarf ediyoruz. Paketleme işlerini de yapacak şekilde böyle bir dönüşüm var.

Büro kısmında kahvenin alınması ve gönderilmesine ilişkin kâğıt işleri yapılıyor. Arada büroya ben de bakıyorum, gelen ısmarlamaların nasıl kâğıda dökülmesiyle ilgileniyorum. Asıl alanım depo ve paketleme. Yani mümkün olduğu kadar iş bölümüne gitmemeye çalışıyoruz.

Özellikle kahve ihracının ol-

duğu dönemlerde iş yoğunluğu artıyor. Bu süre içerisinde bürodakiler yetiştiremediklerinden, geçici olarak çalışan alımı yapıyor. Senelik 120 ton kahve alıyoruz, bunları depoya yerleştiriyor, paketleme işlemi yapıyoruz...

Çalışma koşullarından bahsederseniz?

İşletme olarak kooperatifiz. Kooperatif anlaşması var. Bir de kolektif olduğumuz için, ayrıca kolektif anlaşması var. Sonuçta bir konsensüs işlediği için, yapılan işleri ortak kararlaştırıyoruz. Mesela çalışma koşullarına ilişkin çalışma saat kaçta başlar, kaçta biteri koymuyoruz. Ama çalışmanın en geç saat 10'a kadar başlayıp 3'te bitirmek üzerine, ama kalmak isteyenlerin mesai ücreti olarak çalışmayı sürdürebilecekleri üzerine bir sözleşmemiz var.

Her gün saat 1 de toplantımız var. Herkes ona katılır. Bir sorun var mı, bir ihtiyaç var mı diye. Ya da bize gelen ticari ya da politik haberleşmeler hepimize sunulur. Şu haber geldi, şu e-mail yollandı, şöyle politik bir faaliyet var biz davet edildik veya şu eksik bunun alınması gerek, şu anki konumuz nedir diye, kolektifte bütün çalışanların katıldığı bir toplantı yaparız.

Ayrıca haftada bir gün de, genel görüşme oluyor, orada da daha çok politik duruma ilişkin, kahve aldığımız Zapatistlere ilişkin, yani ekonomik ve politik kararların en çok alındığı toplantımız budur.

Biz de ücretler 18 Euro. Herkes bu ücreti alıyor. Normal bir işletmede 7-10 Euro arasında ücret alıyorlar. 2006'ya kadar

16 Euro'ydu, 2006'dan sonra 18 Euro oldu.

Şu ana kadar kimseden bir arttırma talebi gelmedi. Ayrıca haftada 30 saatten fazla çalışma da olmuyor. Yani haftada 4 gün, günde 6 saat. Bazen iş yoğunluğu yüzünden 5 gün çalıştığımız oluyor. Ya da ayrıca bir paraya ihtiyacımız olduğunda geçici olarak haftada 5 gün çalışmaya izin verilebiliyor. Ama 5 gün çalışmaya ilke olarak karşıyız.

Bir kolektif olduğumuz için pek çok yerden çağrı alıyoruz. Sosyal, kültürel ve politik faaliyetlere çağırıyoruz. Kendimizi orada temsil etmemiz isteniyor.

Bir de, senede bir kez yapılan genel kongremiz var. Haziran ayının 17'sinde de kongremiz var. Kongrede bilanço sunulur.

Cafe Libertad'ın kendi politik faaliyeti ya da eylemliliği var mı?

En son ben Türkiye'ye gelmeden önce, St. Pauli Spor Kulübü'nün antifaşist bir festivali vardı. Sırf onlar için iki farklı kahve çıkartıyoruz.

Her sene ırkçılığa karşı bir festivalimiz var, St. Pauli'nin stadının çevresine standımızı kuruyoruz, pankartımızı asıyoruz, kahvelerimizi götürüyoruz. Bu festivali sürekli yapıyoruz, Avrupa'dan birçok kolektif ve St. Pauli gibi spor kulüpleri geliyor. Orada büyük bir dayanışma kumbarası kuruyoruz, ırkçılığa karşı mücadeleleri destekleme anlamında.

Kahve işleyişinden biraz bahsedebilir misiniz?

Asıl kahve aldığımız yer Meksika, Chiapas. Libertad Kolektifi olarak amacımız kahve kooperatifleri ile dayanışmak. Onların politik mücadelelerini desteklemek. Bunun için kahve fiyatları dışında dayanışma paralarını da onlara gönderiyoruz. Sosyal ya da kültürel faaliyetlerinde bir ihtiyaç söz konusu olduğunda, dayanışma fonumuzdan para aktarabiliyoruz. Örneğin yakınlarda Chiapas'ta dayanışma kliniği kuruldu. Yeni kooperatifler kurulduğunda, Zapatist kadınlar kendilerine ait kurum oluşturduklarında, hep bu fondan para aktarıyoruz.

Kahve alışımız, Nisan-Mayıs-Haziran aylarında oluyor genelde. Biz 120 bin tonun 80 bin tonu Chiapas'tan, 40 bin ton da Kostarika'daki 3 büyük kooperatiften alıyoruz.

Chiapasla ilişki nasıl kuruldu?

Zapatistlerden birkaç kişinin Hamburg'da olduğu bir dönem, anarkosendikalistlerin araya girilmesiyle bu ilişki başladı. Bu 11 yıllık sürede iki taraf da karşılıklı birbirlerine ziyaretlerde bulundu. Bu istenen de bir şey, kahve nasıl üretiliyor, koşullar ne, bunların bilinmesi önemli. Bundan 2 ay kadar önce kadın kooperatifinden 2 yoldaş geldi, bizi ziyaret etti. Kahveleri burada nasıl bir işlem görüyor, biz burada neler yapıyoruz, onu yerinde görmek istemişler.

İnternet ortamında da bu iletişim sürekli devam ediyor. İletişim dilimiz İspanyolca.

Sen Chiapas'a gitme fırsatı bulabilmiş miydiniz?

Şimdi kendi tüzüğümüzü oluşturmaya çalışıyoruz. Buna göre her 1 yılı dolduran kooperatif üyesinin, Chiapas'a kooperatiflere ziyarete gitme olanağı olacak.

Ama henüz benim Chiapas'a gitme fırsatım olmadı. Bu yıl olmazsa da önümüzdeki yıl Chiapas'a gitmeyi istiyorum.

Libertad'ın göçmen meselesine bakışı nedir?

Anarko-sendikalistler Almanya'da çeşitli iş kollarında çalışan işçilerle örgütleniyorlar. Yalnızca göçmen değil, yerli-karma her yerden gelmiş insanları örgütleme gayretinde olan bir sendika.

Cafe Libertad ise çok büyük bir işletme değil. Şu anda 7 kişiyiz. Kuruluşunda anarkosendikalistler olduğu için şimdi de gene anarkosendikalistler ya da anarşistlerden oluşan bir çalışan kadrosu var. Kolektifin de anarşist bir kolektif olabilmesi ya da liberter bir ekonomi tercih ediliyor. Çalışanlar, üye olanlar hep bu çevreden. Dışarıdan ya da işçi bulma kurumu gibi yerlerden işçi alımımız yok. Yani göçmen olarak bugüne kadar doğrudan değil dolaylı yoldan katılımlar oldu.

Peki, sen kendini nasıl tanımlıyorsun?

Ben de kendimi bir göçmen olarak tanımlıyorum. Çalışanlar arasında anarşist olarak ben varım, otonom kesimden 2 kişi var, radikal soldan arkadaşlar var. Şu anda bizimle olan ama bu politik çevrelerden olmayan 1 arkadaşımız da var. Ona da karar alma sürecini, otoritenin burada oluşamayacağını sürekli anlatıyo-

ruz. Bu açıdan bunun dönüştürücü de olduğunu düşünüyorum.

Bizim bulunduğumuz yerde 3 tane depomuz var, mağazamız var, oraya gelen herkese bizim nasıl bir kolektif olduğumuzu, kahveyi nereden-ne şekilde aldığımızı anlatıyoruz. Bazıları şaşırıyor elbette. Patron yok, kar yok! Bunu elimizden geldiğince anlatmaya çalışıyoruz. Elbette bu anlamda insanları etkiliyor şüphesiz. Normal bir işletme olsa emeğin sömürülmemesi imkânsız ama burayı görünce ilginç de buluyorlar.

**Bu tarz bir ekonomik işle-
yişin kapitalist bir işletmeyle
farkı nedir?**

Dediğim gibi temel ilkesi patronsuz ve karsız olması. Onun dışında mümkün olduğu kadar iş bölümünün olmaması, işletmeye ilişkin, politik ve ekonomik duruma ilişkin herkesin karar alma sürecine katılabilmesi, kararların bir çoğunluk-azınlık şeklinde değil konsensüs şeklinde alınması, çok acil durumlarda en az yüzde 75'in desteğinin sağlanarak karar alınması, eşit ücretin olması, çalışma sürelerinin 30 saat olması, mesleki eğitime olanak sağlanması, mesleki eğitime genel ilkelerimiz olarak sıralanabilir.

Ayrıca kendisini iyi hissetmeyen bir üye, bir hafta ücretli mazeret izni de kullanabiliyor. Çalı-

şma koşullarından kaynaklı bir üyemiz iş göremez duruma düşerse onun hiçbir zaman dışlanmayacak ve ona göre bir iş olanağı yaratılacak olması da diğer işletmelerden farklarımız olarak sıralanabilir.

Her üyemizin politik faaliyetlere katılmasını özellikle teşvik ediyoruz.

Dolayısıyla Libertad ekonomik bir modeldir diyebilir miyiz? Yani bu ekonomik modeli örgütlemeye çalışıyor musunuz?

Kuruluş amacı EZLN'nin mücadelesini desteklemek. Hiç şüphesiz bu tür kolektiflerin yaygın-

laşması destekliyoruz. Biz çeşitli şehirlerde kahvemizi satmak isteyen kolektifleri hem parasal hem de politik olarak destekliyoruz. Bizim toplantılarımız sadece bizim kolektifimiz ya da Chiapas üzerine değil. Farklı alternatifler nasıl oluşturulabilir, yeni kolektif liberter ekonomiler nasıl oluşturulabilir, şüphesiz çok yoğun olduğumuz için toplantılarda kısmi olarak konuşulsa da dışarıda bu konuda yazı yazarlar araştırma yapanlar var, dışarıdan da bir tartışma yürütüyoruz.

Kolektifleri de çok idealleştirmemek gerek, sonuçta Latin Amerika'daki kooperatiflere belli bir para ödemesi yapılıyor, parasal bir ilişki kuruluyor, gerçek bir ücret olmasa da bir alış veriş ilişkisi var. Ama anarşist çevrelerde böyle bir deneyimi yaşamak lazım. Kapitalist çalışma koşullarında insanların çok zorlandığını biliyoruz. Burada böyle bir deneyimin yaratılıp geliştirilmesi, sürdürülmesi bu kapitalist ilişkilerin dışında bir ilişki geliştirilebildiği için çok önemli.

Mümkün olduğu kadar kolektifler arası bir ağ oluşturulması, dayanışmanın kurulması çok önemli. Bir de mutlaka kimsenin 10-15 sene aynı yerde kalmaması. Çünkü bir yerde sabit kaldıkça imtiyaz oluşturduğunu düşünüyorum. Maaşı süren, sürekli işi olan, bu nedenle bir imtiyaz oluşturuyor. Buna karşı, bir kolektiften diğer kolektife geçişin sağlanması gibi bir yöntem geliştirilebilir. Hatta bir kahve kolektifinden bir matbaa kolektifine geçiş de pekâlâ olabilir. Bu, hiyerarşinin de oluşmasını önleyen, uzmanlaşmayı engelleyen, hem de herkesi geliştiren bir tutum olabilir.

Bu anlamda 10-15 sene işle-
yişinde hiçbir değişiklik olmayan kolektiflerin uzun süre yaşayacağını zannetmiyorum. Yaşayabilmesi için yeni alanların açılması lazım. Ortak bir örgütlenmenin oluşturulması lazım. Belki o zaman diyebiliriz ki, kapitalizme karşı bir işle-
yiş oluştu. Aksi takdirde sürekli aynı şeyin yapıldığı, sürekli aynı kişilerin çalıştığı bir durumdan kurtulamazsa bunun bir alternatif olduğunu düşünmüyorum.

Libertad Kolektifi'nin Dayanışmacı Ekonomisi

Libertad'ın dayanışmacı model diye isimlendirdiği ekonomi, dayanışma gösteren ve gösterilen arasında aynı seviyede bir ilişki biçimine dayanıyor. İlişkide maddi ilişkide bulunan tarafın daha fazla inisiyatif hakkı yok. Tabii ki, bu ilişki ortaya konarken baz alınan şey, yaşamın iyileştirilmesi... Chiapas'takilerle bu tarz bir ilişki, kolektifin ilk gününden bugüne sağlanmaya çalışıyor. Sadece Zapatistlerle değil, İtalya'dan, Yunanistan'dan, Honduras'tan kolektiflerle kurulan ilişki sayesinde Libertad Kolektifi makarnadan yağa birçok farklı ürünü dayanışma ağına sokmuş durumda.

Ancak Chiapas, bu dayanışma ağının önemli bir ucu konumunda bulunuyor. Yajalon'da Ssit Lequil Lum; Altamirano'da Yochin Tayel K'inal; San Cristobal'da Yachil Xojoba kahve kolektiflerinden senelik ortalama 60 bin ton kahve alınıyor. Kahve kilosu başına 85 Peso/ 5,5 Euro ödeniyor. Zapatista Dayanışma Kahveleri'nin fiyatları %9 nakliyat-konteynır, %2 indirim, %4 fonlar, %4,5 Paket-Kargo, %8 Lojistik-Depolama, %12 Kavurma-Paketleme, %18 Maaş, %20 Ham Kahve, %22 Vergi gibi kalemler hesap edilerek belirleniyor. Libertad Kolektifi, Zapatistlerle ortalama 300.000 Euro dayanışma gösterdi. Fiyatlardaki oranlar 2000 yılından bu yana Zapatist köylülerin lehine olacak şekilde %70 oranında yükseltildi.

Tükenmenin Parkurunda KOŞMAYA HAZIR MISIN?

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

Önce dinlendir bedenini, derince bir nefes al. Rahat ve kaliteli bir spor ayakkabı geçir ayağına. Yine rahat ama şık kıyafetlerini giy.

Önünde zorlu bir parkur var. Tüketeceklerin limitsiz; nakitin yok denecek kadar az, kredi kartlarınsa limitli. "Sözde" ihtiyaçların sonsuz, mağazalarınsa her güzel şey gibi bir sonu var; sıradan günlerden daha geç gerçekleşecek olsa da o lanet kapanış - The END.

Neyse, takma bunları sen o güzel kafana. Saçın, üstün başın tamamsa; ruhun ve bedeninin tüketerek tükenmeye hazırsa al eline kronometreyi, at kendini taşı toprağı AVM olan İstanbul sokaklarına.

Aylardır SMS bombardımanları, herhangi bir websitesine girdiğimizde zıncı diye beliren - kapanmak bilmeyen pop-up reklamları, gazetelerin, sokak panolarının boy boy ilanları, televizyon ve radyoların reklamlarıyla duyurulan; hiçbir sektör ve ürün ayırımı olmaksızın tüketime teşvik ve tahrik amacı güden festival İstanbul Shopping Fest, 7 Haziran'da Mall of İstanbul adlı AVM'deki çığır partinin ardından "Efsane İndirim" etkinliğiyle başladı ve 29 Haziran'a kadar sürecek.

Start: "Efsane İndirim" Var!

Festival komitesinin üçüncü günde yaptığı açıklamalara göre; "Efsane İndirim" in (100 kadar markanın bir hafta önce kat be kat zam yaptığı ürünlerini, yüzde 98'e varan indirimlerle satışa sunduğu) yapıldığı 21.00-24.00 saatleri arası, toplam 3.5 milyon liralık ciro elde edildi.

Festival komitesinin, Soma'da yüzlerce işçinin faillerinden biri olan Soma Holding'in PR (Halkla İlişkiler) şirketiyle çalışmasından sana ne canım? (Resmi rakamlara göre) 305 işçiyle, ilk üç günde 3.5 milyon liralık ciro bir olur mu hiç? Ki toplamda 1.1 milyon turist ve 10 milyar lira ciro beklenirken. Kaç gündem geçti onun üzerinden, sen kaçırma Flo'daki 1 liralık ayakkabıyı...

Dönemeçler: Tam Gaz Tüket, Çok Avantajlı!

İstanbul Ticaret Odası Başkanı ve İstanbul Shopping Fest İcra Kurulu Başkanı İbrahim Çağlar açıklamıştı festival başlamadan. "12 Haziran'da İstanbul genelindeki tüm kuyum-

cuların katılacağı 'altın günü' düzenleyeceğiz. Altın gününde yerli-yabancı turiste büyük indirim fırsatları sunulacak." Festivale katılan alışveriş merkezlerinde de konsept indirim günlerinin düzenleneceğini belirtmişti; "10 Haziran'da evini güzelleştir, 17 Haziran'da teknoloji günü, 19 Haziran'da çanta ve ayakkabı günü, 24 Haziran'da kozmetik - kişisel bakım günü ve 26 Haziran'da ise jean günü. Bu günlerde söz konusu kategorilerde çok özel fiyat avantajları sunulacak."

Alışverişe devam etmek için satır aralarındaki anahtar kelimeleri ve cümleleri görmezden gelmen gerek;

- "Her şeye sahip olmalısın" illüzyonuyla alışverişte

kendini kaybeden, ihtiyacı olmayan şeyleri satın almak için borçlanan, modern zamanların sekiz kollu canavarı diyebileceğimiz bankalara sarılan tüketicisi. (Ki bu sen oluyorsun.)

- Yaşamı ürettiklerinden değersiz sayılan üretici. (Ki bu da sen oluyorsun.)

- Yaşamın her alanını kendi rant alanına çeviren patron. (Bu sen değilsin.)

İPhone alabilmek için böbreğini satan çocuk, altın-Bergama'da siyanürle çıkarılan altın - köylüye kanseri kader diye kakalamaya çalışan şirket, her gün saatlerce ayakta duran- festival süresince daha da fazla duracak olan tezgâhtar, jean'ler beyazlarken hayatları kararın silikozis hastası işçi, doğanın ve yaşamın katli, katliam ve daha niceleri...

Finish

Bu arada Foursquare denilen bir check-in sitesi var. İndirimden aldığın akıllı telefonunla giriyorsun bu siteye, nerede bulunduğunu sosyal ortamda ilan ediyorsun. Eğer İstanbul Shopping Fest kapsamında Bağdat Caddesi'nde 5-6 mağazada bulunduğunu check-in yaparak ilan edersen, bazı mağazalarda indirim kazanıyorsun. Her mağazanın indirim saati ayrı tabii ki. Bu saatleri kaçırmaman gerekiyor.

Parkurun önemli zorluklarından birkaçının bilgisine sahipsin artık. Nerede zıplaman, koşman ya da gözünü ya da yüreğini kapatman gerektiğini biliyorsun. Kronometren hala cebinde. Bak bakalım ne kadar vaktin kalmış tüketikçe tükenmeye?

Tüysüz ve Kılsız Güzellik

Zeynep Kocaman

zkocaman@meydangazetesi.org

Yazın gelişiyle biz kadınlar vücudumuzdaki tüy ve kıllarla zorlu bir savaşa gireriz. Kışın marifeti uzun çorap, kazak, kıllarımızı örterken yaz gelince pürüzsüz bir tene kavuşmak için her yola başvururuz. Tüy ve kıllarımızdan kurtulmanın güzelliğinin reçetesi olduğunu söyleyenlerse bu yollarla milyon dolarlar kazanırken, güzelleşmek uğruna acı çekip üstüne dolandırılan yine biz oluruz.

Herkes kıllı doğar

Kıl, insan vücudunda daha rahimdeyken görülmeye başlar. Cenin 22 haftalık olmadan, çoktan 5 milyon kıl kökü vücutta oluşmuştur bile. Vücudumuzdaki kılların her birinin birer fonksiyonu vardır. Bu kılların, tüylerin, pulların ve benzeri deri üzerindeki yapıların çoğu, vücudun su ve ısı dengesini sağlar. Kıl köklerinde bulunan küçük kaslar, soğukta kasılıp tüylerimizi dik hale getirerek enerji ve ısı oluşturur. Sıcakta ise terleyerek vücudumuzun serinlemesine yardımcı olurlar. Kulak, kirpik, kaş gibi kıl yapıları ise etraflarında bulunan hassas organlarımızı (kaş ve kirpik kılları gözü korur) dış ortamdaki zararlı maddelere karşı korur. Vücudumuzdaki tüy ve kılları yok etmek doğrudan vücudumuza bir zarar vermiyor; ancak yok etme yöntemlerinin kendisinden kaynaklanan ciddi zararları saymazsak.

Vücuttaki yoğun kıllanma ise birçok nedene bağlı oluşur. Genetik yapının ve ilaç kullanımının yanı sıra hormonal düzensizlikler

yoğun kıllanma nedenleridir. Kıllanmanın artık katlanılmaz bir hale geldiği noktadaysa kurtulmak adına her şeyi ama her şeyi göze alabiliriz.

Fazla traş cildi bozar

Bir yanda yüzündeki kıllardan dahi jilet kullanarak kurtulmayı denemiş, bu yüzden her gün bir erkek gibi traş olup epilasyon merkezlerini tedavi(!) zannederek gitmek zorunda kalanlar, diğer yanda sadece güzelleşmek uğruna tüy ve kıllarından kurtulmak isteyenler..

Ağda sarkıtır, jilet bir yerden üç fırlatır, tüy dökücü tahriş eder, iğneli iz bırakır, lazer kıl rengine bağlı azaltır, ninemin tavsiyesi tuz ve limon ise tarihe karışır.. Ne yapsak, ne etsek aslında tüy ve kıllarımızı tamamen yok etmek mümkün değildir.

Peki, neden tüy ve kıllarımızdan bu kadar çok kurtulmak istiyoruz?

Aslında bu sorunun cevabı çok basit. Toplumun bizlere dayattığı güzellik anlayışı tüysüz, kılsız, pürüzsüz bir tenin güzel olduğudur. Bu yüzden biz kadınlar neredeyse güzelliği acı ile bağdaştırır bir hale geldik. Sadece yaşadığımız coğrafyada değil hemen her coğrafyada, sadece güzel olmak için türlü acılara katlanan milyonlarca kadın var. Tıpkı boyunlarına halka geçiren Padaung kadınları gibi.

Tereyağından kıl çekmek kolay, peki ya vücudumuzdan...

"Elinde cımbızı aynası" diyerek başlasa da Mahmure şarkısının sözleri, artık tüy ve kıllarımızdan kurtulmanın icatları da epey gelişti. Limonlu- şekerli, analı- kıslı yapılan kalabalık ağda günleri geçmişte kaldı. Artık epilasyon merkezlerine gidip taksit taksit borçlanıp, acılarımızı dörde katlayıp kökten çözümler arıyoruz. Kimimiz epilasyon merkezlerine uygulanan teknolojinin zararlarını bilerek, kimimiz ise bilmeden gidiyor. Bu konuda farklı birçok yöntem uygulanıyor. Hep-

sinin vücudumuza bir takım zararları bilinmesine rağmen yine de bu yöntemlere başvurmaktan kaçınmıyoruz.

Çünkü kılı kökten çözmek istiyoruz.

Kıl kökü bir bitki gibidir. Nasıl ki bir bitkinin uç, gövde ve kök kısmı bulunur, kıl yapısında da aynı şekildedir. Kökte bulunan soğancığın alt kısmı oyuktur ve kılı besleyen damarlar burada bir yumak gibidir. Kıl kökünün etrafını ise cilt tabakaları sarar. Tüm bu teknolojiler tüy ve kıllarımızı kısa sürede, kökünden yok etme iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Bunların aralarında en fazla tercih edileni ise lazer epilasyondur. Öncelikle belirtmeliyim ki uygulanan bu teknolojilerin ileride doğuracağı olumsuz sonuçlar hakkında şimdi konuşmak kimilerine inandırıcı gelmeyebilir, zaten asıl amacımız konuya dikkat çekmek.

Yeni model lazer, yeni model ütü

Lazer epilasyoncular, lazer ışığının cilt dokusuna zarar vermeden kıl kökündeki pigmentlere nüfuz ettiğini, kıl kökü tarafından emilen enerjinin ısıya dönüşerek kıl kökünü tekrar büyüyemeyecek şekilde tahribata uğrattığını iddia eder. Biliyoruz ki röntgen ışınları vücutta artık bırakmakta ve belirli bir zaman içerisinde farklı riskler oluşturmaktadır. Hastanelerdeki "girilmiz" yazılı odalar da bu yüzdendir. "Lazer ışığının vücutta bıraktığı herhangi bir artık yoktur" iddiası ise epilasyoncular tarafından genelde kullandıkları makinenin modeliyle ilişkilendirilir. Makinenin dalga boyu, atım sayısı, soğutması vs. her yeni model bir eskisinin etkisiz olduğunu ispatlamak üzerine kuruludur. Yani epilasyon merkezlerinde genellikle uygulamadan önce yapılan açıklamalar sağlığınıza değil, kullanılan makine ile ilgilidir.

Nitekim uygulamayı da dermatologlar ya da plastik cerrahların yanı sıra kendine güzellik uzmanı diyen herkes yapabilmektedir. Lazer epilasyon sonrasında birçok kadının cildinde kızarıklıklar, kabarıklıklar, farklı derecelerde yanıklar, lekelenmeler ve sivilceler oluşmaktadır. Bu firma açısından gayet normal bir durumdur; ne de olsa makine yüzünden! "4-5 seansta biter" dedikleri uygulama, 8-9 seansa kadar sürdüğünde size sadece yüzde elli indirim yaparlar; devam edebilirsiniz diye. Tüm bunlar dışında her seans başına dolara endeksli dünya kadar para ödersiniz. Belki her seansta her bir atışla hissettiğiniz acı da bunların yanında önemini kaybediverir.

Anlayacağınız güzellik timsahları daha çok para kazanmak için bize yalan söyler. Çünkü her yıl yeni bir teknoloji piyasaya sürüldüğünden ve talebe bağlı olarak piyasadaki rekabet giderek arttığından yeni model bir makine almak adına yalan söylemek onlar için oldukça kolaydır.

Peki, iğneden korkar mısınız?

Çocukken okula aşı yapmaya gelen sağlık görevlilerini, ellerindeki şırıngaları, oluşan kuyruktaki gergin ve korkulu bekleyişi kimse unutamaz. Hepimiz en azından bir kez iğneden korkmuşuzdur. Neredeyse yüz yıldır uygulanan iğneli epilasyon dedikleri şey ise bir iğnenin- şayet yüz bölgesindeki tüy ve kıllardan kurtulmaktan bahsediyorsak- bütün yüzümüze çok kez batıp, çıkması demektir. Üstelik aynı esnada vücudunuza verilen elektrik cabası. Ancak bu yöntem günümüzde kadınlar açısından hem fazla acılı olmasından, hem iz ve leke bırakma gibi olumsuz sonuçlar doğurduğundan pek tercih edilmiyor. Ancak yine de lazerli uygulamaya göre daha ucuz olduğu için bu yöntemle başvuran kadınlar yok değil.

İğneli epilasyoncular lazerliye göre bu yöntemin vücudumuzdaki tüy ve kıllarımızdan ölene dek kurtulma garantisini yarattığını anlatırlar. Bu ne yazık ki(!) doğrudur; çünkü her kıl kökünün iğne yoluyla yakılarak delik deşik edilmesi sonucunda oluşan oyuk yaralarla, iltihaplanma olasılığı yüksek kıl kökünüzün zaten yeniden yeşerme gibi bir şansı kalmaz. Lazerdeki gibi son model makine kullanma ya da uzmanlar tarafından uygulama yapılması gibi şeylerde iğneli epilasyonda beklenmez. Önemli olan saatlerce süren uygulama sırasında iğneci ablanın gösterdiği sabırdır.

Kadınlık hali mi? dediniz...

Kimi erkek sakalı, bıyığı ile övünürken, tüysüze erkek bile denmezken, kadının ise tüyünden, kılından utanacağı, sıkıldığı bir dünyada yaşıyoruz. Vücudumuzdaki tüy ve kıllar bizi o kadar rahatsız ediyor ki her acıya katlanıyor, her yolu sorgulamadan deniyoruz. Bir kadınlık halidir dediğimiz, kendi kendimizi dertlendirdiğimiz, üstüne paralar harcadığımız tüm bu yöntemler bir tek şey için; güzel olmak.

Çünkü bu sistemin çirkinleri sevilmiyor, beğenilmiyor. Çünkü bu sistemin çirkinleri güzellik kalıplarına sığmıyor, sığmıyor. Sistemin güzelliği gün geldiğinde acı çektiriyor, gün geldiğinde öldürüyor. Oysa güzellik ne tüyümüzde, ne de kılıımızda. Güzellik nasıl gördüğümüzde, nasıl baktığımızdadır. Görmek istediğimiz gerçekten baktığımız kişi midir, yoksa sistemin güzel dediğine benzetmek istediği kişi mi?

Bu yazının sonunda gerçekten kılı kırk yarmak lazım bu yüzden bundan sonra elinize cımbız almayın, epilasyon merkezlerine gitmeyin, tüy ve kıllarınızla yaşamayı bilin demeyeceğiz, çünkü sistemin biz kadınlara dayattığı güzellik sadece vicdanımızı çirkinleştiriyor.

Çünkü içinde yaşadığımız bu sistemin güzelliği; Afrikalı kadınların aç kalmamak için saçlarını satmaları ve başka kadınların güzel olmak için o saçları satın alıp peruk olarak kullanmasıdır.

Keşke bu kadar güzel olmasaydın...

Saliha Gündüz

sgunduz@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz günlerde gazetelerde "Güzel diye öldürdü" şeklinde çıkan habere ithafen...

36 yaşındaki Ayşe isimli kadın erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra kendini öldürmeyi düşündü. O kadar çok düşündü ki, erkek arkadaşının kendisinden daha güzel kadınlarla birlikte olduğunu düşündü. O kadar düşündü ki, güzel kadınlardan nefret etmeye başladı. Hatta kendisi gibi memur olarak çalışan iş arkadaşlarını telefonla arayarak kendisinden daha güzel olduklarını söyleyip tehdit edecek kadar düşündü.

Ayşe 4 yıldır eşinden ve çocuğundan ayrı yaşıyordu, zaten 8 ay önce Van'dan Bolu'ya gelişi yani kaçı bu yüzdendi. Eşinden ayrıldığı sırada tanıştığı bir erkekle ilişki yaşıyordu. Ancak her kadın gibi O da aşağılanıyor, şiddet görüyor ve yıpranıyordu. Korkmaya başladı. Adamın kendisine zarar verebileceğinden korktu. Öyle çok korktu ki çantasında sürekli bir bıçak taşımaya başladı. Hatta paranoyaya kapıldı, tedirgin oldu. Her şeyden, herkesten korkmaya başladı. Yolda yürürken insanlar üstüne üstüne geliyor, sanki biri ona zarar verecekmış gibi hissediyordu.

Bir gün yolda yürürken güzel bir kadının önüne savurdu kendini, kadın önce panikledi, sonra kaçtı. Yürümeye devam etti Ayşe. Sonra bir başka kadını fark etti. 21 yaşındaki üniversite öğrencisi, güzel sanatlar fakültesinde okuyan Bigem'i fark etti. Ayşe yine düşündü; erkek arkadaşının Bigem gibi diğer üniversiteli güzel kadınlarla birlikte olabileceğini düşündü. Güzel kadınları... Güzel kadınları... Güzel kadınları... Düşündü.

Cinayeti itiraf etti Ayşe. "Güzel olduğu için öldürdüm" dedi. Çantasında sakladığı belki bir gün kendini savunacağı o bıçağı yolda yürürken Bigem'in boğazına nasıl sapladığını itiraf etti. "Nereye sapladım bilemiyorum, öylece salladım" derken, Bigem'in yanında arkadaşları vardı üstelik. Onlar da güzeldi. Güzel kadınlardı.

Ayşe kendisinin tanımadığı, erkek arkadaşının yanında hiç görmediği Bigem'e ve kadın arkadaşlarına saldırdıktan sonra kaçtı. Telefonu yere düştü o sırada ve sonrasında yakalandı.

Hakim karşısında sürekli ağlıyordu ve "Tedavi olmak istiyorum" diyordu. Tutuklanarak Bolu T Tipi Cezaevi'ne gönderildi. Bigem ise yaşamını yitirdi.

Keşke bu kadar güzel olmasaydı...

Küresel İktidarların Dünyayı Nasıl Yönettiğini Dünya Bankası Muhbiri İfşa Ediyor

Çeviri: Nuri Engin

Karen Hudes, Yale Hukuk Okulu'ndan mezun olmuş ve 20 yıldan fazla Dünya Bankası'nın hukuk departmanında çalışıyordu. Aslında, Dünya Bankası'nda vuku bulanları ihbar ettiği vakit, kurumun kıdemli danışmanı olarak görev alıyordu. Öyle ki küresel iktidarların dünyayı nasıl yönettiklerinin en iyi görülebileceği pozisyonda yer alıyordu ve halkla paylaştığı bilgiler çok çarpıcıydı. Hudes'un anlattıklarına göre; iktidarlar finans enstitülerinin en kritiklerini kullanılıyorlardı ve bunun sayesinde gezegeni mega-şirketlerle hükmediyorlardı.

"Amaç kontrol etmektir. Hepimizin ve tüm hükümetlerin borç batağına batmış olmasını istiyor ve tüm politikacılarımızın kendi amaçlarına hizmet eden sermayelere bağımlı olmasını arzuyorlar. İktidarlar büyük medya şirketlerini de ele geçirdiklerinden beridir, ana akım medya

asla sistemde işleyen mantıkta bir sorun olduğunu anlamamıza izin vermiyorlar.."

Unutmayın, tüm bunları dile getiren bir komplo teorisyeni değil, 20 yıldan fazladır Dünya Bankası için çalışan bir Yale mezununun dava avukatının anlattıklarıdır. Aşağıda okuyacağınız hülasanın kaynağı bizzat kendi internet adresinden alınmıştır. Karen Hudes Yale Hukuk Okulu'nda hukuk ve Amsterdam Üniversitesi'nde ekonomi eğitimi aldı. 1980-1985 yılları arası ABD'li Eximbank'ta ve 1986-2007 yıllarında Dünya Bankası Hukuk departmanlarında görev aldı. Amerika Barosu'nun Sivil Uluslararası Hukuk Şubesi Komitesini ve Uluslararası Hukuk Derneği'ni, altında yer alan Uluslararası Amerika Şubesi Organizasyonu Sayıştayı ile Çok Yanlılık Komitesini kurdu.

Bugün Hudes, küresel ikti-

darların dünya düzenini bozan finansal sistemini açıklamak için çok emek veriyor. New American dergisine vermiş olduğu bir röportajında, bu iktidarlara gezegendeki tüm kaynaklara hükmedebilmeleri için nasıl bilerek izin verdiğimizizi anlatıyor..

Hudes'ın anlattıklarından; ABD Merkez Bankası merkezli güç manyağı ufak bir şirketler topluluğunun nasıl tüm dünya finans sistemini yönettiklerini öğreniyoruz. Bu ağın aynı zamanda ele geçirdiği medya sayesinde tüm suçlarını nasıl örttüğüne de şahit oluyoruz. New American ile yaptığı bir başka röportajında Dünya Bankası'ndan kovulmasının nedeninin, Dünya Bankası'nda vuku bulan birden fazla problemi gün yüzüne çıkarmasının sebep olduğundan bahsediyor. Şimdi, etrafına toparladığı başka muhbirlerle, kurumun tüm yolsuzluklarını ortaya çıkarmayı hedefliyor ve

bunu gerçekleştireceğinden de yeterince emin.

"Küresel Kontrol Kurumları Ağı" başlıklı Plos One dergisinde yayınlanan 2011 tarihli İsviçre çalışmalarının etkileyici makalesini anmakta fayda var. İlgili makalede Hudes'un özellikle vurguladığı konu, çoğunluğu finans enstitüleri ve merkez bankalarından oluşan bu ufak şirketler topluluğunun perde arkasından uluslararası ekonomiyi nasıl etkiledikleridir. "Tüm dünya kaynakları nasıl oluyor da bu grup tarafından yönetiliyor" diyor Hudes ve ekliyor; "güç manyakları medyayı da yönettikleri için bunu yapabiliyorlar ve bunu yapmak içinde iznimizi almış durumdalar".

Daha önceden Hudes'un bahsettiği mevzu İsviçre Çalışmalarından bahsetmiştim. Bu çalışmalar Zürih menşeli İsviçre Federal Teknoloji Enstitüsü'nden

bir takım araştırmacılar tarafından yürütülmüştü. Araştırdıkları konu dünya genelindeki 37 milyon şirket ve girişimcilerin arasındaki ilişkilerdi ve keşifleri yalnızca 147 mega-şirketten oluşan bir 'süper-varlık' ağının küresel ekonominin yüzde 40'ını kontrol ettikleri olmuştu.

Ekip yönetim ağının bağlarını çözmeye giriştiğinde ise küresel ekonominin yüzde 40'ını yöneten tüm bu süper-varlıkların başka bir 'süper-varlık' ağını oluşturan küçük bir grup tarafından yönetildiğini keşfetti. "Açıkçası tüm bu ağın yüzde 40'ını yönetebilecek ancak yüzde bir şirket varlığı söz konusu" diyor Glattfelder ki bunların birçoğu da finans enstitüsü. İlk yirmi de ise Barclays Bank, JPMorgan Chase & Co, ve The Goldman Sachs Grup yer almakta.

Fakat küresel iktidarlar yalnızca mega-şirketleri yönetmiyorlar. Hudes'ın aktardıklarına göre aynı zamanda gezegenin karşılaşılabileceği hemen hemen her ülkede var olan seçilmemiş, gizli organizasyonların bu hükümü gerçekleştiriyor olduklarıdır. Dünya Bankası, IMF ve Amerikan Merkez Bankası gibi merkezi bankalar yalnızca küresel para döngüsünün yasal olarak kaynağı görünümündedirler.

Bu sistemin tepesinde Uluslararası Ödemeler Bankası bu-

lunmaktadır. Bu banka, merkez bankalarının merkezidir ve Hudes Greg Hunter'a şöyle bir açıklamada bulunuyor; Fed ya da Uluslararası Ödemeler Bankası yok etmek için herhangi birilerini beklememize gerek yok. Bazı eyaletler çoktan para yerine altın ve gümüş, ayrıca diğer metalleri tanımaya başladılar.

Birçok insan Uluslararası Ödemeler Bankası'nı hiç duymamış olsa bile son derece önemli bir organizasyondur.

Küresel para akışını kontrol eden fakat birçok insanın duymadığı oldukça güçlü bir uluslararası organizasyondur Uluslararası Ödemeler Bankası ve tüm merkez bankalarının merkezidir. Ana binası Basel, İsviçre'dedir fakat aynı zamanda Hong Kong ve Meksiko City'de de şubeleri bulunmaktadır. Tüm bunlara rağmen esasen seçilmemiş, hesap vermeyen, vergi ve yasalara tabi olmayan tüm dünyanın merkez bankasıdır. Hatta Wikipedia bile şöyle tanımlamıştır; "Herhangi bir ulusal hükümete hesap vermek zorunda değildir." II. Dünya Savaşı sırasında Uluslararası Ödemeler Bankası Nazi'ler için kara para aklamak için kullanılmıştı ama günümüzde UÖB'nin küresel finans sisteminin merkezden kontrol etmek için kullandığı bir rehberdir.

Bugün, 58 küresel merkez

bankası UÖB'ye aittir ve ABD ekonomisinin gelecek yıllar boyunca herhangi bir politikacıyı uyguladığı gücün aynısına sahiptir. Her iki yılda bir dünyayı yöneten bankerler Basel'de bir başka "Küresel Ekonomi Buluşması" için bir araya gelmektedirler. Bu buluşmalarda verilen kararlar gezegendeki tüm kadın, erkek ve çocukları etkiliyor fakat hala hiçbirimiz bu duruma ses çıkarmış değiliz. Küresel Ödemeler Bankası küresel iktidarlar tarafından kurulan ve yine onların çıkarlarına hizmet eden, aynı zamanda dünya ekonomisinin köşe taşı olmayı amaçlayan bir organizasyondur.

Bu sistem kazara oluşmadı. Aslında küresel iktidarlar uzun zamandır bu sistemi geliştiriyor. Bir önceki "Dünya'yı Kim Yönetiyor? Küçük Bir İktidar Grubunun Kayışları Tuttuğunun Kanıtı" isimli makalede, Georgetown Üniversitesinden tarih profesörü Carroll Quigley'nin 1966 yılında yazdığı ve iktidarların Uluslararası Ödemeler Bankası üzerine büyük planlarını anlattığı kitabından bir alıntı koymuştum.

Küresel kapitalizmin dinamiklerinin bir başka uzun vadeli niyetleri vardı; tüm ülkelerin ve akabinde dünyanın politik sistemine hükmeden bir dünya finans sistemini kontrol etmekten başka bir şey değildi bu hedef-

leri. Bu sistem sık sık toplanan özel toplantılar ve konferanslarda alınan gizli anlaşmalar eliyle merkezi bankaların feodal bir yapıda dünyayı hükmetmesini öngörüyordu. Bu sistemin tepesinde de, kendilerini özel şirketler olarak lanse eden dünya merkez bankalarının kontrol ettiği İsviçre'nin Basel kentinde bulunan ve özel bir banka sayılan Uluslararası Ödemeler Bankasıydı.

Ve bugün gördüklerimiz tüm bunların birebir aynısıdır.

Bizleri borç batağına saptırmış ulusal hükümetlerin ve elbette bizlerin tabi olduğu "neo-feodal" yapının bir parçasıyız. Bu sistem merkez bankaları ve Uluslararası Ödemeler Bankası tarafından yönetilmektedir. Ayrıca sistematikken, dünyanın servetini ellerimizden küresel iktidarların ellerine transfer etmektedir. Fakat ne yazık ki birçok insanın bundan haberi yoktur çünkü küresel iktidarlar aynı zamanda neler gördüğümüzü, neler duyduğumuzu ve neler düşündüğümüzü de kontrol etmektedir. Bugün yalnızca, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki televizyon kanallarında yer alan haber ve programların yüzde 90'ından fazlasını kontrol eden altı medya devi şirket vardır. Bunların tümü Karen Hudes'in yok etmeye çalıştığı bir sinsi sistemdir.

AVRUPA'DA YÜKSELEN SAĞ BİZE NE SÖYLÜYOR?

Emrah Tekin

emrahtekin@meydangazetesi.org

Geçen Mayıs ayı sonunda yapılan Avrupa Parlamentosu seçimleri aşırı sağ partilerin oylarını ciddi bir biçimde artırmasıyla sonuçlandı. Seçim sonuçları bu yanı sıra Avrupa Birliği karşıtlarının zaferi olarak da yorumlandı. Seçimlerden %28.5 ile merkez sağ Avrupa Halk Partisi birinci olarak çıkarken, Avrupa Birliği'nin lokomotifleri olarak sayılan üç ülke olan Almanya, Fransa ve İngiltere'de aşırı sağ partiler oylarını ciddi biçimde artırdı. Oylarını belirgin bir biçimde artıran partiler ise Belçika'da ayrılıkçı Flaman partisi NVA, Fransa'da Le Pen'in Ulusal Cephe'si, İngiltere'de İngiltere Bağımsızlık Partisi-UKIP ve Danimarka'da oylarını ikiye katlayarak %26 oy alan Danimarka Halkın Partisi idi. Seçimlere katılım oranı %43 gibi çok düşük bir düzeyde kalmış olsa da, ırkçı çizgideki aşırı sağın söz konusu yükselişini, son dönemlerde Avrupa Birliği ülkelerinin sürekli kriz halindeki ekonomileri ve bu durumun sonucu olarak beliren göçmen karşıtı politikalarıyla birlikte değerlendirmek gerek.

Özellikle son on yılda Avrupa Birliği ülkelerini sarmaya başlayan ekonomik sıkıntılar, artan işsizlik ve yoksullaşma ve bunların

sonucu olarak devreye sokulan kemer sıkma politikaları, birçok ülkede Avrupa Birliği projesine kuşkuyla bakılmaya ve hatta varlığının tartışılmaya başlanmasına neden olmuştu. Bu tartışmaların merkezinde ise ilk elde göçmenlerin kesin bir şekilde sınırlandırılması, sıkı sınır kontrolleri geliyordu. Diğer taraftan Euro'dan çıkılması da tartışılan konulardan biriydi. Euro bölgesinin dağılması Avrupa ülkelerinde özellikle son yıllarda ciddi bir şekilde tartışılmaya başlanan bir olgu. Kimi ülkelerde yapılan bazı anketlerde ortaya çıkan eğilim ise, Euro'dan çıkılması şeklinde.

2008 yılında ortaya çıkan küresel finans krizi, Avrupa'da aynı yılın sonlarına doğru Yunanistan'da büyük bir isyan dalgasının doğmasına neden olmuştu. Almanya başta olmak üzere, Avrupa Birliği'nin ekonomik yardımlarıyla ayakta kalmaya çalışan, deyim yerindeyse ekonomik olarak iflas etmek üzere olan ülkede 2011 yılında yapılan seçimlerden göçmen karşıtı ırkçı politikalarıyla bilinen faşist Altın Şafak partisi ciddi bir oy artışıyla çıkmıştı.

Yunanistan, Türkiye ile olan sınırı dolayısıyla göçmenlerin, Avrupa'nın ekonomik olarak gö-

rece refah seviyesi daha yüksek ülkelere geçiş için basamak ülkelerinden biri olması nedeniyle göçmenler tarafında en çok rağbet edilen ülke konumunda. Büyük çoğunluğu diğer ülkelere geçemeyerek Yunanistan'da kalan göçmen nüfusu, faşist Altın Şafak Partisi'nin de ırkçı propagandalarında ekonomik krizin en önemli sebeplerinden biri olarak gösteriliyor. Avrupa Birliği ülkelerinin genelinde de bu yargının, Altın Şafak gibi ırkçı bir partiden öte devletler nezdinde var olduğunu söylemek mümkün. Birliğin göçmen karşıtı politikalarının somut bir pratiği olarak geçtiğimiz yılın sonlarında Türkiye ile Avrupa Birliği arasında göçmen geri kabul antlaşması imzalanmıştı. (Bknz: Meydan Gazetesi sayı 15-"Avrupa'nın Yeni Sınır Karakolu Türkiye oldu")

Devlet politikalarında somutlaşan göçmen karşıtlığı ise Avrupa'daki Altın Şafak benzeri başka partilerde yabancı düşmanlığı politikalarına bürünüyor. Bu anlamda söz konusu faşist parti ve siyasal akımların, bu politikalarıyla devletlerin ekonomik krizler, işsizlik ve yoksulluktaki aslan payını görmeyi engelleyerek, tüm suçu ülkelerindeki savaş ve benzeri yıkımlardan kaçarak ya-

şam mücadelesi veren göçmenlere yıkmayı amaçladığını belirtmek gerek.

Avrupa'da yabancı düşmanı aşırı sağın yükselişe geçmesinin bir diğer nedeni olarak da mevcut sosyal demokrat ve sosyalist partilerin neoliberal ekonomik programları uygulamalarıydı. Özellikle Fransa'da sosyalist Hollande, kemer sıkma politikalarına taviz vermeden devam etti. Bu anlamda neoliberalizmin derinleşmesi ile gelen kriz ve devletlerin sürdürmüş olduğu kemer sıkma politikalarının, aşırı sağın yükselişiyle doğru orantılı bir seyir izlediğini söyleyebiliriz.

Seçim sonuçlarına ilişkin Fransa'nın sosyalist başbakanı Manuel Valls'ın "Bir uyarıdan daha fazlası. Bu bir şok, deprem" değerlendirmesi, Avrupa'daki sol partilerin duruma ilişkin değerlendirmelerini özetliyor. AB'de aşırı sağın bu kadar yükselmelerinden rahatsız olan kesimlerin, durumun AB'nin küresel kapitalist politikalarıyla ilişkisini görememekteki ısrarı, Horkheimer'in "kapitalizmi eleştirmeye yanaşmayanların faşizme sıra geldiğinde de susmaları gerektiği" cümlesini hatırlatıyor.

Ukrayna'da Kim Ne İster?

Bozkurt Toral

bozkurttoral@meydangazetesi.org

Ukrayna'da Yaşayanlar

Yazının başında da belirtildiği gibi 21 Kasım sonrası sürecinin birbirine çakışık iki boyutta çözümlenmesi gerekiyor. Bu boyutlardan ikincisi de siyasi iktidarların mücadele alanında yaşayan insanların durumu.

Ukraynalılar, SSCB'nin son yıllarından itibaren Rusya'ya karşı mesafeli olmaya başlamışlardı ama bu durum SSCB sonrası dönemde de Ukrayna siyasetini ve ekonomisini Rusya'nın baskı altında tuttuğunu değiştirmede. SSCB'nin dağılmasından sonra Ukrayna'nın ne zaman kendi ekseninden sapmaya başladığını görse enerji meselesini ortaya çıkaran Rusya ile Ukrayna arasındaki gaz krizleri bunun bir göstergesidir. 21 Kasım'dan önceki süreçte ekseninden kayan Ukrayna için yaptırımlarla beraber yeni fırsatlar da sunan Rusya, bunu Ukraynalıların adeta gözüne girmek için yapmıştı, çünkü Batı'nın fırsatlarına eski "havuçsopa" anlayışıyla bir alternatif getiremeyeceğini fark etmişti.

Bu nokta da Ukraynalıların büyük bir kısmının neden Batı yanlısı olduğunu anlamak kolaylaşıyor. Rusya güdümündeki yönetimin olduğu ve bölge insanların ekonomik bir enkaz altında kaldığı ülkede insanlar, Batı'nın katılımcı demokrasisini, reformlarını ve sunduğu pazar imkânlarını kötünün iyisi olarak görüp çözüm olarak benimsemişlerdir.

Sonuç

Ukrayna'daki toplumsal hareketlilik başladığından bu yana, ölen insan sayısı yüzlerle ölçülmeye başlandı bile. Küresel ekonomik ve siyasi hesaplar arasında yaşamlarını sürdürmeye çalışan halk, Batı ya da Rusya güdümündeki siyasal iktidarlar tarafından katlediliyor.

Toplumsal mücadelenin, efendilerin siyasi ve ekonomik çıkarlarına hizmet etmediği bir üçüncü cephe, Ukrayna'da kendisini dayatıyor.

Bu çift cepheli savaş, bu coğrafyanın topraklarında yüzyıllardan beri devam ederken, hatırlanması gereken 20. yüzyıl başlarında, ezilenlerin bu coğrafya da yarattığı deneyimdir.

Ukrayna'daki Mahnovşçina deneyimini hatırlamaya sadece Ukrayna'da değil, efendilerin savaşlarının hüküm sürdüğü her yerde ihtiyacımız var.

Geçtiğimiz yılın son aylarında Ukrayna'da can çekişen "Turuncu Devrim" son nefesini de verdi. Ukrayna'daki 2010 yılı seçimlerindeki açık yenilgiden sonra bile Ukrayna'dan umutlarını kesmeyen Avrupa-Atlantik birlikteliğinin Doğu Ortaklığı sürecine Yanukoviç (Eski Ukrayna Devlet Başkanı) ve Azarov (Eski Ukrayna Başbakanı) 21 Kasım 2013'te beklenmeyen bir cevap verdi. Hükümetin cevabını "ülkeye ihanet" olarak değerlendiren muhalefet partileri, Batı yanlıları ve bazı Batılı temsilciler Euromaidan olarak adlandırılan protesto sürecini başlattılar.

Böylece 2004 seçimiyle başlayan ve sonra "Gül Devrimi"yle bağlatılan Ukrayna'nın yüzünü Batı'ya dönmesi ve ülkedeki ekonomik ve siyasi Rusya baskısını dengelemesini -bununla da kalmayıp sürecin Ukrayna taraflarınca AB ve NATO'ya kabulünü de öngören Turuncu Devrim tamamen sona ermiş oldu.

21 Kasım'dan bu yana devam eden yeni süreciyse iki boyutta çözümlenmek gerekiyor; siyasi iktidarların (Ukrayna Devleti, AB-Atlantik birlikteliği, Rusya vs.) bu coğrafyadaki ayrı ayrı stratejileri ve yine bu coğrafyadaki insanların beklentileri. Burada önemli olan -dünya üzerindeki diğer birçok hareketteki gibi- bu iki boyutun aynı coğrafyada ve aynı coğrafyaya ilişkin meydana gelmesiyle çakışık bir varoluşa sahip olmasıdır.

Siyasi İktidarlar

SSCB'nin dağılmasından sonra bağımsız bir siyasi yönetime dönüşen Ukrayna yönetimi bağımsızlığının ilk yıllarından itibaren

günümüze kadar hiçbir zaman bölgede ayrı ayrı stratejilerini kuran diğer iki siyasal iktidardan bağımsız bir strateji kuramamıştır.

Bölge üzerinde strateji kuran önemli siyasi iktidarlardan biri Rusya'dır. Ukrayna nüfusunun beşte birinin Rus olması ve Rusya-Ukrayna ilişkisinin tarihsel arkaplanı Rusya'nın sadece ekonomik ve siyasi çıkarlarla hareket etmediğini göstermektedir. Rusya için Ukrayna'nın kendisine bağlı olması önemli bir moral değerdir ama Rusya-Ukrayna ilişkisinin bu boyutunun diğer boyutlarını maskeleyen için kullanıldığı da muhakkaktır. Rusya için yurtdışındaki Rus nüfusu (özellikle Rusya'nın komşularındaki) sınırötesi siyasi, ekonomik ve özellikle de askeri yaptırımların meşruiyet kaynağı olarak görülmektedir. Rusya, Kırım'a yapılan askeri müdahalenin öncelikli nedenini Kırım'daki Rusların güvenliğini sağlamak olduğunu öne sürmüştü.

Diğer taraftan Rusya'nın o kadar da duygusal davranmadığını Ukrayna meselesinin Rusya açısından ekonomik ve güvenlikle ilgili boyutlarına bakmadan yapılacak bir yorum eksik kalacaktır. Şu anda halk oylamasıyla bağımsız cumhuriyetler haline gelen Donetsk ve Luhanks bölgelerinde Rus nüfusu ağırlığını gösterse de özellikle Donetsk bölgesinin ülkenin en zengin kesimini bulundurması ve SSCB zamanında SSCB'nin en gelişmiş sanayi bölgelerinden biri olması Donetsk ve Doğu Ukrayna'yı ülkenin geri kalanından daha önemli hala getiriyor.

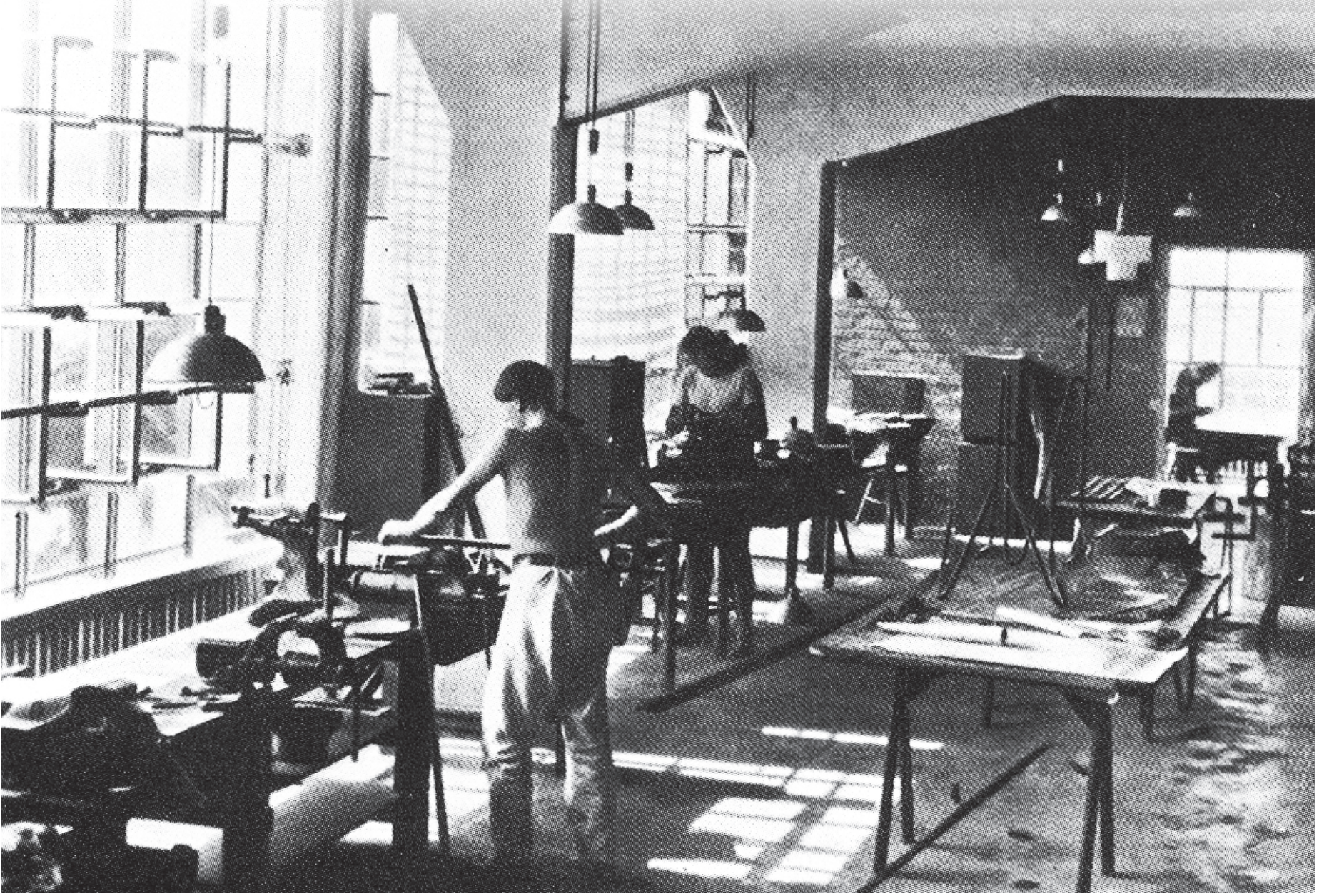
Ayrıca Ukrayna, Rusya'nın güvenliği ve askeri stratejisinde

oldukça önemli bir yer teşkil etmektedir. Rusya, 2010 seçimlerinden sonra Yanukoviç'in samimiyetini Kırım'daki Rus üssünün kiralama süresinin uzatılmasıyla deneyerek Ukrayna'ya verdiği askeri değeri göstermiştir. Rusya, Kırım'ı işgal ederek hem Ukrayna ve Batı ittifakına 21 Kasım sonrası süreç ile ilgili sert bir cevap vermiş hem de komşu ülkelere bir gözdağı vermiştir. Olası bir Ukrayna-Kazakistan ittifakının Rusya'nın Kafkasya ile bağlantısını kesebileceği için ise Ukrayna'yı şimdilik bir bütün olarak tutmak yerine kendisi için ekonomik ve askeri stratejik öneme sahip bölgeleri Ukrayna'dan koparmayı tercih etmiştir.

Bölge üzerinde strateji kuran bir diğer siyasi iktidarsa AB ve ABD'nin oluşturduğu Batı bloğudur. Batı'nın bölgedeki hedefi, ekonomik olarak zor durumda olan Ukrayna'nın ekonomik ve siyasi reformlarla kısıtlı bir gelişimden sonra, Rusya'nın Doğu Avrupa'ya yönelik siyasi ve ekonomik politikalarının etkisini engelleyecek bir barikat haline getirmektir. Batı güdümlü yönetim iktidardayken AB ve NATO üyeliği hedefiyle propaganda yürütmüş, fakat zaten AB üyeliği hakkında herhangi bir vizyon göstermeyen Batı, siyasi ve ekonomik reformlarda da eksiklik gördüğü için Ukrayna'ya mesafeli durmayı tercih etmiştir. Yine de Doğu Ortaklığı Anlaşması'yla Rusya'nın vaaddettiğinden çok daha iyi ekonomik şartlar sunan Batı, Rus yanlısı Yanukoviç ve Azarov tarafından geri çevrilince resmi olarak "bekle-gör" politikası benimsediğini iddia etse bile Batı yanlısı muhalefeti açıktan açığa desteklemiştir.

Kapitalizmin Yapıbozumu

BAUHAUS

Deniz Tanfener

Bir kazma sapına mı ihtiyacınız var? Yada bir saksı fesleğen, bir matkap, bir merdiven, sandalye, sunta da olabilir. Belki bir kutu boya, belki de basit bir falçata... Bunlardan birine ya da birkaçına ihtiyacınız varsa gideceğiniz yer şüphesiz bir yapı marketidir. Kat kat yükselen raflar, turuncu tulumlar giymiş işinin ehli personel, bir tarafından bakınca diğer ucunu göremediğin kocaman hangarlardan yaratılmış yeni bir tüketim cenneti. Evet, Bahaus'tan, Koçtaş'tan ve İkea'dan bahsediyoruz.

Evet, yavaş yavaş mobilyacıların, nalburların, marangozların yerini bu devasa marketler alıyor. Her şey belirli bir merkezde toplanıp tüketilmesi kolay hale getiriliyor. Başka bir deyişle, nakitler bu tekellere akarken, üretim nesnelere daha kolay satılır hale getiriliyor. Mobilyalar sözde kişileştirilirken ya da "sanat" ha-

line getirilirken, gündelik yaşamın ekolojisi AVM'lere ve diğer tüketim cennetlerine sıkıştırılıp yok ediliyor.

Bunlar bildiklerimiz, bilmesek bile yavaş yavaş kapanan mahalle esnafının yerini alan bu soğuk cennetlerle her çarpıştığımızda alttan alta hissettiğimiz bir şey.

Yalnız bu marketlerden birinin biraz farklı bir hikayesi var. Günümüzde yapı market şirketi olan "Bauhaus" adını kelime kökeni olarak "bauhütte" kelimesinden almıştır. Bauhütte kelimesi, ortaçağda kapitalizm öncesi üretim koşullarında, kilise yapımlarında kullanılan "yapı kulübesi" anlamına gelmektedir. Adından belli olacağı üzere, Bauhaus yapı ile ilgilenen bir kurum ama tabii ki bir yapı market değil. Bir sanat okulu. 1918 yılında kurulan bu okul yenilikçi bir

sanat anlayışıyla ilerlemiş, çok başarılı sanatçılar ve mimarlar yetişmiştir. Mimariye olan katkıları tiyatro sanatında da fazlaca etkilerini göstermiştir. Tiyatro-yu çerçeve sahneden kurtarmış, yerine çember ve arena sahne anlayışını getirmiştir. Kostümler üzerine de değişiklikler getirmiştir Bauhaus. İşlevsel olan ile estetik olanı bir araya getirmiştir. Dünya sanatına en büyük katkısı da budur.

Her ne kadar bir okul olarak anılsa da, ortaçağın komünal atölyelerini andırmaktadır. Zaman zaman dışavurumcu etkiler gösterse de komünist olmakla itham edilmiş, dönemin devlet adamları tarafından defalarca hedef gösterilmiş, sonunda 1933 yılında 200 polis tarafından kuşatılarak, kapatılmıştır. Daha sonradan bazı üyelerin katılımıyla, başka bir isimle kendini sürdürmüştür.

Estetik ile işlevselliği bir araya getiren bir akım, tabii ki kapitalizm için bulunmaz bir nimettir. Yani bu akımın, bir market zinciri olarak karşımıza çıkmasının en temel sebebi budur. Çünkü kapitalizm, dokunduğu her şeyi dönüştürür, kendinde anlamlı olan her bir nesneyi, bir kâr nesnesi haline getirerek içini boşaltır, koflaştırır gerçek anlamından kopartıp, market raflarına dizilmiş ambalajlı saçmalıklara dönüştürür.

Her ne kadar o bize hayatımızı kolaylaştırdığını söylese de asıl yaptığı şey yaşamı çalmak, doğrusu "şey"lerin içindeki yaşamı öldürüp içine kocaman bir hiçlik yerleştirmektir. Tabii ki, bir domatesin, bir ağacın ya da bir taşın kaçamadığı dönüşümden kısmen sanat da kaçamamış, bir sanat akımı olarak yola çıkan Bauhaus, bir yapı marketine dönüşmüştür.

Google'ın Savaş Robotları

Özgür Oktay

ozoktay@meydangazetesi.org

Google, arama motorunu, Gmail ve Maps(haritalar) gibi yüzlerce hizmetini bedava kullandırmasının karşılığında kullanıcıların bütün kişisel verilerini, sanal ve (Android telefon kullanıcılarının) fiziksel her hareketini kaydediyor. Bu sayede kullanıcılara özel reklamlar gösterebildiği için reklam sektörünün en çok kazanan şirketi ve dünyanın en değerli şirketlerinden biri.

Ancak bu devasa veri kaynağı, elbette her şeyi kontrol etmeye çalışan devletin de ilgisini çekiyor. ABD istihbarat teşkilatı NSA'nın eski çalışanı Edward Snowden, geçen yıl sızdırdığı belgelerle NSA'nın dünyada yaptığı yasadışı dinlemeleri ortaya çıkarmıştı (Bkz. Meydan sayı 12). Snowden'nin sızdırdığı belgelerle birlikte, NSA'nın Google veri merkezleri arasındaki hatların arasında yasadışı bir müdahale ile girerek tüm kullanıcı verile-

rine ulaştığı ortaya çıktı. Karizmaları çizilen sözde özgürlükçü Google çalışanları, NSA karşıtı küfürlü açıklamalar yapadursunlar, şirketin zaten uzun zamandır ABD devleti ve ordusu ile işbirliği içinde olduğu biliniyor. Üstelik dev teknoloji şirketi Google, ekonomik olarak güçlendikçe yeni alanlara atıldı ve sonunda kaçınılmaz biçimde kapitalizmin en karlı alanı olan savaş endüstrisine de girdi.

Google, son aylarda parasal gücünü kullanarak robotik alanındaki en yüksek teknolojileri bünyesinde topluyor. Google'ın aldığı şirketlerden ikisi doğrudan ordu ile çalışırken; Google, satın aldığı firmaların ordu ile yaptığı işleri durdurmayacağını açıkladı.

Özellikle Boston Dynamics'in internetteki tanıtım videoları, robotların terör estirdiği distopoların yakında gerçek olabile-

ceğini haber veriyor. Bu robotlar artık kendilerine yetebiliyorlar ve yakında tüm dünyayı saran ve güneş enerjisi ile çalışan (fişi çekilemeyen) bir iletişim ağı ile birbirlerine bağlanabilecekler.

Google'ın son dönemde satın aldığı robot firmaları:

Titan Aerospace: Titan Aerospace'in insansız hava araçları, üzerindeki güneş pilleriyle havada beş yıl kalabiliyor.

Boston Dynamics: Savaş robotları yapan firma, şimdiye kadar ABD ordusu için insana benzeyen, 28 hidrolik eklemli Atlas, büyük bir kediye benzeyen ve saatte 47km hızla koşabilen Cheetah ve 155 kilo taşıyabilen BigDog robotlarını yapmıştır.

Autofuss ve Bot&Dolly: Autofuss'ın tasarlayıp Bot&Dolly'nin ürettiği robotlar

istenilen hareketleri benzerlerinden çok daha az hata ile yapabiliyor.

Holomni: Holomni şirketi, 360 derece hareket sağlayan hassas motorlarla kontrol edilen tekerlekler üretiyor.

Meka Robotics ve Redwood Robotics: Meka şirketinin ürettiği insansız robot kafaları ve Redwood şirketinin kolları, çevrelerine çok hızlı tepki veren bir sisteme sahiptir.

Schaft: Endüstriyel robot kolları yapan firmanın en önemli buluşu yüksek kuvvetli motor teknolojisi. Firma, ABD ordusunun kuruluşu DARPA'nın 2014 robotik yarışmasında birinci oldu.

Industrial Perception Inc: IPI şirketinin uzmanlık alanı nesne tanıma ve derinlik algısı gibi görüntü işleme teknolojileridir.

Gezi'nin Ruhunu Araf'ta

Davut Erkan

davuterkan@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz sene Mayıs ayının sonunda bir şeyler oldu ve Taksim Gezi Parkı'ndan başlayarak öngörülmemiş bir durum çıktı açığa. Yaşanan kimilerince darbe girişimi, kimilerince masum taleplere yönelik şiddete tepki ya da iktidarın yaşamlara müdahalesine yönelik birikmiş öfkenin taşmasıydı. Kim ne derse desin 2 hafta boyunca Taksim Gezi Parkı'nda kolektif olarak yaratılan ve yaşanan bir şeyler vardı. Ve bu İstanbul'la sınırlı da kalmayarak birçok kente yayıldı. Birçok kesim ve kişi, ortaya çıkan halet-i ruhiyeye "Gezi Ruhunu" dediler.

Şüphesiz Gezi Parkı etrafında şekillenen toplumsal hareketlilik homojen değildi, mevcut iktidar yanlıları dışında hemen hemen her kesim bir ucundan kendi meşrebince dahil oldu bu hareketliliğe. Bu nedenle de Gezi etrafında şekillenen hareketliliğin, farklı kesimler bakımından birbirinden çok farklı -kimi zaman hemen hemen birbirine zıt- anlamlar taşıdığı açık. Uç bir örnek vermek gerekirse, bir taraftan Gezi'nin çıkış noktası olan polis şiddetine karşıtlıkla beraber tüm güvenlikçi yaklaşımları reddeden ve "kimsenin askeri olmayacağız" diyenler, öbür yandan "mustafa kemalin askerleriyiz" söylemleri ve orduyu göreve çağıran darbeci militarist söylem bir arada olmasa dahi, yan yana görüntü verdi. Ama Taksim Gezi İsyanı birincisinden yana şekillendi. Bu nedenle bu yazıda "Gezi Ruhunu" derken bir şekilde bu

süreçte görüntü veren her bir söylem değil, isyana hâkim olan genel söylem ve pratik kastedilecektir.

Çünkü "Taksim Gezi isyanı", toplumdaki ezilen kesimlerin birbirlerine omuz vererek birlikte gerçekleştirdikleri bir kalkışmaydı. Ve iki haftalık bu sürecin doğru bir okuması da ancak ezilenlerin örgütlü mücadelesi perspektifinden yapılabilir.

Gezi Parkı'nın şiddetle zapt edilmesinden sonra sokak eylemlilikleri devam etti. Bir taraftan da mahalle forumları, işgal evleri, bostan direnişleri, işgal edilen fabrikalardaki özyönetim deneyimleri Gezi'nin devamcısı olarak hayata geçirilmeye çalışıldı ve bunların bir kısmı halen devam ediyor. Mahallelerdeki hareketliliğin isyan sonrası seyri bakımından bir şeyler yazmak için hem henüz erken ve hem de bu konu ayrı bir yazıyı hak ediyor şüphesiz. Ancak her cumartesi Taksim'e yapılan çağrılar, şaşmaz bir şekilde aynı şekilde devam eden toplaşma, su ve biber gazı servisi, ara sokaklarda barikat kurup bir süre çatışma ve gözaltına alınanlar dışında evlere dağılma seremonisi, isyan sürecinde açığa çıkan adrenalinin fetiş haline döndü. Azalan kitle, artan şiddet ve sıradanlaşmayla birlikte bu da gün geçtikçe daha da etkisizleşen bir seyir izledi ve sokak da eski seyrine döndü. Gezi'nin yıldönümündeki cılız eylemliliklerden sonraysa iktidara yakın

gazetelerde coşkuyla "gezi ruhuna el fatiha" haberleri yapıldı.

Gezi'den sonra aynı cümleyi iki farklı tonlamayla sık sık duyar olduk: "Nerede gezi ruhu?" Biri herhangi bir toplumsal adaletsizlikte, isyan günlerindeki karşı çıkışı arayan sitemkâr ton. Diğeri ise o iki haftalık süreçte yaşananlara duyulan özlemi ifade eden nostaljik "nerde o eski günler" tonu.

Allaşına nedir bu "Gezi Ruhunu" denen şey, hem nasıl oldu da bir vardı bir yok oldu. Nerede arayalım da bulalım onu? İşte yukarıda yazılanlarla bir giriş yapmaya çalıştığımız bu yazının cevap bulmaya çalışacağı soru tam da bu. Ancak ruh soyutluğunda değil, açığa çıkan söylem ve pratiklerin somutluğu üzerinden o "ruh"un bileşenlerini ve bileşemeyenlerini ortaya koymaya çalışacağız.

O halde önce nelerin var olduğundan bahsetmek lazım. Her şeyden önce sokağa çıkmış isyan vardı. Gezi Parkı'nı yıkıp yerine kışla/AVM/otel/rezidans/kültür merkezi vs. dikeceğiz diyen iktidar, Gezi Parkı park olarak kalsın diyen insanlar ve bu insanlara sabahın köründe gazla copla pervasızca saldıran, çadırları yakan polis... Elbette polis şiddeti yeni değildi. İster emek sömürsüne karşı dursun, ister adaletsizliğe; ister deresine kurulan HES'e karşı dursun, ister

köyüne yapılan kalekola devlet copunu mermisini hiç esirgemedi halktan. Üstelik 1 Mayıs 2013'le birlikte Taksim'de eylem yapmak yasaklandı ve yapılan her tür eylem ve basın açıklaması polisin şiddetiyle dağıtıldı. Ancak her bardağın bir taşma noktası vardı. Evlerinde oturup lanet okumakla yetinen sessiz çoğunluk sokağa çıktı yani isyan etti. Sokaktaki toplumsal muhalefetle birleşince devlet bir mevzi kaybetti, çünkü beklemediği bir şeye hazırlıksız yakalandı.

Sonra direniş vardı. Dövüşerek kazanılan mevziler, barikatlarla devlete kapatıldı. İktidar tüm gücüyle yüklense de, her defasında geri püskürtüldü. Elbet sonsuza dek böyle kalamayacaktı, herkes bunun bilincindeydi. Ama olsundu, önemli olan ne kadar süreceği değil, nasıl sürdüğüydü.

İşte burada paylaşma ve dayanışma girdi devreye. Herkes yeteneğini koydu ortaya. Kimi barikat kurdu, kimi yemek yaptı. Kimi gaz yedi, kimi gaz yiyenlere talcidli su verdi. İnsanlar evlerinde battaniye-elbise getirdiler orda kalanlar için, polisten kaçanlara kapılarını açtı, kapının önüne limon-süt bıraktılar. Kimi mesleğini herkesin hizmetine sundu; yaralıları tedavi etti, karakollar-da gözaltı peşinde koştu. İşte isyana rengini veren temel şey de buydu.

Ve şimdiye kadar sokakta hiç ya da pek yan yana gelmemiş kesimler birlikte omuz omuza direndiler. Sınıf mücadelesi, kadın, LGBT, ekoloji, gençlik hareketi, Kürt halk hareketi gibi birbirinden kopuk mücadelelerin özneleri bir arada eylediler. Şimdiye kadar sadece kendi derdiyle dertlenen kesimler, esasen dertlerinin ortak olduğunu anlamaya başladılar. Şekiller değişse de öz hep aynıydı. Taraflar farklı olsa da değişmeyen şey tahakküm ilişkisiydi. İşte bu bir aradalığın yarattığı şey, tahakküm ilişkilerinden birine karşı mücadele yürütülürken diğer tahakküm ilişkilerini devam ettirmeme, yok saymama gerekliliğiydi. Bu ise yeni iktidar ilişkileri doğurmadan mücadele etme pratiğini geliştirdi. Örneğin "Küfürle değil inatla diren" diyen kadın hareketi, direnişte kullanılan cinsiyetçi söylemleri değiştirdi.

Olan şeylere bakıldığı gibi paralelinde olmayanlara da bakılabilir. Direnişin yarattığı her şey iktidarın bir mevzisini yıkar. Mesela paylaşmanın olduğu yerde kapitalizm barınmaz. Dayanışmanın olduğu yere iktidar sızamaz.

Bu liste uzayabilir ama uzatmaya gerek yok. Ancak anlatmaya çalıştığımız şudur, bugün özlemlerle yâd edilen ve adına Gezi Ruhu denilen şey, soyut bir ruh değildi. Orada hep beraber yaratılan değerler, yaratılan bir direniş kültürü ve kolektif bir yaşam vardı. Burada bir isyanın formülünü çıkarmak derdinde de değiliz. Ancak neyi aradığımızı bilmeden onu bulamayız. Neyi istediğimizi bilmeden onu yaratamayız.

Tersinden söylemek gerekirse, orada yaşananın, yaratılanın ve yıkılanın ne olduğunu iyi tahlil edersek, o direnişi her an ve her yerde yaratabiliriz. Bir fabrikada veya işçilerin çalıştığı herhangi bir işyerinde, bir okulda, evde ya da sokakta. Her nereyesek orayı direnişin mekânı haline getirebiliriz. Yeter ki isyan edelim, direnelim, paylaşma ve dayanışmayı düstur edinelim ve bunları yaparken de iktidarı kendi içimizde yeniden üretmeyelim.

Hatırlamak Değil Unutmamak!

Gürşat Özdamar

gozdamar@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz 31 Mayıs günü İstanbul'da neredeyse sıkıyönetim günlerini aratmayacak bir gün yaşandı. Sokağa çıkmak, bir yerden bir yere gitmek, hele de Taksim'e yaklaşmak neredeyse imkânsızdı. Çünkü o gün, bundan tam bir yıl önce yaşanan Gezi İsyanı'nın birinci yıldönümüydü ve başta Taksim Dayanışması, herkesi o gün Taksim'de olmaya, "Gezi'yi anmaya" çağırıyordu.

Oysa bundan tam bir yıl önce, sokaklara çıkan, alanları dolduran, tam iki hafta boyunca Gezi'de farklı bir deneyim yaşayanlar, bizler, bu isyanı bir şeyin yıldönümü diye başlatmamıştık. Sabrımızın bittiği, öfkemizin patladığı, cesaretimizin bizi taşıdığı bir an gelmişti ve biz o anın birer parçasıydık artık.

O "an", belki önceden planlanmamıştı, belki tam da düşünüldüğü gibi gerçekleşmemişti, ama olmuştu işte. Artık, o "an" yaşanır olmuştu.

Paris'te bütün bir yaşamı durdurup kaldırım taşlarının altındaki kumsalı gören komünarlar da sabırlarının bittiği yerde örmüşlerdi barikatlarını. İşte o an var olan korkularından sıyrılıp, yeni bir yaşam uğruna yaşamlarını daha net ortaya koyabilmişlerdi.

Günde 8 saat mücadelesi yürüten anarşist işçilerin, önce kendi kasabalarındaki, sonra da birçok eyalette fabrikalarındaki üretimi durdurup alanlara taşmaları ve bu yüzden patronların silahlı güçlerince hedef alınarak katledilmeleri de böylesi "an"lardan biridir. Yıl 1886'dır.

Devletin baskıcı kanunları yetmezmiş gibi bir de örgütlü oldukları sendikalarını kapatmaya yönelik yeni bir düzenlemenin yapılmak istenmesi, bir yanda İzmit'ten,

diğer yanda Topkapı'dan işçilerin yollara düşüp şehrin merkezini kilitlemesi de böylesi "an"lardan biriydi.

Yoksulların, işçilerin, evsizlerin, kısaca bütün ezilenlerin öfkesinin ne zaman patlayacağı önceden kestirilemez.

Elbette patronlar da, devletler de yukarıda sadece birkaçını saydığımız direnişlerden korkmakta, bir benzerlerinin oluşması için de elinden geleni yapmakta, ya bu direnişleri hiçleştirmeye gayret etmekte, ya da unutturmaya çabalamaktadır.

Elbette, ezilenler, zincirlenen ayakları, kırbaçlanan bedenleri, makinaya kaptırılan kolları unutmayacak. Üzüntümüz öfkemizi, öfkemiz isyanımızı besleyecek.

Ama unutmamak demek, yalnızca hatırlamak demek de olmamalıdır. Eğer 1886 unutulmamış olsaydı, bugün hala günde 10 saat, 12 saat çalışma diye bir şey olmamış olurdu. 15-16 Haziranlar unutulmamış olsaydı, taşeron sistemi uygulanıyor olmazdı.

Bugün Gezi İsyanı'nı yaşamış, bu isyanın bir parçası olmuş olan bizler, son bir yılda katledilen arkadaşlarımızı unutturmamakta da samimi ve kararlıysak, sokağa çıkmak için yıldönümünü, anmaları, 31 Mayıs'ları beklemek yerine, yeni "an"lar yaratmanın peşine düşmeliyiz.

Nasıl ki, kapitalizm şu anda da var, öyleyse isyan da şu anda da olmalı.

Ancak o zaman, yeni yeni anmalar yapmak yerine düşlediğimiz bir yaşamı kurabilmiş oluruz.

Polis Şiddetine Ödül 3 Anarşiste 20 Ay Ceza Verildi

Bundan iki yıl bir ay önce, 14 Mayıs Pazartesi günü, sabaha karşı saat 5 civarında İstanbul'da "1 Mayıs operasyonu" adı altında anarşistlere yönelik kapsamlı bir operasyon yapıldı. Polisin elinde bankalara ve şirketlere yönelik eylemlerde bulunduğu düşünülen 17 kişilik bir liste vardı. Buna polisin fişlemelerinde adının karşısında "anarşist" yazanlar eklendi. Ha bir de iki yıldır birçok kişinin telefonunu dinledikleri ancak hiçbir şey bulamadıkları bir anarşist örgüt dosyaları vardı. Hepsini toplayarak 60 kişilik bir anarşist cadı avı başlattılar.

Sabahın seherinde "terörle mücadele ekipleri" tarafından uzun namlulu silahlarla eş zamanlı gözaltı ve arama operasyonları düzenlendi. Bu operasyonlardan biri de Kadıköy'de bulunan Paylaşma ve Dayanışma Derneğine (PAYDA) yapılmıştı. O sırada dernekte bulunan Furkan Çelik, Oğulcan Akdoğan ve Deniz Benol darp ederek gözaltına almak istenmişti. Sadece Furkan Çelik hakkında yakalama kararı olmasına rağmen orada bulunan ellerini ters kelepçeleyerek ayaküstü sorguya tutmaya çalışsan 25 polise direnerek karşılık veren anarşistler 5 katlı binanın merdivenlerinden sürüklenerek ve yine darp edilerek indirilmişlerdi...

1 Mayıs dosyasında örgüt bulunamadı ve mala zarar verme ve kanunsuz gösteri gibi suçlarla dava açıldı. PAYDA'dan gözaltına alınan 3 kişi hakkında ise buna ek olarak "memura direnmek" ve "hakaret suçlamasıyla" dava açıldı. Davayı açan savcıya göre anarşistlerin "katil polis hesap verecek" diye slogan atmaları polisleri hakaretti. Dahası bu polislerin "görevlerini" yapmalarını engellemeye yönelik bir tehditti bu yüzden de memura mukavemet suçu oluşmuştu. Furkan, Oğulcan ve Deniz yargılandılar ve yargılama sonucunda polisleri "hakaret" ettikleri ve direniş gösterdikleri için 20'er ay hapis cezasına hükmedildiler.

Katil polis hesap verecek sloganının devlet tarafından bu kadar ciddiye alınmasının elbette arkasında yatan çok ciddi nedenler var. Devlet adaletsizliklere karşı sokağa çıkan ezilenleri sindirmek için polisi jandarmasıyla koca bir silahlı gücü, savcılık ve mahkemelerden oluşan adliye teşkilatını, L tipinden F tipine kadar cezaevlerini kullanıyor. Sokağa, karakolda devrimciler polis tarafından hedef gözetilerek katlediliyor. Ve devlet, kendisini koruyan kiralık katillerini her zaman koruyor.

Uluslararası Baran Tursun Vakfı'nın verilerine göre 2007 yılından bu yana 162 kişi polis tarafından öldürüldü. 27 kişi polis karakollarında ölü bulundu. Bunların büyük çoğunluğunda failer hakkında hiçbir işlem yapılmadı. Çünkü soruşturmayı yürütenler katillerin kendisi olunca elbette bütün deliller yok edilecek ve dosya kapatılacaktır. Dava açılan çok az sayıdaki cinayette ise "zor kullanma yetkisinin aşılması" veya "meşru savunma", "haksız tahrik" gibi hükümler uygulanarak polisler hakkında ya beraat kararı verildi ya da kısa süreli cezalar verilerek polislerin benzer katliamları cesaretlendirildi. İşte budur devletin adalet mekanizması ve adalet anlayışı...

Polis, sokağa çıkan herkese yönelik işkence ve cinayet suçları işlemeye devam ediyor. Hakkını arayan işçi, deresini koruyan köylü, özgürlük isteyen halk, adalet isteyen kadın vs sokağa çıkan her kesim polis şiddetine maruz kalıyor ve yargı mekanizması da cezasızlıkla işkencecileri ve katilleri koruyor. Ancak elbette ezilenlerin mücadelesiyle er ya da geç katiller ve işkenceciler hesap vereceklerdir. Çünkü insanlık suçlarında zamanışımı olmaz.

İşte bundandır "katil polis hesap verecek" diye slogan atılınca katillerin ve katilleri kollayıp aklayanların üzerlerine alınmaları, kendilerine vazife çıkarmaları.

Devletin Adaleti Gülsüm'e Müebbet

Devletin adaleti 22 yaşındaki Gülsüm Koç'u betonlar içinde çürümeye bırakarak kendi çürüklüğünü bir kez daha göstermiştir.

19 yaşındaki lise öğrencisi Gülsüm Koç, 2011 yılında Bingöl'de bir polis aracına düzenlenen saldırı nedeniyle tutuklandı. Olay günü bir akrabasının evindeydi, tüm tanıklar ve telefon kayıtları da bunu kanıtlıyordu. Olayda silah kullanıldığı iddiası vardı ancak hiçbir kanıt bulunmaması nedeniyle Gülsüm silahlı saldırı yapmak suçlamasından beraat etmişti.

Hakkındaki tek "delil", "Avcı" kod adlı gizli tanığın Gülsüm'ün olay yerinde olduğunu ileri sürdüğü ifadesiydi. Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi sadece bu ifadeye dayanarak Gülsüm'ü iki polisi öldürmeye teşebbüsten iki kere 13 yıl dört ay, "Devletin birliği ve ülkenin bütünlüğünü bozmak" suçundan ise müebbet hapis cezasına çarptırdı.

Kararın açıklanmasının ardından Gülsüm'ün avukatı Yargıtay'a başvurdu. Yargıtay 9. Ceza Dairesi, temyiz için dosyayı Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderdi. Dosya ile ilgili görüş açıklayan Başsav-

cı Yardımcısı Osman Turan Şahin, temyiz itirazlarının reddini talep ederek herhangi bir gerekçe sunmadan Gülsüm hakkında "devletin birliği ve ülke bütünlüğünü bozmak" ve "örgüt faaliyeti çerçevesinde kamu görevlisini öldürmeye teşebbüs" suçlarından verilen cezanın onanmasını istedi.

Yargıtay 9. Ceza Dairesi, Gülsüm hakkındaki kararını geçtiğimiz günlerde açıklayarak, ömür boyu ve 26 yıl 8 ay hapis cezasını onadı. Yani Gülsüm, toplam 34 yıl daha cezaevinde kalacak.

19 yaşında henüz lisedeyken tutuklanan, yaşanan olayla ilgili hakkında hiçbir kanıt bulunmazken sadece bir gizli tanık ifadesiyle 3 yıldır tutuklu bulunan Gülsüm Koç, devletin adaletsizliğinin kanıtı olmuştur ve devletin adaleti bu davayla genç bir kadını betonlar içinde çürümeye bırakarak kendi çürüklüğünü bir kez daha göstermiştir.

YALINAYAK

Hasta Tutsaklar Yaşam İçin Direniyor

Cezaevlerinde bulunan hasta tutsakların tedavileri yapılmayıp tahliyeleri gerçekleştirilmezken, tutsakların durumu gün be gün daha da kötüleşiyor. İktidarlarca tutsak alınarak hapsedilen ve iradesi çalınmak istenen birçok hasta tutsaksa hem hapsedildikleri duvarlara hem de hastalığa direniyor.

Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde tutsak bulunan Umut Fırat Süvarioğulları gazetemize yolladığı mektupta, aynı cezaevinde bulunmakta olan hasta tutsakların durumunu ve tutsakların başka cezaevlerine sevk edilmek istemelerine karşın maruz kaldıkları durumları anlattı.

"Ozan Çıra adlı bir arkadaş, geçen ay mahkemesinden tahliye oldu. Kendisi ağır tüberküloz hastası ve kan kusuyor. Kendisiyle ilgilenen kimse yok. Rapor almak için uğraşılıyor, doktoru dışarıda tedavi olması gerektiğini söylüyor. Davasından tahliye olmasına karşın, daha önce açlık grevinden kaynaklı iki ve intihar etmeye kalkışmaktan aldığı bir disiplin cezası nedeniyle bırakılmıyor. Yaşadığı stresten dolayı psikolojisi de bozuluyor ve sürekli kan kusuyor. Bu esnada gelen ambulanslar hastaneye götürmeyi kabul etmiyor ve "ring-le götürün" diyor. Hepsi ni görüyoruz, duyuyoruz, biliyoruz. Hasta tutsaklar problemi sıklıkla gündeme taşınmasına rağmen insanlar gün gün eriyerek ölüme gidiyor. Arkası sağlam olmayan zengin ve nüfus sahibi olmayan (bu arada daha önceki yazımda belirttiğim yeniden yargılama mevzusunda Aziz Yıldırım hakkındaki karar, ibretlik örnek oldu. "Sorumlu Cemaat" deyince, temize çıkarmak için yeniden yargılama ve infazın durdurulması istendi!) özellikle adli tutuklular, rezil muameleye maruz kalıyor. Oysa disiplin cezasının kaldırılması kurum müdürünün yetkisinde, ama yapılmıyor.

Diğer konu; Mehmet Ali Kapar isimli siyasi ama ayrı kalan bir arkadaş daha var. Kendisi Mardinli, 20 yıldır hapiste. Kendisi iradesi dışında, Mardin'den Batı illerine sevk ediliyor. Babası ve annesi çok yaşlı, felç düzeyinde ağır hasta

olduğundan uzun zamandır sevkini Mardin'e yapılmasını istiyor. Bu amaçla girdiği açlık grevinden kendisine söz verilerek bırakılarak ringe bindirilmiş, Mardin yerine yine buraya getirilmiş. 20 gün önce, talebi yıllardır reddedildiği için yine açlık grevine girdi, 15. gününde ölüm orucuna çevirdi. İdrarından pekmez kıvamında kan gelmeye başlayınca hastaneye götürüldü. Buradan birkaç arkadaş, açlık greviyle destek oldu. Ben de hastalığım sebebiyle açlık grevine giremesem de, konuya ilişkin bir dilekçe yazdım. Yaklaşık 10 günlük ölüm orucu sonrasında idare tekrar ısrarla söz verince, arkadaş bırakmayı kabul etti.

Son 10 yıldır, sistematik olarak, Adalet Bakanlığı'nın özellikle siyasi tutsakları, büyük gruplar halinde, ailelerinden uzak hapishanelere sevk etmesiyle binlerce kişi mağdur oluyor. (Ben de beş yıl boyunca Bolu F Tipi'ne sevk olmuştum 60 kişiyle birlikte, geçen yıl ancak dönebeldim.) Özellikle uzun yıllar zindanda oluştan kaynaklı ailelerin yıpranmasıyla, ziyaretlere uzak yerlere gidemeyişiy-le mağduriyet büyüyor. Bu makul taleplere, bakanlık ısrarla olumsuz cevap verince, mahkûmlar açısından, bedeninin yıpranması pahasına açlık grevinden başka seçenek bırakılmıyor. Tabii açlık grevinden de kesin sonuç alındığı söylenemez. Verilen sözlerin tutulacağına, ringe aracının adresine ulaşacağına garantisi yok..."

Kullan-at Kılavuz:

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilir ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

Hasta Tutsakların Tahliyesi

Duygu Üyetürk

kullanat@meydangazetesi.org

Hasta tutsaklara ilişkin cezaevlerinden her gün yeni haberler gelmekte ve tutsaklar devletin adaletsizliğiyle ölüme mahkûm edilirken, bu yazımızda hasta tutsakların tahliyesine karar verilmesi için kullanılması gereken yol ve yöntemlerin biçiminden bahsedeceğiz. Özetle; hasta tutuklu cezaevi yönetimine başvurduktan sonra talebi değerlendirilir, uygun görülürse tam teşekküllü bir hastaneye sevk edilir. Ardından Adli Tıp Kurumu'na gönderilen raporlar uygun bulunursa Savcılığa bildirilir, Savcılık ise tahliye kararını verir deniliyor.

Pratikte ise, cezaevine hasta olduğun hissedenden tutsak başvuruda bulunur, başvurusu en az üç gün bekletilir, bu aşamada durumu ciddiye anında müdahale yapılamadığından tutsak kaybedilir ya da hastalığı ağırlaşır. Ağır hastalıkta bile, tetkikler 3-4 ay sonraya gün verilerek ötelenir. Gardiyanın yatış kâğıdını unutması bile, ameliyatın haftalarca ertelenmesine sebep olurken; bazı hekimlerin etnik ve siyasi sebeplerle hastaları aşağılaması, kelepçeyle muayene, kötü ilaçların verilmesi, ameliyatların geç verilmesi gibi uygulamalar hasta tutsakları ölüme adım adım yaklaştırır. Diyelim ki, devletin hekimleri yani Adli Tıp Kurumu nadir de olsa bir olumlu rapor verdi, bu sefer Savcı inisiyatif kullanmaya çekinip, Terörle Şube'ye yazı yazarak hasta tutsağın kamu güvenliğini bozup bozmayacağını sorar. Tabii olumlu bir yanıtı bugüne dek hiç rastlanmaz.

Anayasa'nın 104. maddesine göre; Cumhurbaşkanı "sürekli hastalık, sakatlık ve kocama sebebi ile belirli kişilerin cezalarını hafifletmek ve kaldırmak" yetkisine sahiptir. Yalnızca hasta tutuklular veya aileleri tarafından yapılan başvurular neticesinde Abdullah Gül bu yetkisini, 2008'den bugüne kadar sadece 26 tutsak için kullanmıştır.

Ceza İnfaz Kanunu'nun 16. maddesinde "hükümlünün hastalığının hayatı için kesin tehlike teşkil ettiğine Adli Tıp Kurumunca düzenlenen ya da Adalet Bakanlığınca belirlenen tam teşekküllü hastanelerin sağlık kurullarınca düzenlenip Adli Tıp Kurumunca onaylanan rapor gere-

ği karar verilen" kişilerin infazlarının ertelenebileceği düzenleniyor olsa da, bu madde uygulanmamaktadır. Dahası, hasta tutuklu ve hükümlülerin Adli Tıp Kurumu'ndan onay alması ise aylar yıllar süren bir oyalama politikasından ibarettir.

Adalet Bakanlığı'nın belirlediği tam teşekküllü hastanelerden alınan raporlar Adli Tıp Kurumu'nda aylarca bekletilmekte, kimi zaman hastalar ring araçlarıyla saatler boyunca süren yolculuklarla İstanbul Adli Tıp Kurumu'na çağrılmakta ve çoğu dosya ret kararı ile geri gönderilmektedir.

5 Mart 2013 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, Gülay Çetin/Türkiye kararı ile ağır hastalığı olan tutsakların korunmasına yönelik mevcut düzenlemelerin yeterince açık, öngörülebilir ve etkili olmadığını hüküm altına almış; tutuklu ve hükümlülerin Adli Tıp Kurumu tarafından heyet raporlarına rağmen tekrar muayeneye çağırılması ve bu durumun gecikmeye neden olması eleştirilmiş ve Türkiye, işkence yasağını ihlal ettiği için mahkûm edilmiştir.

6411 Sayılı Kanunla hasta hükümlülerin infazının ertelenmesi açısından olumlu bir düzenleme getirilmiş gibi sunulan koşullar, hükümlünün "maruz kaldığı ağır hastalık veya sakatlık nedeniyle hayatını yalnız idame ettirememesi" ve "toplum güvenliği bakımından tehlike oluşturmayacağına değerlendirilmesi" şeklindedir.

Devletin hasta tutsak politikası; sorunu çözme değil, zamana yayma politikasıdır. F tipi cezaevlerinden bu yana 2752 sağlıklı insan, cezaevleri koşullarıyla katledilmiştir. Hapishanelerde hastane ve doktor yoktur. Doktor ayda bir gelip, bir iki saat içinde herkesi muayene ettiği sanılarak gider. Tutsaklar ise suçlu ve ölmesi beklenenler olarak görülür. Çünkü devlet, muhalefet edeni bin yıllardır imha eder, yok eder ve öldürür. 1800'lerden sonra feodal ve aristokrat yöntemlerle değil ama yine burjuvazinin yöntemleriyle bu sefer halk da ikna edilerek, devlet; yok etmeye, cezaevinde ölüme terk etmeye devam etmektedir.

21. YY. Teslimiyet Teorileri ve Pratikleri:

Şirketleri
Maviye
Boyayan

ILO

Merve Arkun

mervearkun@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz 13 Mayıs günü Soma'da yaşanan katliamda (açıklanan rakamlara göre) 301 işçinin yaşamını yitirmesinin ardından madenlerdeki ağır çalışma koşulları, güvencesizlik, taşeron sistemi çokça konuşulmaya başlandı. Yerin yüzlerce metre altında, yüzlerce işçi katledildikten sonra, bu coğrafyada sanki daha önce hiç iş cinayeti yaşanmamış, işçiler sanki hiç göz göre göre katledilmemiş gibi, herkes işçilerin güvenliğinin sağlanmasına ve bunun denetiminin gerekliliğine dem vuran açıklamalarda bulundu. Televizyonlardaki tartışma programları, gazetelerdeki köşe yazıları hep bundan bahsetti; çalışma alanları daha güvenli hale getirilmeli, bunun denetimi eksiksiz sağlanmalıydı. İşte tam da bu konuyla alakalı olarak herkes baz alınması gereken bir "standart"tan bahsediyordu. Televizyoncular, gazeteciler, sendikacılar, milletvekilleri... Soma benzeri "elim kazaların" önlenmesi için ILO standartlarının tanınması gerekiyordu.

Sendikalar, yazarlar-çizerler, muhalefet partileri bir noktaya odaklanmış, hükümetin ILO sözleşmelerini imzalamasını gerektiğine vurgu yapıyordu. Öyle ki ana sendika DİSK "TBMM, ILO'nun Madenlerde Güvenlik ve Sağlık Sözleşmesi'ni İmzalasın" açıklamaları yapmış, ana muhalefet partisi CHP'nin genel başkan yardımcısı Sezgin Tanrıkulu da "AKP hükümetinin derhal yapması gereken öncelikli görevlerden biri ILO'nun ilgili maddelerini derhal imzalamak" diyerek ILO'yu meclis gündemine taşımıştı.

Peki, katledilen yüzlerce işçinin ardından böylesine gündem olan, gerekli önem arz edildiği takdirde benzer katliamların önlenilebileceği iddiasını yaratan ILO neydi?

ILO Nedir?

1919 yılında, Versailles Barış Antlaşması'na bağlı olarak İsviçre'de kurulmuş ILO (International Labour Organisation - Uluslararası Çalışma Örgütü), 1946 yılında Birleşmiş Milletler'in

uzmanlık kuruluşu haline gelmiştir. Örgüt, "Evrensel insan ve çalışma haklarının korunması" ilkesi iddiasıyla kurulmuştur.

Temel çalışma hakları, örgütlenme ve toplu sözleşme hakkı, zorunlu çalıştırmanın kaldırılması gibi alanlarda belirli standartlar yaratan ILO, çatısı altında bulunan üye ülkelere de bu standartlara uyma noktasında sözleşmeler sunarak **tavsiyeler vermektedir**. "Bağımsız işçi ve işveren örgütlerinin gelişiminin teşviki"ni amaçları arasında tutan ILO, "eşit katılım" ilkesinden de vazgeçmeyerek işçiyi, işvereni ve hükümeti bir araya getirmektedir. Yani Uluslararası Çalışma Örgütü ILO, işçiyi, işçinin katili patronu ve katliama göz yuman devleti aynı masada çözümlenmeye itmektedir.

ILO'da Çözüm: İşçi, Patron, Devlet El Ele

Her yılın Haziran ayında ILO'nun Cenevre'de düzenlenen ve örgütün bütçesinin de oluşturulduğu Uluslararası Çalışma Konferansı'na ikisi hükümet delegesi, biri işveren, biri ise işçi temsilcisi olmak üzere her ülkeden 4 delege katılım gösterir. Ülkelerin çalışma koşullarıyla ilgili değerlendirmeler yapan ILO'nun toplantısına, katılımcı ülkelerin ilgili bakanları da katılır. Çalışma hayatına ilişkin sorunların halledilebilmesi savıyla yola çıkan bu toplantıda patron, bakan, devlet üçlüsü işçilerin koşullarının "iyileştirilmesi" noktasında fikir teatisinde bulunurlar; yani aslında işçiyi az ücretle çok saat-kölece koşullarda çalıştıranlar etrafında toplandıkları masalarda planlarının devamını getirirken, bunu da "işçiyi düşünen" imajına bürürler.

Global Compact ve Şirketleri Maviye Boyamak

"Sürekli rekabet içerisindeki iş dünyasına ortak bir kalkınma kültürü yaratmak" kaygısıyla oluşturulan Birleşmiş Milletler Küresel İlkeler Sözleşmesi olan Global Compact, imzacısı olan şirketlerin sosyal sorumluluk ve sürdürülebilirlik ilkelerini benim-

seyerek çalışmalar yürütmesini öngören bir BM sözleşmesidir. ILO'nun da imzacısı olduğu Global Compact, sürdürülebilir ve kapsamlı küresel ekonomiyi - yani kapitalizmin gelişmesini - amaçlarken, bu noktada BM ajanslarını, çalışma örgütlerini ve sivil toplumu şirketlerle bir araya getirir.

Sözleşmeye taraf olan şirketlerin orta vadede ekonomik kazançlarını arttırmasını, kısa vadede ise toplumsal sorumluluklarını en bilinçli şekilde yerine getirmenin "prestij"ini sunan sözleşmenin, BM'nin şirketlere uzattığı "iyiliksever ve güler yüzlü" kılıfın ardında, çok daha büyük bir sömürüye sebep verdiğini görmek gerek.

Bluewash denilen kavram aynı Greenwash (yani yeşille yıkama) denilen yöntemde olduğu gibi şirketlerin aslında ekoloji yanlısı olmadığı halde "öyleymiş gibi gösterildiği" bir yöntemdir. Bluewash'ın mavisini BM'nin mavisinden gelmektedir. Arkasına BM'nin uluslararası yardımsever bir kuruluş olma niteliğini alan şirketler her ne kadar öyle olmasa da "öyleymiş gibi" kendilerini gösterebilirler. Şirketlerin "imaj yenilemesi"ne ve sosyal sorumluluk sıfatı altında kapitalizm sürdürülmesine fırsat yaratan Global Compact aracılığıyla bugüne kadar yaşanan talanlardan örnekler vermek de mümkün tabi. Örneğin; Global Compact'ın imzacısı olan Brezilya menşeli Yaguarete PORA isimli şirket, Paraguaylı Ayoreo yerlilerinin yaşamakta olduğu ormanı yok etmiş, bunun ardından yerliler şirketin Global Compact'ten çıkarılmasına dair bir dilekçe yazmış ancak konuya ilişkin BM'den herhangi bir açıklama gelmemiştir.

Küresel kapitalist sürdürülebilirliği kendine ilke edinmiş bir uluslararası sözleşmenin emekçiden yana taraf olma olasılığı, tabi ki yoktur. ILO, Global Compact'a attığı imza ile Global Compact'a imza atan şirketlerin saygınlığını arttırmış, "emek sömürsü"nde bulunmayan şirketler yanılmasının oluşmasına izin vermiştir.

ILO'nun Esas Amacı

Emek sömürsüne ilişkin verilerin birincil kaynağı konumunda bulunan ILO, yaptığı tespitlerle her ne kadar "emek"ten yana bir tarafmış gibi görünse de, ILO'nun hedefi ezilenlerin artık ezilmediği bir dünya yaratmak değildir.

ILO, kapitalizmin kusursuz işleyebilmesinin garantörü olma rolüne soyunmuştur. Olabildiğince az hak ihlalleri, iş cinayetleri, sömürünün olmaması kapitalizmin tıkr tıkr ve herkes için işlediği bir dünya olabileceği yanılmasıyla oluşan kuruluş, şirketlerin ekonomik hedeflerine hızlı ve daha verimli ulaşabilmek adına şirketlere yardımcı bir nitelik taşır.

ILO'nun küresel karakteri, kapitalizmin küresel niteliğiyle uyumludur. Bu sürdürülebilir kapitalist hedefler, tüm coğrafyalarda savunulur.

ILO'nun verilerini biz ezilenler nasıl kullanırsak kullanalım, ortadaki veriler kapitalist şirketlerin kar-zarar hesaplamalarını daha düzgün yapabilmeleri adına gerçekçi olmak zorundadır.

Birleşmiş Milletler'e bağlı bir kuruluştan, daha adil bir var oluş beklemek boşunadır. Hele bu küresel kuruluşlara umut bağlamak... Muhalefetiyle, sendikalarıyla yaşadığımız coğrafyanın toplumsal muhalefetinin temsilcilerinin de bel bağladıkları kuruluş, küresel rantlardan dolayı geçtiğimiz Mayıs ayında Özbekistan'da pamuk tarlalarında çalıştırılan çocuk işçileri gündemine almamayı seçmiştir.

İçinde bulunduğumuz günlerde 103. konferansını gerçekleştiren bu örgütün, Soma Katliamı'nın ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakan Yardımcısı Halil Etyemez'i de Türkiye'nin ILO Yönetim Kurulu Asil Üyeliğine seçmesini de düşünerek, ILO'nun ne kadar "emekten yana" olduğunu bir kez daha düşünmek gerek...

Hep denedin. Hep yenildin. Olsun. Yine dene. Yine yenil. Daha iyi yenil. - Samuel Beckett

Tiyatro

UMUTSUZLUK SAHNEDE...

Özlem Arkun

ozlema@meydangazetesi.org

Kuramsal bir gerçeklikte varoluşun daha doğrusu yok oluşun hikâyesidir absürd tiyatro. Işığın, gölgenin, sözün hatta kimi zaman sesin olmadığı bir dünya. Absürd tiyatronun sunduğu bu sonsuz döngü içerisinde seyirci ya sürekli bir hareketle yoğrulup hiçbir yere varamaz ya da sonsuz bir bekleyiş içerisinde eriyip gider. Her iki türlü de bu kesintisiz çaba bir yere varmazken; seyirci "çiğ" hatta "yavan" bir yalnızlık ve boşunalık duygusuyla baş başa kalır. Bir Samuel Beckett oyunu izleyen kişinin yapacağı en iyimser yorum "bu neydi şimdi?" olabilir.

İkinci Dünya Savaşı'nda Hiroşima'da, Nagazaki'de, Auschwitz'de, parçalanmış ve yok olan "her şeyin iyiye gittiğine" olan inanç, yerini bir "her şeyin boşuna olduğu" umutsuzluğuna bırakmıştı. Gelişen teknoloji, ilerleyen tıp, bilimsel gelişmeler dünyayı daha güzel ve yaşanabilir bir hale getirmemiş aksine, yaşama dair her şeye karşı topyekûn bir saldırıya geçmişti. Önüne çıkan her şeyi yutan ve geriye bir balçık enkaz bırakan bir tufan, bir sel gibi hareket eden bu "ilerleme"den sanat ve tiyatro da nasibini almış ve biçimsel ve içerik olarak tümünden

bir form değişikliği yaşamıştı. Absürd tiyatronun ortaya çıktığı bu koşullar ve yöntemlerini göz önünde bulundurduğumuzda, neden çoğu zaman "umutsuzluğun tiyatrosu" olarak anıldığını da anlayabiliriz. Bu yakıştırma çok yanlış olmamakla birlikte zaman zaman bir yanlış anlaşılma ya da dönüşmüştür. "Umutsuzluğun tiyatrosu", umutsuzluğu bir çözüm ya da nihai bir sonuç olarak ortaya koymaz, umutsuzluk bir kırılma, bir tıkanma ya da bir çıkış noktasıdır.

Distopyanın Sahneye Yanışması

Absürd tiyatrodaki karakterler dış dünyadan kopmuş, yalnız, en iyi ihtimalle bir diğer karaktere bağımlıdır; diyaloglar birbirinden kopuktur, aslında var olmayan bir iletişim varmış gibi görünür, oyun parçalanmış, alışıldık bir ilerleyişten yoksundur. Örneğin Beckett oyunlarında, oyunlar çok kez aynı hareketlerin tekrarı ile ilerler ve oyun bir yere gitmez. Oyun bittiğinde bile sanki ışık tekrar yanacak ve bazen bitmeyen bir kâbus gibi yine kaldığı yerden devam edecekmiş hissi yaratır. Kurulan dünya insancıl ilişkilerden çok uzaktır, ilişkiler çıkarılara göre şekillenir, aldatma ya da bencillik bu

dünya içerisinde normalleşmiştir. Absürd oyunlarda izlediğimiz "yaşanan bir yaşam" değil "bir yaşamın" yansımalarının yansımasıdır. Kişiler edilgendir, hayatlarını ellerine almaktan çok uzak, kendi hayatlarında özne değil birer seyircidir. Hayat onlar planlar yaparken akıp giden zamandır. "Sanki yokmuşuz, hiç olmamışız gibi" der Eugene Ionesco. Krapp'ın Son Band'ında Krapp sadece kendi sesine değil kendi geçmişine ve yaşamına da yabancılaşmıştır. Onun için hayat uzak bir geçmişte kalmış bulanık bir hatıradan ibarettir.

"Umutsuzluğun tiyatrosu" gerçekten de seyirciyi birçok oyunda umutsuzluğun en keskinleştiği noktaya taşımaktadır. Ancak bu nokta bir kırılma noktası da olabilir. Absürd oyunlardaki sonsuz döngü Sysphos'un bir kayayı sonsuz kez tepeden yukarıya itmesine benzer. Zirveye vardığında kendi ağırlığıyla aşağı yuvarlanan kayayı yeniden düştüğü yerden zirveye kadar taşımak Sysphos'un sonsuz direnişidir. Oyunlarda tekrar tekrar karşımıza çıkan bencil ve çıkarıcı karakterler, gündelik hayatlarda görmezden gelinilen ya da küçümsenerek kabul görebilen tüm bencil ve çıkarıcı bireylerin bir

temsili olarak, oldukça acımasız ve somut bir şekilde seyircinin yüzüne çarpar. Ya da kendi hayatlarına seyirci kalan bireyler, yine oyun içinde kendi edilgenlikleriyle karşı karşıya bırakılırlar.

Absürd oyunlarda resmedilen son hızla yok oluşa doğru giden dünya, kaçınılmaz son olan bir distopyadan çok, var olan gerçeklik içinde "görmezden gelinenin" abartılı bir çarpıtmasıdır. Diğer taraftan ise bu "dünya" fantastik bir kurguyla anlatılan gerçekliğin kendisidir... Samuel Beckett'in en çok sahnelenen ve en çok tartışılan oyunlarından biri olan Godot'u Beklerken'in, San Quentin Cezaevi'nde sahnelenmesinin ardından mahkûmların "kendi öykülerini anlattığını söylemesinin altında yatan tam da bu gerçekliktir. Bu yüzden "umutsuzluğun tiyatrosu" tanımını kullanırken Bakunin'in umutsuzluk hakkında söylediklerini de hatırlamak gerekir: "... bir duygu var ki, insanı çileden çıkarıp isyan ettirebilir, en azından isyan etme ihtimalini artırabilir: umutsuzluk. Keskin, tutkulu bir duygudur bu. İnsanı ağır, acılı uykusundan çekip alır, ona, en ufak bir ulaşma umudu olmasa bile; daha güzel bir dünyanın var olabileceğini hatırlatır."

Kitap

Proudhon'un Federasyon İlkesi

Hakan Aktuğ Gültürk
hgulturk@meydangazetesi.org

Dönemin yükselen değerlerine karşı başka bir değeri savunmak cesaret isteyen bir iştir. Özellikle bu alan yaşama doğrudan etki edebilecekse... Özgürlük-Kardeşlik-Eşitlik gibi değerlerin yükseldiği Fransız Devrimi'ni hem de bu kadar olumluymen eleştirmeye yeltenmek, eğer toplumsal muhalefetin bir parçasıysanız oldukça zordur.

Pierre Joseph Proudhon, Mülkiyet nedir? sorusuna aradığı cevapla, özellikle kapitalizmi o dönemde irdeleme ve karşı çıkma cesaretinde bulunmuşluğuyla tanınır. Öteki Yayınevi'nin Nisan ayında çıkardığı Federasyon İlkesi kitabıyla Proudhon'un bu cesaretli kimliğiyle bir kez daha karşılaşyoruz. Merve Özasan'ın akıcı çevirisiyle Proudhon'un belki siyaset biliminin temel soruları üzerinde gezindiği, 1860'lardaki bu sistematik çalışmasıyla geç de olsa tanışmış olduk.

Sosyalizmin, ulusal birlik temelleri üzerinden konuşulduğu bir dönemde, federasyonu savunmanın zorluğunu anlamak için Proudhon'un önsözde yazdıklarına bir göz atmak gerekiyor; "devrim davasını terk etmekle suçlanan", "birlik karşıtı hain"...

Proudhon'un kitabının başında yaptığı tespit kitabın içeriğini anlamak açısından önem taşıyor. Proudhon, 18. yüzyılın sonunda "burjuvazi"nin yükselen iktidarını analiz ederken, "proletaryaya doğru hızlanmış bir tempoda ilerlemesine rağmen, ben hala, bu sınıfın geleneklerine, eğilimlerine ve ilkelerine sadık olduğumu düşünüyorum." iddiasında bulunuyor. Bu iddianın, süreç içerisinde burjuvazinin evrildiği noktayı göz önünde bulundurduğumuzda ne kadar doğru olduğunu görüyoruz. Proudhon burjuvazinin, merkezileşme eğiliminin altında iktidar hedeflerinin olduğunu ve aslında statükoyu temsil ettiğini vurgular. Fransız Devrimi'nden bu yana demokrasinin ardındaki iki slogana -eşitlik ve özgürlük- ihanet ettiğini vurgulayan Proudhon, 1859'da kendini bu demokrasi içinde ortaya koyan federasyona odaklanır. Federasyon, özgürlük, eşitlik ve devrimin altında birleştikleri yeni isimdir.

Fransız Devrimi sonrası, devrimin misyonunun eski adaletsizlikleri onarmak, hırpalanmış ulusları canlandırmak, yani "tarihi yeniden yazmak!" olduğunu vurgulayan Proudhon, yeni devrim programının tepesine milliyet kelimesinin konduğunu; bu milliyet ve birlik düşüncesinin de devletin bugünkü temel düşüncesi, inancı ve hukuku olduğu tespitinde bulunur.

"Bu birlik hikâyesi, yetenekli zihinlerde, içinde soyluların ve bankokratların beraber yer aldığı, enayi yerine konulan ya da yanlış

bilgilendirilen dürüst cumhuriyetçilerin himaye ettikleri, entrikalarla kirlenmiş, liberalizmle cilalanmış, büyük bir iş antlaşmasından başka bir şey değildir."

Üç bölümden oluşan kitabın ilk kısmında, otorite ve özgürlük gibi siyasetin önemli kavramlarının üzerinde ayrıntılı durularak, federasyonun temelleri oluşturulmaya çalışılırken, federasyon fikrinin ortaya çıkış nedenleri belirtilmiş. Merkezci siyasetin farklı özelliklerinin ele alındığı ikinci bölümde, merkezci siyaset en büyük örneği Garibaldi'nin İtalyan Birliği projesi eleştirilir. Üçüncü kısımda, merkezci siyasete ilişkin eleştirilerin basında nasıl çarpıtıldığı üzerinde durulurken, merkezci siyasetin ens-

trümanlarından biri olarak "üniter basın" ele alınıyor.

Devletin ve dolayısıyla "ulus"un, toplumsal muhalefetin gündeminde hangi sınıf tarafından sokulduğunu anlamak, burjuvazinin toplumsal hareketleri nasıl çarpıtılabileceğini öngörmek, öte yandan ulusun merkezci siyaset anlayışının neresinde olduğunu anlamak adına Federasyon İlkesi tarihsel, anarşist bir metin olmanın ötesinde, günümüzde ulus-devlet, ulusalcılık vb. meselelerin anarşist bir perspektiften değerlendirilmesi açısından önemli bir kaynak niteliği taşıyor.

Kolektif Sinema Sinematine

Sinematine, endüstriyel sinema karşısında bir araya gelmeye başladığı günden bu yana bu alanı kolektifleştirmeye, sinemayı politikleştirmeye çalışıyor. Sinematine ile bugüne kadar yaptıkları çalışmalarını, çektikleri filmlerini ve sinemaya bakış açılarını konuştuk.

Meydan: Merhaba. Bize Sinematine'den bahsedebilir misiniz? Nasıl bir araya geldiniz, ne zamandan beri faaliyettesiniz?

Sinematine: Öncelikle şunu belirtmek gerektiğini düşünüyoruz, Sinematine kolektif bir yapıdır. Sinemanın başka bir şekilde var olabileceği ve yorumlanabileceği fikriyle yola çıkmıştır ve sinema dünyasında işlemekte olan rekabetçi, popülist, endüstriyel algıya karşı tepkisel bir nitelik taşır. Bundan 1 sene önce Kadıköy 26 A'da, yukarıda bahsettiğimiz kaygılarla bir araya geldik ve bu süre içerisinde atölyeler, film okumaları ve film gösterimleri yaparak bugüne kadar geldik.

Atölyede bugüne kadar neler yaptınız?

İlk etapta film gösterimleri ve film okumaları yaptık, tabii ki yola çıkış amacımız bir şeyler üretebilmektir fakat bu çalışmalar "kendinde" bir şey olmanın ötesinde, bizim bir şeyler üretebilmemiz için kolektif çalışmayı deneyimleyeceğimiz, beraber üretebilme yeteneğimizi geliştirebileceğimiz bir mecra haline geldi. Bu film gösterimleri ve okumalarıyla beraber bir de teorik ve pratik çalışmalar yaparak "Bir film nasıl çekilir?" sorusunun

cevabını aradık. Yaptığımız çalışmalarda, senaryo aşamasından filmin kurgusuna kadar her bir noktayı çalıştık. Bunun sonucunda ortaya bir film çıkardık.

Bugün, büyük bütçeli filmlerle, televizyonlardaki yüzlerce diziyle, profesyonelleşmiş oyuncularla, yapımcılarla artık bir endüstri olarak algılanan bugün sinemasının içinde, kendinizi nereye koyuyorsunuz?

Açıkçası biz kendimizi bu endüstrinin içinde görmüyoruz ya da bir parçası olmak istemiyoruz. Film üretmek ya da dergi - fanzin çıkarmak; kısacası bir şeyler yapmak için insanların bir araya gelip kolektif işler çıkarabileceğine inanıyoruz. Dahası olması gerekenin bu olduğunu düşünüyoruz. Bunu aynı zamanda kendi iç ilişkilerimizde de var etmek gibi bir kaygımız da var. O yüzden sinema sektörü diye anılan mecra da geçerli olan hiyerarşi, yıldızlık gibi kavramların bizim için bir anlamı yok. Biz bunun yerine özgür bilgi ve deneyim paylaşımını koyuyor, kimsenin sadece yönetmen ya da sadece kameraman olmadığı ama aynı zamanda bunların hepsi olduğu bir topluluk yaratıyoruz.

Aslında basit düşünüyor, basit

eyliyoruz. Şimdi anlatmak istediğiniz bir şey var ve bunu kayda alıyorsunuz. Sinema endüstrisinde bu öyle bir şekilde yapılıyor ki, yapılan makyajla, allama pullamayla içi boş bir şey bile seyirlik hale gelebiliyor. Kısacası güçlü görsellik, fakat zayıf içerik. Bizim yapmak istediğimiz, teknik meselelere çok takılmadan anlatmak istediğimizi anlatmak ve izleyenine ne söylediğimize odaklanmasını sağlamak. Zaten bunun aksini yapmaya çalışırsan ve büyük bütçeli yapımlar ortaya çıkarmaya yeltenirsen bu çemberin içinde tükeniyor yapımcıların eline kalıyorsun.

Sinematine olarak ilk filminizi çektiniz, filmde kısaca bahsedebilir misiniz? Bunun dağıtımını ve gösterimini nasıl yapmayı planlıyorsunuz? Bundan sonraki süreçte ne yapmayı düşünüyorsunuz, yeni çalışmalarınız ve atölye programlarınız olacak mı?

Evet filmimizin adı "Dünya mavidiri..." kısa metrajlı bir film, filmde özellikle "öteki olmak" "ötekileştirilmek" üzerinde durduk. Şimdi burada filmi anlatmamız biraz güç olur ama birkaç hafta içinde filmi Kadıköy 26 A'da göstermeyi ve sonrasında internet üzerinden dolaşıma sokmayı düşünüyoruz.

Bundan sonra da yapmak istediğimiz birçok şey var. Öncelikle devamlı olabilmek. Bununla beraber film gösterimlerine ve okumalara devam etmek fakat ağırlıklı olarak bilgi ve deneyim paylaşımını arttırıp, daha fazla üretime eğilmeyi düşünüyoruz. Yakın zamanda yapmak istediğimiz şeylerden bir tanesi bizimle temas eden herkesin yararlanabileceği bir film kütüphanesi kurmak mesela. Bununla beraber yaptığımız bu atölye çalışmalarını, sokaktan görüntü toplayan ve bunları paylaşımına açan bir video kolektifine evriltmek ve bir dergi çıkarmak...

Yaptığınız şeye politik sinema denilebilir mi? Ya da siz politik sinemaya nasıl bakıyorsunuz?

Aslına bakarsanız, yaşamın tüm alanları politiktir. Dolayısıyla sinema da politik bir alandır. Fakat mesele sadece politik film çekmek değil, filmi politik bir şekilde çekebilme aynı zamanda, az önce anlattıklarımıza da bakarsanız bizimde yapmaya çalıştığımız şey biraz da bu.

Meydan Gazetesi olarak, röportaj için teşekkür ediyor çabalarınızı değerli bulduğumuzu bilmenizi istiyoruz...

Furkan Çelik
fcelik@meydangazetesi.org

Devletsiz Halklar Dünya Kupasında

CONIFA (Bağımsız Futbol Dernekleri Konfederasyonu)'nın düzenlediği Dünya Kupası, bu sene İsveç'in Östersund kentinde gerçekleşti. Turnuvaya, devletsiz ve özgürlük mücadelesi veren halkları temsil eden futbol takımları katıldı. Turnuvada Güney Fransa'dan gelen Nice takımı şampiyon olurken, geçen yılın şampiyonu Suriye, Irak, İran ve Kürtleri temsil eden Kürdistan takımı 6. oldu.

FIFA'nın düzenlemiş olduğu Dünya Kupası; reklamlarıyla, hareketli müzikleriyle, renkli maskotlarıyla, her dört yılda bir farklı bir ülkenin talanına kapı açıyor. 2000 senesinden beri düzenli olarak yapılan halkların dünya kupası ise, FIFA'nın politikalarına bir karşı duruş olarak ortaya çıkmış durumda.

FIFA Talan, Endüstriyel Futbol Yalan

FIFA'nın düzenlemiş olduğu Dünya Kupası organizasyonu, düzenlendiği ülkelerde şirketlerin ve devletin, talanı meşrulaştırmasında büyük önem taşıyor. Öyle ki; Dünya Kupası'nın düzenlendiği her ülke, büyük bir kentsel dönüşümden geçiriliyor. Yapılan devasa statlar, konaklama için lüks oteller, daha fazla tüketim şirketlerin iştahını kabartırken; yoksullar için mahallelerinin yıkımı, talan, sömürü anlamına geliyor.

Dünya Kupası'nın tüketimi bittiğinde bir daha asla dolmayacak devasa kapasiteli statlar, futbolun da dönüşümünde etkili oluyor. Devasa statlar futbol takımlarını da pahalı futbolcular transfer etmeye, sponsorlarla anlaşmaya, bilet fiyatlarını arttırmaya itiyor. Hem endüstriyel futbolun bir atlama noktası olması, hem de şehirlerin talan ve yıkımlarının meşrulaştırılması sebebiyle patronlar her Dünya Kupası'nda kazanıyor.

Brezilya'nın Dünya Kupası organizasyonuna ev sahipliği yapacağı kesinleşmesiyle birlikte gecekondularda başlayan yıkımlar ve buna karşı direnen halka kolluk kuvvetlerinin saldırıları da, bu organizasyonların amacını açıkça gün yüzüne çıkarmakta.

Brezilya'da düzenlenen FIFA'nın talanına karşı direnen halkalara devlet-polis saldırısı sürerken, CONIFA'nın düzenlediği, 12 takımın katıldığı ve "Nice'nin şampiyon olduğu turnuvanın katılımcılarına bir göz atalım:

Dağlık Karabağ Takımı; Güney Kafkasya'da Azerbaycan sınırları içerisinde bulunan Dağlık Karabağ Cumhuriyeti'ni temsil etmektedir. Karabağ bölgesi için Azerbaycan ile Ermenistan devleti arasında 1990'lı yıllarda savaş başlamıştır. Karabağ

bölgesinin kendi bağımsızlığını ilan etmesine, karşı hiçbir devlet bölgenin bağımsızlığını tanımamıştır. Turnuvaya katılmaları siyasi kimliklerini belirginleştirdiği için, Azerbaycan Devleti, takımın turnuvadan çıkarılması için organizasyona baskı yapmıştır.

Asuri Süryani Takımı; devletleri bulunmayan fakat Türkiye, Lübnan, Suriye, İran ve Irak'ta yaşayan Asuri Süryani halkını temsil etmektedirler.

Kürdistan Takımı; Türkiye, Irak, İran, Suriye ve Ermenistan'daki Kürt halkını temsil etmektedir. FIFA tarafından tanınmasına rağmen, CONIFA organizasyonuna katılmışlardır.

Güney Osetya Takımları; Gürcistan devletinin ÜÇ kez savaş ilan ederek, ele geçirmek istediği Osetya bölgesindeki halkları temsil etmektedir.

Abhazya Takımı; 1994 yılında bağımsızlığını ilan etse de, birkaç devlet dışında bağımsızlıkları tanınmayan Abhazya'nın takımıdır. Takım, Abhazya bölgesindeki halkları temsil etmektedirler.

Oksitanya Takımı; Güney Fransa, Andorra, İtalya ve İspanya'da tarihi ve etnik bölgede, 1290 yılından itibaren Papalığa karşı sürekli direniş göstermiş bir halkın takımıdır. Oksitanya, birçok farklı dini ve mezhebin

birlikteliğinin coğrafyasıdır. Asimile olmamak için mücadele eden bölge halkı, 2010 yılında Fransa'nın Bezi-ers kentinde 20 binden fazlaya ulaşan sayılarıyla, Oksitanya dilinin resmileşmesi için yürüyüş düzenlemişti.

Laponlar Takımı; Norveç ve İsveç'in Kuzey Kutup Dairesi içinde kalan bölgelerinde çok eski tarihlerden bu yana yaşamakta olan bir Sami ve Laponlar halkını temsil etmektedirler.

Birleşik Darfur Takımı; mülteci siyahilerden oluşmakta ve Sudan'ın batı bölgesindeki halkı temsil etmektedir.

Tamil İlam Takımı; Sri Lanka'nın Kuzey ve Doğu bölgelerindeki halkı temsil etmektedir. İsimlerini de Sri Lanka devletine karşı bağımsızlık mücadelesi veren "Tamil Kaplanları"ndan almışlardır. Futbol takımının sembolü de gerilla mücadelesi veren Tamil Kaplanları'yla aynıdır.

Padania Takımı; Kuzey İtalya bölgesindeki halkları temsil etmektedir. Mario Balotelli'nin kardeşi Enoch da bu takımda forma giymektedir.

Nice Takımı; Güney Fransa'da Nice bölgesindeki halkları temsil etmektedir.

Ellan Vannin Takımı; Man Adası'ndaki halkı temsil etmektedir.